

PRIN TARA SFANTA

POARTA DE AUR

(Prin care a intrat Isus în Ierusalim în Duminica Floriilor)

De PR. HAGIU G. D. CRUCEANU

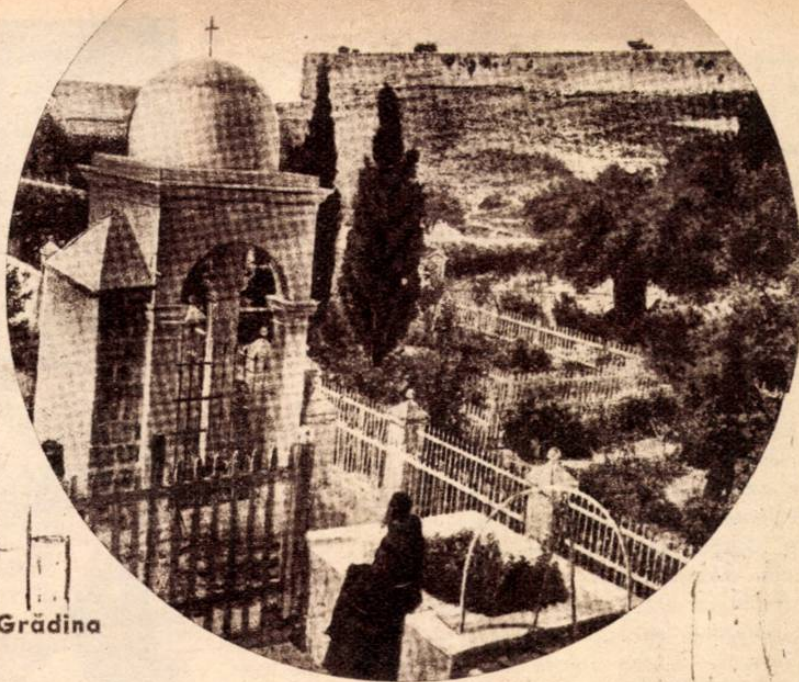
UNA din cele șapte părți ale Ierusalimului este și *Poarta de aur*, prin care a intrat — ultima oară — Domnul nostru Isus Hristos în Ierusalim, în ziua Floriilor.

Ea se află în apropiere de Moscheea *El-Aksa*, în partea spre răsăritul cetății sfinte. De sute de ani stă închisă această poartă. Tradiția arabă spune că: 1) poarta s'a închis singură, după ce-a intrat Isus în Ierusalim; că 2) ea nu se va deschide decât în ziua cea mare a învierii și judecării din urmă; și că 3) prin această poartă (numită de arabi a *vecinicieii*) vor intra în rai sufletele morților — în ziua învierii și judecării din urmă. (În fața *Porții de aur* — cât ține coasta muntelui Sionului, până jos în Valea Chedronului — sunt numeroase morminte musulmane).

Prin această poartă, Isus a intrat cu slavă în Ierusalim — înainte de sărbătoarea Paștelui — în ultimul an al vieții sale mesianice.

Isus Hristos intră în sfânta cetate preamărit de poporul său. El intră ca Mesia cel așteptat; intră recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum poporul credea

O parte din Grădina Gethsemani.

și Ana 3) iar cel din stânga mormântul Sfântului Iosif (logodnicul Preacuratei, Matei 1,8).

Înaintând, ne apropiem cu smerenie de locul unde a fost înmormântat *vremelnic* trupul Preacuratei — de către sfinții Apostoli 4).

Mormântul ei — transformat în altar — este neîncetat împodobit cu flori, sfeșnice și candelă (de aur și argint), care ard zi și noapte.

Sărutăm icoana Adormirii, precum și piatra altarului tocită de lacrimile milioanelor de închinători, cari au fost pe aici.

Câțiva preoți (greci, armeni, sirieni și abisinieni) făceau slujbe în acest loc sfânt. Găsim aici femei venite de prin toate părțile lumii.

Altarele și ornamentele aflate în această biserică sunt împărțite în mod egal între *Greci și Armeni*. Sirienii, Abisinienii și coptii au și ei aici un drept rezervat pentru rugăciunile lor; pe când catolicii n'au nimic aici.

Mahomedanii cinstesc cu multă evlavie pe Fecioara Maria. Ei au avut pe vremuri aici — în apropiere chiar de mormântul Maicii Domnului — un locaș de rugăciune (*mihrab*), închinat „Doamnei Maria (*Mariam*) maica (*siti*). Profetului Issa).

În adâncime, în apropiere de mormântul Maicii durerilor, este și un izvor, din care curge neîncetat apă limpede. Izvorul are și darul *tămăduirii boalelor*. Ne apropiem cântând și bem apă din acest izvor viu și îndestulat, spre a fi întăriți de Născătoarea de Dumnezeu.

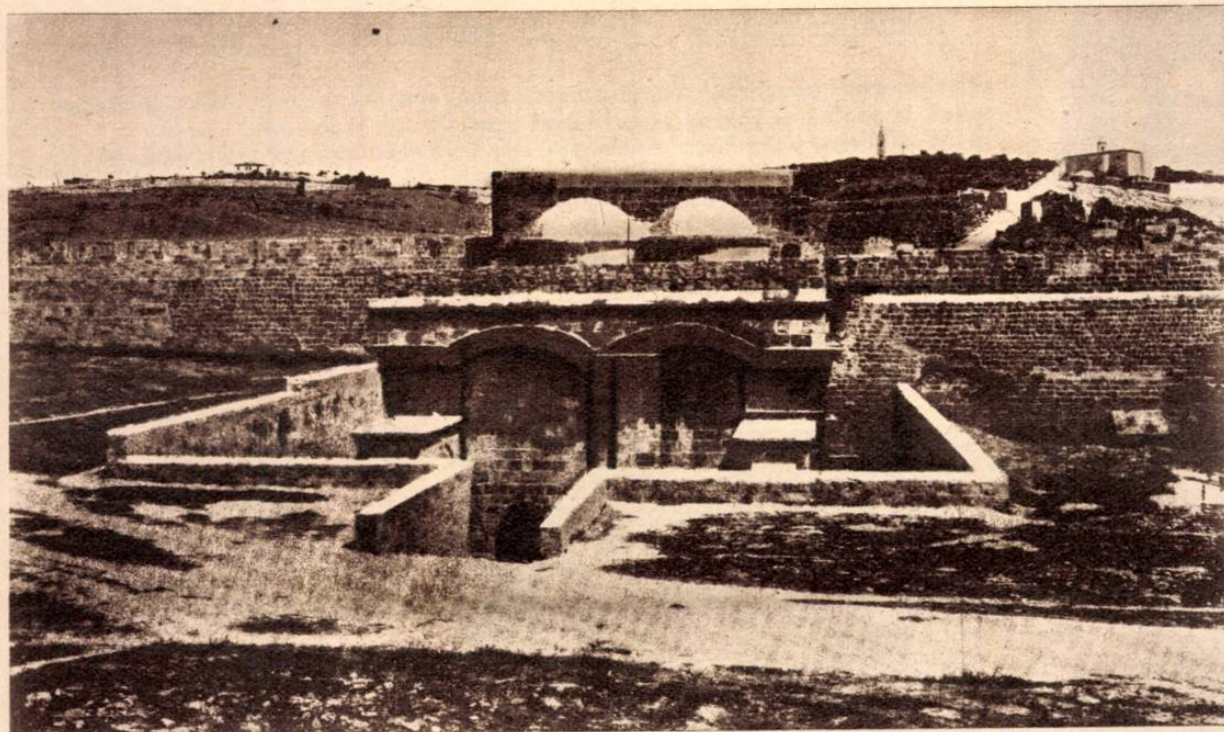
BISERICA SFÂNTA ANA.

Cu muzeul arheologic și piscina Vitezda.

Pe locul unde a fost în vechime casa săracăcioasă a părinților Fecioarei Maria (Ioachim și Ana) este astăzi Biserica *Sfânta Ana*.

3) Părinții Sf. Fecioare Maria coborau din viță aleasă a lui Israel. *Ioachim* era din familia împărătească a lui David, iar *Ana* din seminția preoțească a lui Levi.

4) Aceștia fiind împrăștiați în lume, spre a predica evanghelia la toată zidirea, au fost aduși pe nouri — de Duhul Sfânt — la petul Maicii Domnului.

Poarta de Aur din Ierusalim.

și aștepta pe Mesia.

Niciodată El nu îngăduise a i se face onoruri; acum însă îngădui poporului său ca El să fie condus în sfânta cetate cu slavă ca Mesia cel prezis de profeți: „Osana Fiului lui David, binecuvântat este cel ce vine, întru numele Domnului, împăratul lui Israel, Osana întru cel de sus”. (Matei XXI,9).

MORMÂNTUL MAICII DOMNULUI.

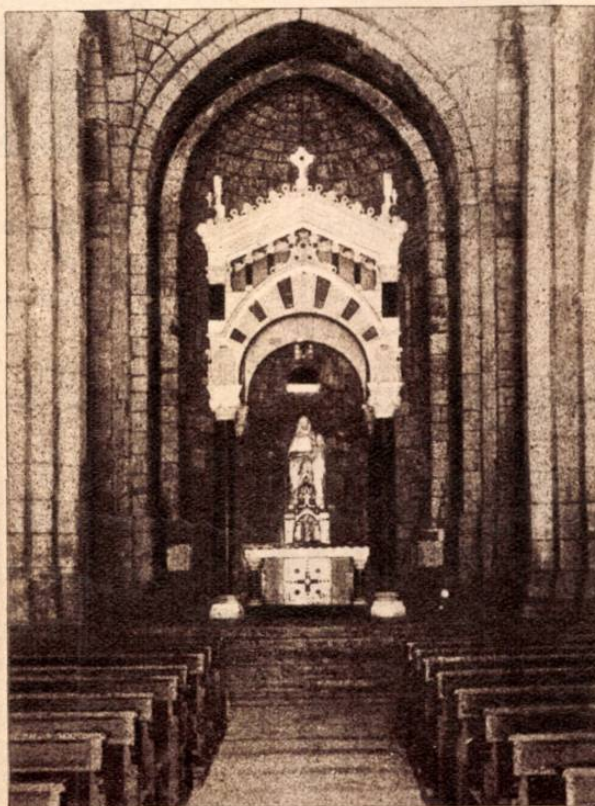
În partea de răsărit a cetății sfinte — pe drumul dintre Ierusalim și Grădina Gethsemane — se află, în valea Chedronului, *Biserica Adormirii Maicii Domnului*, cu locul unde a fost înmormântată *vremelnic* Sfânta Fecioară Maria 1). Biserica 2) este subterană. Pe dinafară nu se vede decât intrarea, cu arcuri mari, ce se reazămă pe patru coloane de marmură.

Pe un coridor săpat în stâncă, coborim — cu lumânări aprinse în mâini — vreo 58 trepte de marmură, luminate de candelă, care licăresc ici și colo.

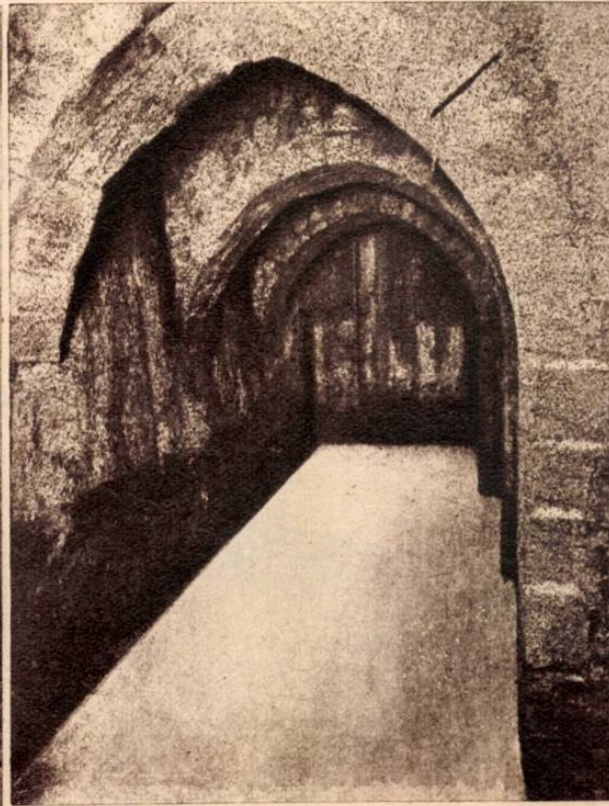
Coborînd, vedem — în scobiturile zidurilor — două altare. Cel din dreapta reprezintă mormintele Sfinților Ioachim

1) După sfânta Tradiție: Preacurata n'a putrezit în țărâna acestui pământ, ci a fost mutată de către Fiul ei, cu trupul și duhul, la ceruri. (Icosul X din Acatistul Adormirii).

2) Pe locul unde Sfânta Fecioară Maria a fost îngropată *vremelnic*, Sfânta Elena (Mama lui Constantin cel Mare) a clădit o biserică măreață, care a dăinuit până prin secolul al V-lea. În mai multe rânduri ea a fost jefuită și dărâmată de năvălitori. În anul 1161, cruciații au reconstruit-o, dându-i forma pe care o are azi.

Interiorul bisericii Sf. Ana, din Ierusalim.

Piscina Vitezda din Ierusalim.

Coborînd vreo douăzeci de trepte — într-o criptă de piatră — dăm de locul unde *tradiția* spune că s'a născut Maica Domnului. Aci se vede un altar mic, împodobit cu mătăsuri, flori și candelă.

Biserica Sfânta Ana are un bogat muzeu arheologic, cu obiecte vechi de mare preț — găsite în săpăturile făcute în jurul sfântului lăcaș. Văzurăm aici mai multe modele de scriere ebraică și greacă, pe papirus foarte vechiu. Un talant oval, (cu săpături la capete, ca să se poată ridica) având inscripția ebraică: *Piatra Regelui David*. Acest talant are o greutate de 42 de kgr. și valorează 3.000 sicli (cam 100.000 lei, în valoarea de azi). Mai văzurăm masa *Mariei Magdalene*, în timpul când Mântuitorul a stat la masa lui Simon Leprosul; *praștia* de care s'a servit *David*, când a omorît pe uriașul *Goliat*; *sulița* cu care a fost împinsă coasta lui *Isus* — precum și fel de fel de obiecte, despre care se vorbește în Sfânta Scriptură. Ieșind din muzeul Sfânta Ana, dăm de *Piscina Viteza* (lacul cu scaldătoarea oilor) din vechime. Pe pereții gangului se vede — expus în rame — capitolul V (vers. 1—9) din Sfânta Evanghelie cea dela Ioan, referitor la vindecarea paralizicului, care de 38 de ani era bolnav. Acest capitol este scris în vreo optzeci de

Râul Iordan.

turburată, căci până când merg eu, altul se pogoară înaintea mea. Scoală-te, îi zise *Isus*, și umblă. Și îndată se făcu omul sănătos". (Ioan V, 1—9).

IORDANUL CU LOCUL UNDE S'A BOTEZAT FIUL LUI DUMNEZEU.

Plecăm prin pământul făgăduinței, spre apa Iordanului. (Dela Ierusalim până la Iordan și Marea Moartă sunt vreo 38 de kilometri).

În drumul nostru întâlnim cămile arăbești încărcate cu mărfuri și nenumărați pelerini, cari — plini de credință — mergeau pe jos, prin câmpiile pietroase. Toți aceștia aveau în desagi — pe lângă mâncare — și sticle goale, pe care le vor umplea din apa Iordanului.

De mult am lăsat în urmă *Cetatea Palmierilor, Ierihonul*, care fusese cucerit de iudei sub conducerea lui *Iosua*. (Iosua VI, 1—2).

Suntem în fața Iordanului, în fața apei pe malurile căreia s'au desfășurat evenimente minunate: *retragerea apelor Iordanului, pentru ca să treacă Iosua* (și armata sa), când a venit din Egipt. (Iosua cap. 3, 4).

Mai în urmă, tot aci, *Ilie* și *Eliseu* (II Reg. IV împ., cap. II) și-au îndeplinit misiunea lor: „*Ilie*, închipuind pe Ioan Botezătorul, care — pe aceleași maluri — închise șirul profetilor din Vechiul Testament; iar *Eliseu*, pe *Mesia*, care pleacă de aci spre a fonda opera noii legături și a mântuirii lumii”.

Ilie și *Eliseu* plecaseră din *Ierihon* spre Iordan și când au ajuns aci (la Iordan), *Ilie* și-a scos cojocul și l-a învârtit, apoi a lovit cu dânsul apa, care s'a despărțit încoace și încolo. Au trecut apoi amândoi în pustie; dar un car de foc i-a despărțit și *Ilie* s'a înălțat la cer, în vifor mare. Atunci *Eliseu* a luat cojocul lui *Ilie*, ce căzuse asupra lui. Umplându-se de Duhul Sfânt, despărți și el Iordanul și se întoarse la *Ierihon*.

Prin unele locuri, malurile Iordanului sunt stérpe și stâncoase; iar prin alte locuri —

precum și'n locul unde s'a botezat Domnul nostru *Isus Hristos* — Iordanul este înconjurat cu fel de fel de plante și arbori. Intrăm prin luminișul unui desiș și iată în fața noastră Iordanul, cu locul unde s'a botezat Fiul lui Dumnezeu. (Matei III, 13—17). Pe arăbește acest loc se numește *Mahadet Hadje*. Cu capul descoperit, coborîm câteva trepte săpate în pământ și ne așezăm lângă apă, într'un loc larg, săpat în coasta țărmlui. Ne potolim setea cu apă din Iordan, care — deși gălbuie — era bună de băut.

Aci, în fața noastră este deci locul unde s'a botezat Domnul nostru *Isus Hristos*. Amintirea acestui loc a trăit din om în om și din secol în secol.

În acest loc, (lat de 5—7 metri și adânc de 4—5 m.), Iordanul era liniștit. Parcă stătea pe loc. Spun călugării din pustia Iordanului, că până prin secolul al IV-lea, era în acest loc în apa Iordanului o cruce mare de piatră, care indica locul unde *Isus* a primit botezul.

Un grup de beduini.

limbi, ebraică, latină, greacă, persană, arabă, turcă, armeană, rusă, germană, franceză... română, și altele. Este în Ierusalim, lângă poarta oilor, o scaldătoare, ce se numește pe ebrește *Bethesda*, având cinci pridvoare. În acestea zăcea multime multă de bolnavi: orbi, schiopi, uscați, așteptând mișcarea apei; căci un inger al Domnului se pogora la timp nimerit în scaldătoare și turbura apa și cel dintâi, care intra, după turburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era cuprins. Și era acolo un om, având treizeci și opt de ani în boala sa. Pe acesta văzându-l *Isus* zăcând și cunoscând că de mult timp este acolo, îi zice: Voești să fii sănătos? — Doamne, îi răspunse bolnavul, n'am om ca să m'arunce în scaldătoare, când apa a fost

Nimicirea Sodomei și Gomorei.

Marea Moartă.

Prin apropiere de acest loc sfânt au fost odinioară și câteva mănăstiri, din care însă abia se mai văd urmele. Cei nouă preoți misionari din grupul nostru de închinători — instalați într-o barcă în mijlocul Iordanului — săvârșesc slujba sfințirii apelor.

Este un obicei străvechi, ca toți închinătorii să se scalde — scufundându-se de 3 ori — în apa Iordanului, spre a se curăța de păcate. În timpul acestei băi, fiecare închinător este îmbrăcat într-o cămașă (de borangic subțire), cumpărată anume din Ierusalim. La moarte închinătorii vor fi îmbrăcați cu această cămașă.

În apa Iordanului, Sf. Ioan Botezătorul boteza mulțimea. Dar pentru că mustrase pe nelegiuitul Irod — care luase pe Irodia, soția fratelui său, Filip — Sf. Ioan Botezătorul a fost închis în temniță și apoi decapitat. (Marcu VI, 24—29).

MAREA MOARTĂ.

(Cu locul cetăților biblice Sodoma și Gomora).

Marea Moartă se află dela Ierusalim — spre răsărit — la o depărtare de vreo 38 de kilometri. Suntem în fața Mării Moarte, sau *Marea lui Lot*, cum îi zic arabii. Intinsă ca o oglindă liniștită, ea zace, închisă din toate părțile, de pustietate. Această mare este mormântul Sodomei și al Gomorei. Nici un vânt nu mișcă această apă, nici o vietate nu adăpostește unda ei; nici o gărganie pe țărurile albite de sare și nici o sburătoare în văzduhul liniștit. (Peștii aduși aci de apa Iordanului, se petrifică. Asemenea și lemnele).

Apa acestei mări este cea mai sărată dintre toate apele din lume; tot ea este și cea mai joasă (394 m. sub nivelul Mediteranei). E atât de sărată și grea, încât chiar de ar voi cineva să se cufunde în ea, n'ar putea, căci apa îi ține la suprafață. Unii dintre pelerini au fost fotografiați, stând pe suprafața apei acesteia (ca pe o pajiște verde) cu cartea într-o mână și cu umbrela în cealaltă, ferindu-se de arșița soarelui. Când au ieșit însă din apă, toți erau presărați cu sare, pe corp. Trebuie însă mare băgare de seamă, ca nu cumva apa să atingă ochii, nasul, sau buzele, căci arde ca focul.

Pe locul acestei ape — în vremurile de demult — se înălțau frumoasele cetăți biblice Sodoma și Gomora, cari au fost nimicite de Dumnezeu cu ploaie de foc și de pucioasă, din cauza nelegiuirilor locuitorilor lor. De pedeapsa aceasta divină au scăpat numai dreptul Lot, soția și cele două fiice ale sale. Dar soția lui Lot — care nevoind să asculte de porunca îngerului — s'a uitat îndărăt ca să vadă potopul — a fost prefăcută în stâncă de sare. (Vezi Sfânta Scriptură: Facerea, Cap. XIX, 24—26).

Teologul american, dr. Kyle, încă din anul 1924, a descoperit urmele orașelor Sodoma și Gomora, în fundul Mării Moarte. Tot în fundul acestei mări, el a mai descoperit și stânca de sare, în care a fost transformată soția lui Lot, în clipa când s'a uitat îndărăt.

OCHI SUPERBI PRIN:

KURLASH, aparat pt. curbat genele... Lei 200,—

EYELASH GROWER, pomadă care stimulează creșterea genelor Lei 100,—

GENE FALȘE, de neobservat, perechea Lei 150,—

MASTIX ORIENTAUX, tuș pt. gene... Lei 60,—

numai la **DORTHEIMER** Piața Academiei I

(Universitate — Mihai Viteazul)

Cereți gratis catalog. Expedițiuni în țară.

Feriți-vă de imitațiuni!

Prima condițiune

a unei bune paste de dinți este să îndepărteze stratul galben de pe dinți, fără să vateme smalțul dinților. Această cerință o îndeplinește

pasta de dinți ODOL

căci elementul curățător al pastei de dinți Odol nu este mai tare ca smalțul dinților și deaceia nu atacă dinții, nici pe cei ai copiilor Dv. Afară de aceasta, pasta de dinți Odol împrăștează, ceea ce constituie un avantaj deosebit în lunile călduroase ale anului.

Dacă vreți să vă îngrijiți cu adevărat dinții, întrebuințați de mai multe ori pe zi, începând chiar de astăzi, pasta de dinți Odol.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă lustrimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până n'adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 120.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materialele cele mai pure. Culi a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk, care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Culi a lei 70.

SCHERK
PARIS — BERLIN

Unghi cărticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk.

Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de

prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind

farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea,

dând un obraz neted, delicat și imbușurat

Flacoane a lei 62, 103, 164, 300, 475.

O carte vă informează

Muzica militară ciclistă gata de marș.

Toboșarul este un adevărat artist. El merge pe bicicletă, fără să aibă nevoie de ajutorul mâinilor.

MUZICANTII BICICLIȘTI *din Hertogenbosch*

Trombonistul, ținând ghidonul cu o mână, cu cealaltă mișcând clapele trombonului.

CINE n'a văzut vreodată artiștii bicicliști din varietate? În sunetul orchestrei intră în scenă, pe bicicletă, și abia după ce au făcut un tur ca toți bicicliștii, demontează deodată bicicleta, sub ei. Mai întâi flutură ghidonul în mână, apoi ridică și roata din față, pentru a continua să se plimbe fericiți numai pe roata dinapoi.

Fără să vrei, îți vin în minte acești artiști, când vezi corpul muzicanților din corpul de bicicliști al orașului Hertogenbosch din Olanda. Aceștia sunt atât de dibaci, încât pot cânta, în timp ce merg pe bicicletă, pe soseaua unde pot întâlni fel de fel de alte vehicule.

Muzica militară ciclistă, ca o unitate a regimentului de cicliști din Hertogenbosch, este desigur unică și când la o paradă a trupelor, apare în fruntea soldaților, toate privirile sunt ațintite asupra ei. Ei și-au câpătat măiestria în același fel cu artiștii de pe scenă și anume prin cultivarea unei idei originale și o execuție tehnică perfectă.

Șefului de orchestră Borstlap i-a venit această idee și execuția tehnică poate fi observată perfect, din fotografiile pe care le publicăm.

Muzicanții
militari pe
biciclete.

Cel dela talgere tot mai are
o mână liberă, ca să-și men-
țină echilibrul pe bicicletă!

O baterle de tromboane,
pe bicicletă.

Creutatea stă în aceea că în fiecare an trebuie să fie educat
un nou contingent, care să fie alcătuit din perfecți cicliști și în
același timp buni muzicanți.
Este dela sine înțeles că bicicletele muzicei militare trebuie să fie
totdeauna în perfectă stare: un cauciuc plesnit, în mijlocul străzii
din Hertogenbosch ar fi o insultă pentru regiment.

gm.

■
In fruntea regimentului ciclist din Hertogenbosch, pot
fi văzuți acești muzicanți, unici în toate orașele din lume.

Nici cel cu toba mare nu prea are o situ-
ație ușoară.

Poesia "PRIMĂVERII"

e poezia tinereții, împletită din vise și idealuri, din doruri și nădejdi. Dar această poezie e mai înaripată, când odată cu puterea gândurilor, te fură mireazma îmbătătoare a superbeii de Colonia Diavolo.

Pudra Diavolo, adoptată de toate femeile frumoase, dă tenului Dv. frăgezimea și catifelarea petalelor de trandafiri.

DIAVOLO

O CREAȚIE D'Argu

CONSTIPAȚIA!

Nu este nevoie să bruci stomacul, spre a scăpa de constipație.

Purgativ-laxativ „Pan”, creat după o nouă formulă științifică, asigură o evacuare normală și completă a stomacului, fără zguduri.

O singură perla „Pan” luată seara, înainte de culcare, satisface complet.

Plicul cu 3 perle: 7 lei.

La farmacii și drogherii.

PAN

PURGATIV LAXATIV

APROBAT DE ONOR. MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

SĂRBĂTORIREA D-lui CATON THEODORIAN

Adunarea generală a „Societății Autorilor Dramatici Români” a luat, în unanimitate, hotărârea de a sărbători printr-o manifestare publică pe strălucitul autor dramatic și viguros prozator, Caton Theodorian, care a împlinit treizeci și cinci de ani de bogată activitate, în câmpul scrisului românesc, dăruind literaturii naționale opere vrednice de toată admirația. Totdeodată se împlinesc douăzeci și cinci de ani dela prima sa lucrare teatrală, douăzeci și cinci de ani dela premiera glorioasei comedii „Bujoreștii” capo-d'operă urmată de un frumos sir de lucrări teatrale și de trainic succes, căreia s'a adăugat recenta biruință a comediei „Jucării sfărâmate”, reprezentată în actuala stațiune a Teatrului nostru Național. „Societatea Autorilor Dramatici Români” ține ca printr'un gest public să mărturisească și recunoștința sa față de președintele ei fondator Caton Theodorian, acum pentru a treia oară la conducerea societății.

Majestatea Sa

De WINSTON CHURCHILL

LA 14 Decembrie 1895, o doamnă bătrână, deplângea trista aniversare a unei tragedii, dela care se scursese treizeci și patru de ani. Era regină și împărăteasă, dar în toți acești ani, ea trăise printre umbre. Mâna unui mort îi călăuzise viața și prin ea, viețile copiilor și ale nepoților săi. Chiar acum, când o a patra generație apărea pe scena curții, soțul pe care-l pierduse era pentru

Regele George al Angliei la vârsta de 10 ani.

Regele George al Angliei „baby”

tu diferită, iar copilăria sa a fost neasemuit mai fericită. El a cunoscut căldura căminului părintesc, îngrijirile unei mame devotate și prietenia unui tată. Pe când părintele răposatului prinț Albert nu s'ar fi putut numi un familist, iar mama sa fusese o exilată, despărțită de timpuriu de copiii ei. De reținut este însă că educația aceluia care avea să devie Regele George al VI-lea a fost profund englezească. Acești diverși factori, plus anumite elemente ereditare, neprovenite dela prințul consort, au înzestrat pe noul suve-

ea mai real, decât orice altă creatură vie. Inconjurată de relicvele unei fericiri dispărute, ea se întreba, la fiecare impas: „Ce-ar fi găsit Albert de cuviință să fac acum?” Și prănuia, cu pătimașă fidelitate, ca pe niste zile sacre de durere și aducere aminte, fiecare aniversare din viața Prințului Consort.

Astăzi era cea mai tristă și întunecată aniversare. În dimineața zilei de 14 Decembrie 1861, ea îndrăznise să spe- re că soțul va fi salvat. Dar mai târziu, în cursul zilei, se produsese o agravare, iar seara, prințul consort muria. Și iată că, în această zi de dureroasă amintire, se ridicau stridente, țipetele unui nou născut, iar poporul întregi sale împărății saluta, cu bucurie, venirea pe lume a unui prințisor.

Regina Victoria era mulțumită. Ziua aceasta aparținea mortului. Nimic n'ar fi trebuit să-i turbure solemnitatea, și cu atât mai puțin un eveniment fericit... Și totuși, dacă ochii săi îmbătrâniți ar fi putut să străbată în viitor, Regina ar fi recunoscut, în acest nepot al său, multe din calitățile pe care le prețuise la Prințul Consort. Dintre toți descendenții lui Albert de Saxa Coburg Gotha, niciunul nu i-a semănat în asemenea măsură la caracter și temperament. Dar micul prinț Albert s'a ridicat într-o lume cu to-

Regele George VI al Angliei este un entuzias reporter fotograf și operator de film.

Regele George al VI-lea

ereditare, ne provenitn dela prințul consort, au înzestrat pe noul suveran cu daruri, pe care străbunul său nu le-a avut și în special cu darul de-a cuceri inimile Englezilor. În copilărie, micul prinț Albert juca football, cu băieții sătenilor din Sandringham. El a învățat astfel foarte de timpuriu să se bizuie pe propriile sale puteri. Iar metoda a fost continuată în anii petrecuți la Osborne și Dartmouth, în calitate de cadet naval. Tatăl său a ținut ca prințul să nu fie privilegiat ci să fie tratat ca toți ceilalți cadeți fiind supus exact aceleiași dis-

Portretul oficial al Regelui George al VI-lea al Angliei.

Regele Angliei împreună cu fiica sa Elisabeta, moștenitoarea tronului, la o partidă de călărie.

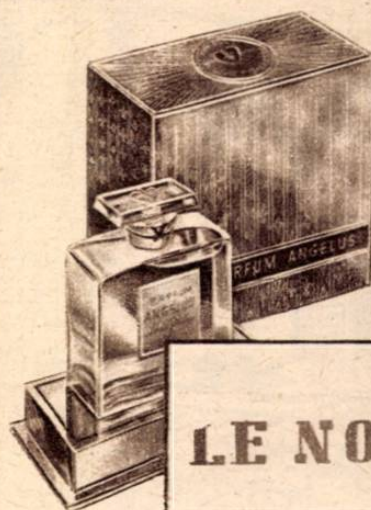
Regele Angliei, după o partidă de înot, făcută în tovărășia boy-scouts-ilor.

cipline. El știa că un prinț trebuie să fie în primul rând bărbat și că nu există o „școală de bărbăție” mai bună decât Marina Britanică.

Prințul Albert învăța serios meseria de marinar. La vremea când pleacă din Dartmouth, el putea conduce un vas tot atât de bine ca oricare dintre colegii lui. Ba pătrunsese misterele mașinăriei mai bine decât mulți dintre ei. Studiul și sportul au umplut anii formării sale, în vreme ce pe orizontul european se adunau nouri deși și negri. Cadet încă, prințul Albert se îmbarcă pe vasul Cumberland și traversă Atlanticul, vizitând Indiile Apusene și Canada. În August 1913, el fu numit elev de marină pe vasul Collingwood.

Nourii războiului coborau amenințători. Nu trecu anul și pistolul unui asasin deslănțui marea explozie.

În zilele ce urmară, nici Imperiul Britanic și nici aliații nu s'ar fi putut salva fără marina britanică. Aceasta menținea mările libere, transporta trupe și provizii torpilând submarinele germane. Ea a făcut posibilă victoria armatelor pe fronturile a trei continente.

LE NOUVEAU Parfum ANGÉLUS
Louis Philippe

LOUIS PHILIPPE-ANGÉLUS: Chicago — New-York — Londre — Paris

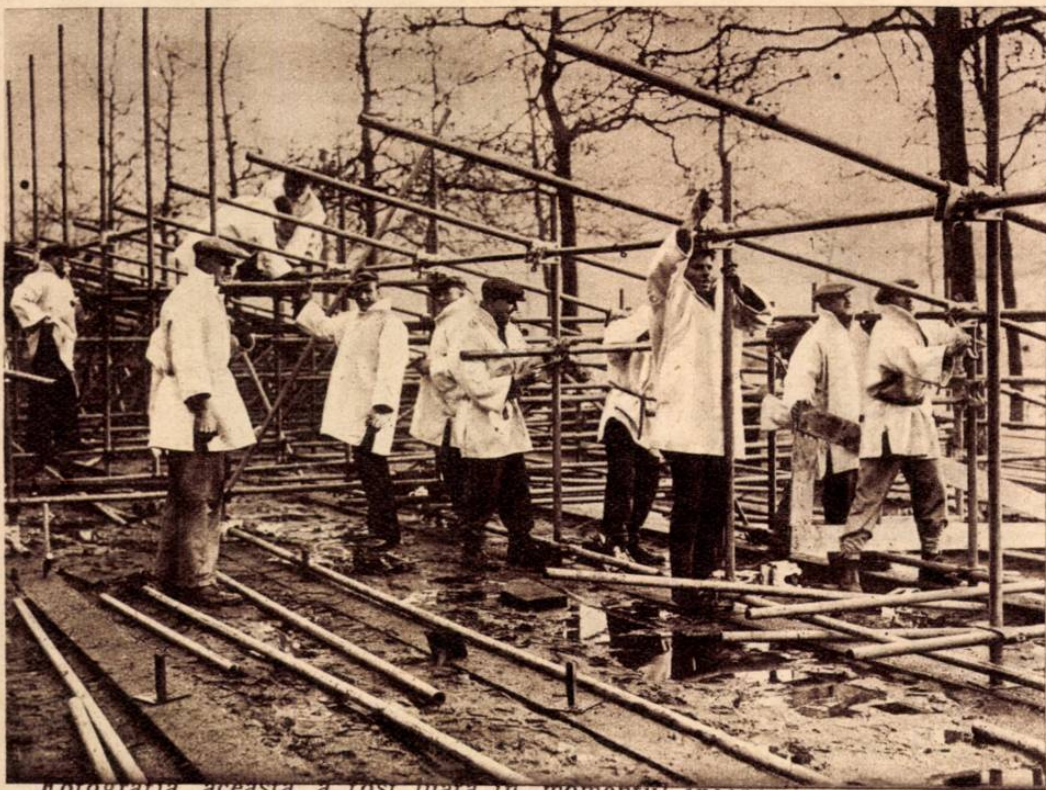
Numai în cutia originală

În total, a jucat un rol prea puțin spectaculos, dar vital, salvator. Deși bolnav, prințul Albert a luat parte la această activitate. Și în marea bătălie navală din Jutlanda a fost un factor extrem de activ. Cu această ocazie, el se dovedi croit pe măsura unei lungi dinastii de regi viteji și se distinse prin curajul și sângele rece cu care s'a comportat, sub iureșul de obuze. Către sfârșitul anului 1917, fu transferat la aviație, unde rămase și după războiu. Ca și pregătirea sa navală, ucenicia aviatică a fost făcută în modul cel mai practic. El a început prin a învăța

să zboare, obținând ca toată lumea un certificat de pilot.

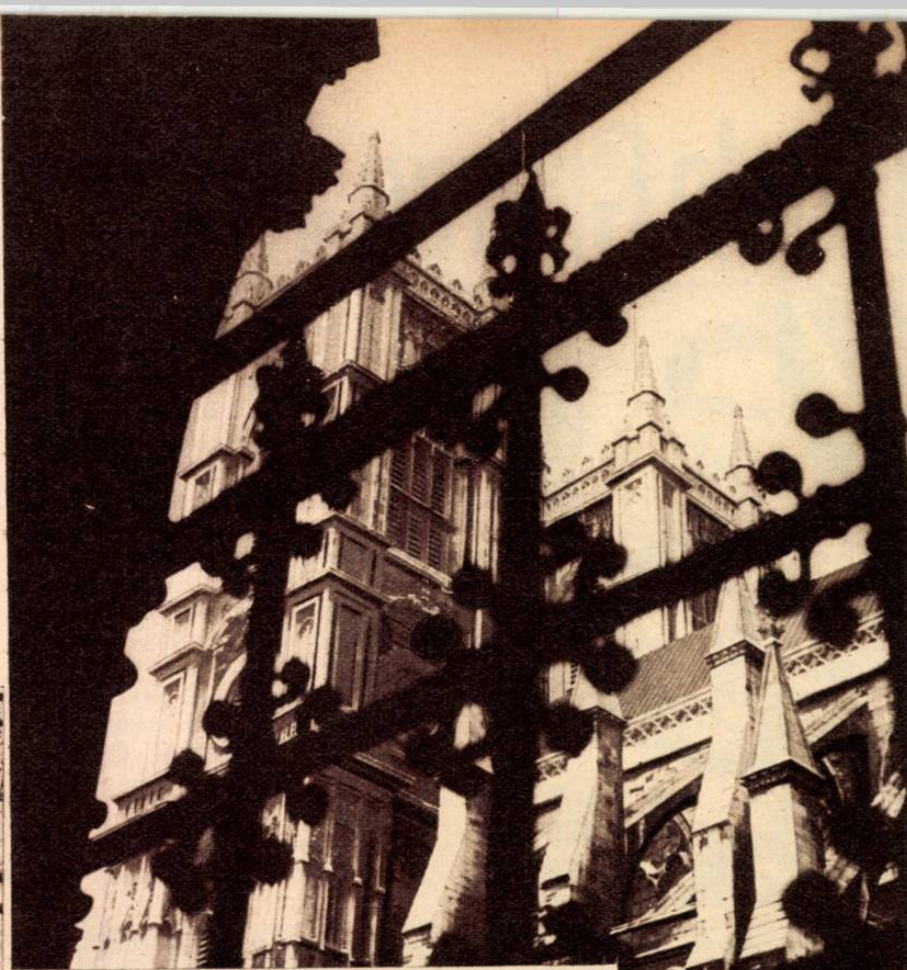
Este de bun augur faptul că noul rege al Angliei a fost marinar și aviator. O flotă puternică este tot atât de necesară securității Insulelor Britanice și întregului lor Imperiu, ca și acum 20 de ani. Ea este de asemenea o puternică garanție a păcii mondiale. Dar în același timp orizontul insulelor noastre este întunecat de amenințarea unei puteri aeriene ostile. Deci spre a ne putea considera la adăpost de surprize dezastruoase trebuie să fim puternici și în această nouă armă. Un rege familiarizat cu aviația poate da mult acestei țări, fără a se depărta întru nimic de rolul său constituțional.

Fotografia aceasta a fost luată în momentul începerii lucrărilor pentru construirea tribunelor din care publicul va urmări trecerea cortegiului de încoronare.

Războiul a grăbit maturizarea tineretului așa că Prințul Albert a fost în totdeauna mai matur decât îl îndreptăția vârsta să fie. Frământările imperiului au adâncit și au oțelit un caracter format în obicinuința datoriei și a gândirii. I-au dat un scop.

Acum aproape o sută de ani, Disraeli a intitulat unul dintre cele mai remarcabile romane ale sale „Sibil, sau cele Două Națiuni”. Cele două națiuni erau bogății și săracii. Splendorile îndelungatei epoci victoriene au adâncit, sub unele raporturi prăpastia dintre ele. A fost într'adevăr o perioadă prosperă, dar fiecare muncitor umbla pe o potecă îngustă, făcând o penibilă echilibristică peste abisul mizeriei. Boala, accidentul, o schimbare a modei sau o modificare a procedeelor industriale, îl puteau prăvăli în râpa degradării. Și în vreme ce în cercurile burgheze viața de-

O originală fotografie luată printre gratii, înfățișând Westminster Abbey din Londra, unde va avea loc ceremonia încoronării Regelui Angliei.

Machetă înfățișând chipul în care vor fi pavoazate străzile Londrei la trecerea cortegiului de încoronare.

venia din ce în ce mai îmbelșugată, mai ușoară, muncitorii din mine, fabrici și ateliere nu-și găseau recreație după munca lor abrutizantă, decât într'o beție tot atât de abrutizantă.

Sub Eduard al VII-lea, reformele sociale au luat un

mare avânt prin ridicarea noului Partid Radical, mereu asociat în realizările practice cu d. Lloyd George. În toată țara avea loc o deșteptare a conștiinței sociale, o intensificare a sentimentului de mutuală responsabilitate între clase. Dar revendicările îndreptate spre clasa celor bogați de această nouă recunoaștere a problemelor sărăciei, împreună cu îndârjită campanie a vendetei irlandeze, a făcut din primii ani de domnie ai Regelui George al V-lea, o perioadă de extremă tensiune. Tot în această epocă se ridicară asociațiile muncitorești și în cadrul Partidului Laburist, care atacau ordinea economică existentă, dând frazei Disraeliene o formidabilă semnificație. Războiul nu opri în loc aceste procese, dar le transformă. În țară, partidul laburist deveni un aliat al apărării naționale. Iar peste mări, oamenii din diferite clase începură să se înțeleagă și să-și aprecieze reciproc calitățile. Sub superficialele deosebiri de clasă și educație, se descoperi o solidă unitate națională. Așa cum prințul consort înțelesese dela început ce posibilități de dezvoltare științifică și industrială se ascund în populație și transformările pe care știința și industria avea să le opereze asupra întregii lumi, prințul Albert a întrezărit în camaraderia războiului, un fir de aur, care ar putea călăuzi, pe compatrioții săi, prin labirintul problemelor sociale și economice. El își făcu un scop din a întreține această camaraderie și după încheierea păcii. Iar din clipa acelei hotărâri avea să facă tot ce era omenește cu putință, spre a aduce în raporturile industriale și sociale acel curent împăciuitoare al înțelegerii între oameni.

Prințul începu să se pregătească cu răbdare pentru această

Căli polițiștilor cari vor sta pe parcurs în timpul încoronării, sunt supuși unui antrenament special. Steaguri li se mișcă în fața ochilor și sunt plimbați în mijlocul unui zgomot infernal, pentru a se obicui cu atmosfera care va fi pe străzi, în ziua încoronării.

mișune, așa cum se pregătise pentru marină și aviație. Împreună cu fratele său Henry, acum Duce de Gloucester, el se duse la Cambridge și, timp de un an, citi lucrări de economie politică, istorie și alte obiecte de acest fel, ca membru al colegiului Trinity. Concomitent el urmă cursuri de fizică teoretică și studii mai departe mecanica, știința cel-atrăgea, tot mai mult încă de pe vremea când era cadet de marină și când a intrat în aviație. În 1920, el fu făcut duce de York. Curând după aceea, acceptă președinția organizației „Industrial Welfare Society”, de curând formată și început serios activitatea căreia i se dedicase. Aceasta era mai puțin spectaculoasă decât rolul pe care-l juca fratele său mai mare, prințul de Wales, ceea ce-i convenia cu atât mai mult, cu cât nu voia să-l concureze întru nimic, pe moștenitorul tronului. El se feria cu tot dinadinsul de o rivalizare cu fratele de care-l lega o caldă prietenie. Dar treptat, el începu a fi apreciat într-un cerc din ce în ce mai larg.

Fiecare sugestie ce se făcea pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de existență a muncitorimii, era cu atenție examinată de către Duce. Proiecte cu privire la pensii, dispensare medicale în fabrici, măsuri de prevenire a accidentelor și organizarea de bănci populare — toți acei cari discutau aceste chestiuni cu el, descoperiau că aveau de-a face cu un expert. Sub conducerea sa, mișcarea de îmbunătățire a vieții muncitorești se întinse pe toată suprafața țării. În sute de fabrici și ateliere, patronii ridicară condițiile de lucru la nivelul celor mai exigente standarde ale societății. Agenții Societății de Îmbunătățire a Vieții Muncitorești câștigă repede încrederea muncitorilor, tratând problemele umane ale industriei cu multă simpatie și cu o înțelegere ce se baza pe studiu și experiență. Patroni și lucrători, strânși în jurul aceleiași mese pentru a discuta, învățară a se stima reciproc și a-și aprecia reciproc neajunsurile prinzând obiceiul cooperării.

Aceasta era o realizare însemnată, dar desigur că dacă i s'ar fi vorbit despre ea, Ducele ar fi insistat că se datora altora. El își subestima întotdeauna serviciile aduse unei cauze atât de scumpe inimii sale. Dar din activitatea acestei „Industrial Welfare Society” răsări o nouă experiență socială, în care meritul său nu poate fi nici ascuns și nici micșorat.

Un lucrător dintre acei cari făceau parte din „Asociația pentru Îmbunătățirea Vieții Muncitorești” își aduse un grup de camarazi la Londra, într-o vacanță de 15 zile. Băieții se plictisiră însă de atâta plimbare prin oraș și voiau să adauge programului un match de football. Conducătorul expediției făcu atunci apel la societate, care aranjă ca tinerii lucrători să joace cu una din echipele dela Westminster School. Ducele de York asistă la această competiție, având ochi nu numai pentru joc, dar și pentru reacțiile celor două grupe de tineri, în această întâlnire. El își dădu imediat seama de valoarea acestei întâmplătoare întâlniri, ca mijloc de mutuală înțelegere. Nu se putea face oare așa ceva pe o scară mai întinsă și pentru o perioadă mai lungă, decât o singură după amiază? se întreba el. Și răspunsul fu înființarea taberei ducelui de York. O sută de școli publice și o sută de întreprinderi industriale fură puse să trimită, fiecare, câte doi băieți în tabăra, amenajată pentru luna August, pe terenul dela Littlestone, unde pe vremuri fusese un aerodrom. Experiența a însemnat un succes mare și imediat, iar tabăra, transferată apoi la Southwold, a devenit un eveniment anual. Ducele nu s'a mulțumit însă numai cu lansarea acestei admirabile idei. An după an el vizita tabăra, petrecând câte două zile cu băieții, dormind sub cort și luând parte la toate jocurile lor.

Astăzi, există două tabere de acest fel: una la Southwold și cealaltă în Nordul Angliei, la Chatsworth, în Derbyshire. Câteva mii de băieți au trecut până acum prin ele și s'au întors în diferitele lor centre de activitate, cu o nouă concepție în privința unității naționale și a propriilor lor răspunderi, ca cetățeni. Și fiecare dintre acești băieți a devenit, într-o măsură mai mare s'au mai mică, un nucleu de influență, un misionar al bunăvoinței și al înțelegerii între o clasă și alta.

Valoarea unor astfel de misionari este incalculabilă. Ei au cu ei convingerea, pentru că știu precis ceea ce sunt, totul fiind văzut și verificat cu proprii lor ochi. Asta este una din trăsăturile de seamă ale regelui: dânsul nu poate fără să cerceze totul de dreptul și, oricâteori e cu puțință, să activeze el însuși.

În primele zile ale radiofoniei, suveranul a făcut personal experiențe într-un mic atelier propriu, montând aparate noi și încercându-le. În cursul călătoriei, făcute prin Noua Zeelandă, în 1937, el părăsi vagonul regal, trecând într-un tren obicinuit care străbătea cel mai lung tunel al dominionului. Venit la vânătoare în Estul Africii, el refuză să impună un leu, după programul aranjat dinainte: așteptând noaptea, la adăpostul unei îngrădiri de spini de nepătruns, până când vreun animal să fie atras de o momeală pusă în afara îngrăditurii. El voia să urmărească leii pe jos la lumina zilei. Așa și făcu și vână doi.

Ca președinte al Societății pentru Îmbunătățirea Vieții Muncitorești, metodele sale fură aceleași. El nu se mulțumi să citească rapoarte și să asculte discursuri, ci vizita fabricile și atelierele din întreaga țară. Iar inspecțiile

(Citiți continuarea în pag. 22)

CUMPĂRAȚI

*dela singurul magazin
care satisface
toate gusturile!*

*la Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

sale nu erau o simplă formalitate. Insista să vadă tot ceea ce era mai important și uimea pe acei cari îmbătrâniseră în câte o ramură industrială, prin întrebările sale, ce dovedeau discernământ și serioasă documentare.

Odată venind să viziteze o fabrică de cleiu, directorii păreau a nu voi să-l conducă în interior. Dar Ducele era hotărât să nu se mulțumească cu o contemplare a fațadei. În cele din urmă i se spuse că în cursul preparării, cleiul avea un miros special, care ar fi putut impresiona în chip neplăcut niște nări sensibile. „Dacă supușii tatălui meu îl suportă, îl pot suporta și eu”, răspunse el și intra în fabrică. În vreme ce cu incidente de felul acesta cuceria multe inimi, Ducele reînnoi o prietenie din copilărie, cu Lady Elizabeth Bowes Lyon, fiica contelui și contesei de Strathmore. În vinele ei curgea sângele vechilor regi ai Scoției, al puternicilor Iacobini, cari au luptat împotriva primilor suverani din dinastia Hanovra, o familie care a stat mereu în fruntea evenimentelor, în frământatele secole ale istoriei scoțiene. Prietenia se transformă în dragoste și la 15 Ianuarie 1923, Regele George și Regina Mary anunțau „cu cea mai mare plăcere” — o frază excepțional de caldă, răsărind ca o surpriză în mijlocul formulelor protocolare — logodna fiului lor cu Lady Elizabeth.

Căsătoria se oficia la Westminster Abbey, în ziua de 26 Aprilie, același an. Ceremonia se desfășură cu toată strălucirea pe care trebuie să o aibă nunta unui prinț de sânge. Dar mai era în acest eveniment ceva, mai impresionant decât pompa și strălucirea. Trei incidente se remarcă cu această ocazie, incidente revelatoare.

Intrând pe poarta de Vest a bisericii, Lady Elizabeth purta în brațe buchetul de mireasă, alcătuit din trandafiri albi de York. Ea se opri lângă mormântul eroului necunoscut. Poate că în clipa aceea și-a amintit de cineva, care n'avea să asiste la cununia sa, de fratele său Ferguson, căzut în primele zile ale războiului. Poate și răniții, la îngrijirea cărora ajutasese, ca fată tânără, atunci când castelul părinților săi fusese transformat în spital militar, răniți cari după însănătoșire se înapoiaseră în tranșee. Cu un gest spontan, care ne spune multe despre regina de astăzi, ea își depuse buchetul pe mormânt, un tribut, zecilor de mii de morți anonimi.

După cununie, ea se alătură prințului, într'un alt act de pietate. Trăsura lor se opri la Cenotaph și rămaseră acolo două minute, aducând un omagiu mut acelor cari făcuseră marele sacrificiu pentru rege și patrie. Mulțimea îngrămadită pe străzi mai observă de asemeni că ducele și tânăra sa soție se țineau de mână și trase concluzia că evenimentul zilei era o adevărată căsătorie din dragoste. Două fete se născură din această căsătorie și în Moșteni-

toarea prezumptivă a tronului, prințesa Elizabetha, se găsesc reunite Casele Stuart și Hanovra, luând astfel sfârșit una dintre cele mai lungi și mai amarnice dispute din istoria Angliei. Dar ducele avea tot mai multe îndatoriri publice și un defect din copilărie se făcea acum simțit, ca o penibilă povară. Era o greutate de vorbire, datorită unei afecțiuni a mușchilor gâtului. Aceasta avusese darul a-l face în adolescență mai timid și mai rezervat decât îi era firea.

A ține un discurs însemna un adevărat chin pentru el. Situația sa o impunea însă și cu cât timpul trecea, cu atât ocaziile acestea erau mai dese.

Ducele se hotărî, în cele din urmă, să învingă acest handicap. El avea la dispoziție pe unul dintre cei mai buni experți, în acest scop, dar zadarnice ar fi rămas eforturile acestei persoane, fără energia și nestrămutata sa stăruință. De aceea lucrează fără încetare, ore dearândul, în fiecare zi, făcând exerciții vocale și de respirație. Iar rezultatul fu un triumf al perseverenței sale și în același timp un triumf al credinței pe care Ducea o avea în soțul său și al încurajărilor pe care ea i le dăduse neîncetat. Când Ducele inaugură Noul Parlament Federal Australian, la Canberra, în 1927, nici urmă nu mai rămăsese din greutatea care-i întunecase atâția ani din viață.

Un om care iese învingător într-o luptă ca aceasta, este pregătit pentru orice. Și astfel, acest capitol din viața sa — penibil și uneori deprimant — a jucat un rol important în modelarea omului pe care-l cunoaștem. El a făcut parte din pregătirea sa pentru greaua disciplină a domniei — domnie ce-i revine într-o perioadă extrem de grea și care face un suprem apel la simțul datoriei sale.

De observat însă că ducele nu numai că și-a învins defectul, dar a avut și tăria să glumească asupra lui. „Citiam odată că membrii familiei regale sunt mereu în evidență”, a spus el într-o seară la un banchet „și uitându-mă în dicționar, spre a vedea ce înseamnă „evident” am găsit printre altele definiția aceasta: ceva care exclude vorba. De atunci, am dorit adesea să fiu „evident” și să nu mai am nevoie să vorbesc”.

E bine însă că aceasta nu s'a întâmplat. Căci mesajul pe care-l poartă cuvintele sale este vital. Este mesajul cooperăției și al unirii. Într'un discurs ținut la Melbourne, el a spus următoarele:

„Una dintre marile nevoi ale momentului de față, și poate cea mai mare dintre toate, este o mai profundă înțelegere atât între diferitele părți ale imperiului cât și între diferitele interese — capital și muncă, patroni și salariați, oraș și sat. Iar simpatia și înțelegerea nu pot veni decât printr-o reciprocă cunoaștere. Numai astfel ne putem da seama că suntem membrii unei aceleiași tradiții, aceleiași credințe și însuflețiți fiind de aceleiași idealuri. Acesta e mesajul pe care vi-l adresez. Trebuie să ținem la familia noastră, la orașul, la statul și la țara noastră; dar să nu uităm acel patriotism mult mai larg, credința pe care o datorăm cu toții Imperiului Britanic — acea mare familie a națiunilor engleze, pe idealurile și principiile căreia se sprijină astăzi cele mai arzătoare speranțe de menținere a păcii mondiale”.

El a atins această coardă iar și iar, obținând răspunsuri entuziaste din partea mulțimei.

Acum a fost chemat pe tron și i-a urcat treptele cu inima grea. „Am suferit o mare pierdere prin hotărârea fratelui meu, căci odată cu plecarea sa, eu mă văd lipsit de o prietenie pe care o prețuiam mult” a spus el, răspunzând adresei Camerei Comunelor, la urcarea sa pe tron. Dar noi sperăm că această strânsă prietenie nu va suferi într'un mic de pe urma depărțării și că va dura toată viața sa. E neîndoelnic că Ducele de Windsor va fi cel mai credincios supus al său, un frate afectuos, care va fi mereu lângă el sufletește, în clipele de grea cumpănă, și-l va ajuta din răputeri.

Trebuie să recunoaștem că sarcina pe care și-a asumat-o este foarte grea. Monarhia constituțională, așa cum se prezintă astăzi e foarte exigentă, regele având să joace cel mai dificil și mai important rol. Tronul reprezintă garanția supremă a libertății. El este bariera ce se ridică înaintea dictaturii. Stând deasupra luptelor de partide, el este acela care ne apără de violentele cataclisme ce au zguduit o atât de mare parte a Europei, prăvălind civilizații vechi, în noaptea despotismului. Tronul cere, aceluia care-l ocupă, însușiri speciale. Și regele George al șaselea le are.

El a fost pregătit pentru a putea corespunde acestor cerinți, crescând în tradițiile stabilite de un secol de monarhie constituțională, în cel mai bun și mai larg sens al cuvântului. Iar acestea fac acum parte din însăși firea lui.

Și împreună cu Regina Elizabetha, el continuă într-o sferă mai intimă, tradiția părinților săi.

Astăzi, întocmai ca pe vremea regelui George al V-lea și a reginei Mary, căldura căminului său radiază departe și fericirea conjugală îi dă mereu energii noi, în activitatea-i plină de răspunderi, făcând din el o pildă luminoasă pentru noi toți.

WINSTON CHURCHILL

„Noaptea Sfântului Gheorghe” la Opera Română

Opera Română a prezentat săptămâna trecută, pentru prima oară, „Noaptea Sfântului Gheorghe”, operă comică de Cavalerul Tudor de Flondor, în prelucrarea muzicală a domnului Mihail Jora. „Noaptea Sfântului Gheorghe” și de d-nii Mircea Lazăr, Nae Dumitrescu, Spiridon Dumitrescu, frumoase însușiri, pe care Opera C. Theodorescu, Opreșan, etc.

O scenă de ansamblu din opera comică „Noaptea Sfântului Gheorghe”.

„Crai de tobă” la Teatrul Vesel

Prin recenta premieră, Teatrul Vesel ne-a prezentat un nou autor dramatic român de mari însușiri: pe d-nul Constantin Colonaș. În excelența sa comedie, d. Colonaș prezintă câteva figuri prinse în lumea atât de pitorească a mahalalei. Sunt personaje cărora autorul le-a dat viață, reușind să se apropie prin lucrarea sa dramatică de comediile lui Caragiale. În succesul spectacolului, autorul a fost ajutat mult și de interpreți D-nii A. Atanasescu (dela Teatrul Național), Jules Cazaban, C. Niculescu-Cadet, d-nele Maria Wauwrina, Fifi Harand și Sofica Ionescu au creat tipuri admirabile, oferind un copios amuzament spectatorilor. Se cuvine a fi citată și buna regie a d-lui I. Șahighian și decorul pitoresc al d-lui Siegfried.

Domnul A. Atanasescu, d-na Maria Wauwrina și d-l. Jules Cazaban într-o scenă din actul III.

SĂRBĂTORIREA DOMNULUI EGIZIO MASSINI

Opera Română a sărbătorit săptămâna trecută pe d. Egizio Massini, pentru 25 de ani de activitate artistică. Fotografia noastră înfățișează pe sărbătorit rostindu-și, discursul.

(Foto Cosmophot.)

DEJUNUL DELA PALAT IN ONOAREA D-lui COLONEL BECK.

La Palatul Regal a avut loc, săptămâna trecută, un dejun în onoarea d-lui colonel Beck, ministru de externe al Poloniei. În fotografia noastră, vedem pe M. S. Regele Carol II între doamnele colonel Beck și Aretia Tătărescu. La dreapta doamnei Tătărescu este d-l Arcziewsky, ministrul Poloniei la București. La stânga doamnei colonel Beck șade d-l Victor Antonescu, ministru de externe. Marele Voevod Mihai se află între d-nii colonel Beck și prim-ministru Tătărescu.

SOSIREA D-lui COLONEL BECK IN CAPITALĂ.

Fotografia aceasta a fost luată pe peronul Gării de Nord, la sosirea doamnei și domnului colonel Beck. Oaspeții au fost întâmpinați de d-na și d-l Victor Antonescu.

D-l mareșal Prezan a fost numit doctor honoris causa al școalei politehnice Regele Carol al II-lea. Fotografiiile noastre înfățișează pe d-l mareșal alături de d-l ministru al Instrucțiunii și d-l director al școalei politehnice, în timpul solemnității.

A doua zi după sosirea în Capitală, d-l colonel Beck, ministru de externe al Poloniei, a depus o coroană pe Mormântul Eroului Necunoscut. (Fotografii Berman)

DACĂ VROIȚI
SĂ FIȚI ADMIRATĂ
PREFERAȚI
PRODUSELE

BOURJOIS
Paris

PUDRA și APA de COLONIE
SOIR de PARIS
și inimitabilele farduri PASTEL

[[IN FIECARE CUTIE CU PUDRĂ
GĂSIȚI UN FLACON CU
PARFUM „SOIR DE PARIS”]]

REALITATEA SPORTIVĂ

Italia și România au făcut joc egal la rugby.—Cupa României la football.

ECHIPELE naționale ale Italiei și României s'au întâlnit Duminică în București. Jocul nu a avut un caracter oficial și a contat drept revanșă la cele două partide care s'au desfășurat, la Milano și Berlin. Întâlnirea din Capitală a mai avut darul să inaugureze o serie de jocuri internaționale, pe care Federația de rugby înțelege să le dispute pentru promovarea sportului cu balonul oval, în domeniul sporturilor majore.

Din nefericire jocul cu Italia nu a însemnat o partidă fericită din punct de vedere al spectaculozității și s'a rezumat la un joc foarte compus, cu tendințe accentuate de brutalitate. De altfel matchul a avut loc pe o vreme cu totul nefavorabilă și în fața a 5000 spectatori. Că întâlnirea nu a stârnit interesul maselor, nu este de mirare, căci publicul sportiv se desinteresează de evenimente de foot-ball.

Întâlnirea însă nu a însemnat o mare propagandă pentru rugby căci după cum am spus mai sus, factura jocului a fost inferioară. Italia, nu este prea avansată în rugby. Iar noi fără să avem pretenții exagerate, nu suntem cu mult mai buni. În orice caz, naționala noastră care nu a ajuns să reprezinte standartul tehnic al țării, este tehnicește, superioară formației italiene.

Rezultatul de 0-0, este oarecum echitabil după jocul celor două echipe dar nu reprezintă raportul de forțe dintre formații. În mod normal echipa României este superioară la două încercări formației italiene și ne surprinzătoare cele două rezultate bune, pe care oaspeții de Duminică le-au obținut în dauna palmaresului nostru național. De bună seamă în viitoarele întâlniri, când vom înfrunta Italia, România va alinia un efectiv mai bun și care să asigure colorilor noastre, succesul pe care îl merită de drept.

Tot Duminică s'au disputat în București și provincie mai multe jocuri contând pentru cupa României. În Capitală: Ripensia a învins pe Unirea Tricolor cu 1-0. Rezultatul nu înseamnă o performanță pentru timișoreni care au obținut scorul abia în ultimele minute de joc. F. C. Rapid, a dispus de Iahn cu 7-3. Rezultatul arată disproporția care există între formațiile divizionale și cele de categorie secundă. Între celelalte notăm victoria obținută de Juventus la Timișoara, unde a dispus cu multă greutate de C. A. M. T. cu 1-0. La Chișinău, Venus a învins cu 3-7 pe Sporting, iar la Cluj Universitatea a dispus de Victoria 3-1. Merită de relevat, că în București, simultan cu jocul de rugby Italia România, au avut loc pe două terenuri diferite, jocuri de foot-ball unde erau interesate echipe divizionare. Cu toată vremea nefavorabilă, publicul fără să atingă o cifră record, s'a împărțit la cele trei manifestări. O dovadă concretă că popularitatea sportului este permanentă.

art. vg.

Matchul de rugby Italia-România: 0:0. În fotografia noastră, echipa României.

(Foto Berman)

Echipa de rugby a Italiei, care a făcut Duminică match nul cu reprezentativa României.

O fază a matchului Rapid-Amefa (2:2), disputat Duminică în capitală.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a treia serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 29 Aprilie crt., ora 12.30 a. m.

EXAKTA

Cereți prospecte gratuite la

DRESDEN
Striesen 257

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX Parallaxa suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminositatea până la 1:1.9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator.

STANDARD-EXAKTA pentru rolfilme convenabile, de format 4x6,5.

KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr-o încărcătură).

Reprezentant pentru România:

„VENDITOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39.

DE VÂNZARE ÎN MAGAZINELE DE SPECIALITATE.

15 ANI IN U. S. A.

de Mihnea Ion Socac

Cititorii noștri găsesc continuarea interesantului reportaj cu acest titlu, în suplimentul „De toate pentru toți” la pagina 10 și următoarele. În capitolul din săptămâna aceasta, autorul ne vorbește despre Hollywood și Valea Morții. Reproducem aici trei fotografii din cetatea filmului american.

Clark Gable, Spencer Tracy, Robert Taylor și William Powell mergând împreună la restaurantul studioului M. G. M.

Clark Gable și Jim Adamson, bărbierul lui favorit.

Vedere exterioară a uzinelor de artă, R. K. O. Radio-Pictures, din Hollywood.

Un ten ideal
veți obține
întrebuințând
exclusiv

CREMA COTY

Această cremă e rezultatul unor îndelungate încercări ale specialiștilor noștri. Ea dă pielei, **fără exces**, hrana necesară, combate cu succes ridurile, face pielea netedă și fragedă. Întrebuințarea ei permanentă dă rezultate surprinzătoare.

împreună cu

PUDRA COTY

Alegerea minuțioasă a materiilor prime precum și metodela de fabricațiune cele mai moderne, fac din acest produs un **articol unic** în analele eleganței feminine. Succesul său e universal. El constituie, prin excelență, produsul francez de lux.

PRODUSE ORIGINALE COTY-PARIS

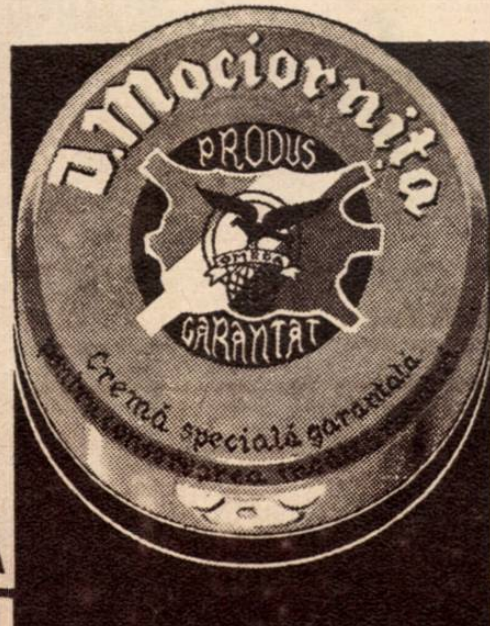

CREMA CEARA
ȘI UNSORILE

MOCIORNITA

DE VÂNZARE PRE TUTINDENI

Întrețineți
INCĂLĂTĂMINTEA
numai cu

RAMANUL FĂRĂ Temei

O revoltă originală și un transport de 20.000 femei
în drum spre Siberia

GUVERNUL sovietic încearcă, de câțiva ani, să colonizeze pustiul nesfârșit al Siberiei, unde se știe că nu exista, pe timpul țarilor, altă populație decât aceea a deportaților, condamnați pentru fapte grave.

Sovietele au renunțat, se pare, la vechiul sistem de pedeapsă, înlocuindu-l cu temnițele din apropierea Capitalei. Siberia, pentru actualul guvern din Moscova, a devenit un ținut ca oricare altul, a cărui climă aspră din timpul iernei e compensată prin fertilitatea pământului, în lunile de vară, și prin abundența animalelor cu piei scumpe.

Prin propagandă, prin făgădueli și premii importante, autoritățile din Moscova au reușit să trimeată în câțiva ani sute de mii de coloniști în Siberia, ajungând să populeze regiuni întinse. Organizatorii coloniilor nu s'au gândit însă la proporția numerică a populației feminine, fapt care a stârnit nemulțumiri mari pe tot întinsul țării.

La început, lucrurile au trecut neobservate; oamenii erau preocupați de înjghebarea adăposturilor și de munca grea, la pământurile date de autoritatea sovietică. Când însă fiecare și-a clădit o fermă și și-a înjghebat o gospodărie, când sate întregi au luat ființă, sub ocrotirea și cu concursul autorităților, coloniștii au băgat de seamă că în foarte puține din aceste gospodării sunt femei.

Tânăra fată
rusă.

Așezări sovietice pe întinsul platourilor din sudul
Siberiei: în fotografia noastră, un loc de adunare
pentru copiii din sat.

Gospodărie în Birobidjean, în Siberia. Aci s'au sta-
bilit o mare parte din evrei refugiați din Rusia.

Fete din Caucaz : una din ele dansează,
pe când celelalte bat ritmul cu palmele.

Colonizarea fiind voluntară, se înțelege că foarte puține femei au primit să lupte cu clima aspră a Siberiei, fapt care a dus la o disproporție de 10 la 1 între populația masculină și cea feminină a coloniilor.

De aici începe aspectul tragic al colonizării siberiene. Bărbați tineri, în majoritate și plini de vigoare, coloniștii au început goana disperată după femei. Unde era o fată de măritat alergau sute de flăcăi, se luau la ceartă, se încăreau disputându-și întâietatea și ajungând adeseori până la crimă, pentru obținerea unei soții. Autoritățile sovietice dădeau pedepse grele celor cari răpiau femeile sau se încăreau pentru ele. Atunci, coloniștii s'au adunat din toate părțile, s'au îndreptat spre orașelul de reședință al ținutului manifestând și strigând în gura mare : „Dați-ne femei !...” „Nu putem trăi fără femei !...”

Zi de sărbătoare într'un sat din Siberia.

20.000 DE FEMEI IN DRUM SPRE SIBERIA

Manifestația aceasta, care poate fi considerată printre cele mai originale, în istoria omenirii, a avut loc în toamna anului trecut și strigătul disperat al coloniștilor n'a putut fi înăbușit decât cu promisiunea guvernului central, de-a trimite fiecărui colonist o soție.

Intr'adevăr, în tot decursul iernii, agenții guvernului au cutreierat țara, în căutare de femei, care să accepte căsătoria cu bărbați necunoscuți și stabilirea în mijlocul Siberiei. Vă închipuiți că misiunea acestora n'a fost deloc ușoară, cu atât mai mult cu cât niciuna din femeile recrutate nu trebuia să aibă mai puțin de 16 ani și nici mai mult de 25.

Cum au făcut cei din Moscova ca să ducă la bun sfârșit această recrutare nu putem ști. Ceeace e sigur e că în ziua de 15 Aprilie a acestui an, adică odată cu venirea primăverii, douăzeci de mii de femei tinere au fost imbarcate la Moscova, în zece trenuri speciale și expediate în Siberia.

Asupra scenelor de despărțire de pe peroanele gărilor, corespondenții ziarelor străine au publicat amănunte impresionante. Interesant e faptul că în pofida tuturor străduințelor, agenții guvernului n'au putut recruta mai mult de 20 mii de femei, deși regiunile colonizate au nevoie de peste 35 de mii. Totuși guvernul și-a luat obligația de-a găsi, în decurs de două luni, alte 15 mii de femei tinere, pentru Siberia.

Românii când s'au așezat în Latium, au invitat la o serbare pe Sabini poporul vecin, stabilit mai de mult în peninsula italică și le-au răpit femeile. Războiul care era să urmeze a fost împiedicat chiar de femeile răpite.

**Nu purtați ochelari
fără consultație MEDICALĂ**

FOTOPTIC

BULEVARDUL ELI ABETA 3. — TEL. 4.4292

SUFERIȚI
DE DURERI DE CAP
GRIPĂ, DURERI
NEURALGICE
?
LUAȚI IMEDIAT

ANTIDOLOR
PROF. **LUPU**

REMEDIU PROMPT

Felul de viață al oamenilor de atunci, principiile — nescrise — de drept internațional și întreaga mentalitate permiteau o asemenea procedare.

Spre a preîntâmpina acțiuni, care astăzi nu mai sunt îngăduite, autoritățile sovietice au fost nevoite să intervină și au recrutat femei, cari să plece în ținuturile din Asia.

Colonizarea aceasta originală, a femeilor în Siberia, ne duce cu gândul înapoi și la istoria Americii, unde, deasemenea, vreme

îndelungată numărul femeilor a fost cu mult mai mic decât al bărbaților, iar fetele de măritat din Europa, așteptau — ca pe un alt Făt Frumos — să vie un nabab american să le ia de-acasă și să le ducă peste Ocean, în continentul nou, noua Țară a Făgăduinței.

Desigur că în istoria omenirii, va rămânea ca o curiozitate, a veacului nostru, colonizarea cu femei a Siberiei.

JOSEPH DE SAXA

Imitația n'are valoare!

Când e vorba de imitarea unui produs sau al unui obiect oarecare, atunci imitația n'are valoare! Dar când e vorba să imiți pe vecinul tău, care s'a vindecat de o boală luând „Gastro D.” atunci imitația e un noroc, căci ea te poate salva chiar dela moarte.

„Gastro D.”, datorită proprietății sevei dintr'o plantă americană de curând descoperită, are darul unic de a vindeca

boli grave de stomac și intestine, colite, ulcere, precum și turburări în funcțiunea rinichilor sau a ficatului. „Gastro D.” care și-a creat un renume mondial, se obține la farmacia „Thoiss” din București, Calea Victoriei 124, sau contra ramburs de lei 130. Luați cu încredere acest medicament, căci el a vindecat milioane de suferinzi în toate colțurile lumii.

PICIORUL
Se înfrumusețează

cu
CIORAPUL

de la
Areca

CURSA FORMIDABILĂ

NEW-YORK — PARIS IN TIMP RECORD

SE fac pregătiri intense pentru cea mai formidabilă competiție aeriană ce s'a realizat vreodată, competiție ce va simboliza triumful omenirii asupra spațiului, comemorând, tot odată, 10 ani dela trecerea glorioasă a Atlanticului de Nord, de către temerarul Charles Lindbergh în ziua de 21 Mai a anului 1927.

Sunt zece ani de atunci! Privind în urmă, amintiri peste amintiri ne trec prin fața ochilor ca pe un ecran nevăzut reîmprescându-ne atâtea și atâtea întâmplări, unele mai triste, altele mai vesele...

Răscolind întâmplările de acum zece ani, când aviația începuse să se afirme cu tărie în viața popoarelor, contribuind prin progresul ei rapid la împânzirea mijloacelor de locomotie moderne, vedem apărând figuri legendare de adevărați eroi care s'au sacrificat pentru perfecționarea acestei mașini sburătoare din care și-au făcut un ideal și cu cari au căutat să străpungă zările cenușii ale Atlanticului de Nord, care îi atrăgea prin forța necunoscutului cu puteri de sirenă.

Primii care s'au aventurat au fost americanii Alcock și Brown pe un bimotor-biplan încă din anul 1919 când au străbătut distanța dintre Terra-Nova și Irlanda în 21 ore. Această performanță a trecut neobservată din cauza evenimentelor ce erau pe atunci, războiul fiind abea terminat și de care lumea se resimțea fiind încă sub nefasta lui impresie. Dar, tot răul spre bine, războiul a arătat posibilitățile înfricoșătoare ale acestei arme nouă ca și binefacerile ei.

Odată cu trecerea anilor, încep să treacă și amintirile sumbre. Viața începe să-și reia cursul ei obișnuit. Munca, această necesitate ce dă impulsul vieții, își arată iarăși roadele. În urma experiențelor căpătate în război, aviația capătă temelie nouă și altă considerație. Încep să se înființeze linii aeriene pentru transportul mărfurilor și călătorilor, iar numeroase concursuri, din care Cupa Schneider pentru iuteală pură se arată a fi cea mai importantă pentru experiențe asupra profitului ideal, dând naștere științei aerodinamice de astăzi care a revoluționat atât de mult înfățișarea vehiculelor dându-le ceea ce le lipsea: iuteala. În stadiul acesta de dezvoltare găsim aviația în ajunul unor mari evenimente ce au avut loc în cursul anului 1927. Încă din anul 1924, gândul unui raid îndrăzneț care să lege Parisul cu New-York-ul din partea continentului vechi, sau New-York-ul cu Parisul din partea continentului nou, preocupa pe mulți aviatori, iar cercurile oficiale ca și uzinele constructoare nu priveau nepăsătoare aceste gânduri care, dat fiind stadiul de dezvoltare în care se găsea aviația, în plus, reușita deplină a unor recorduri de lungă distanță fără escală, arătau ca foarte posibilă această încercare. Totul a părut o glumă până în ziua când un avion Levasseur cu motor Lorraine de 600 cai a fost gata pentru această încercare pe care mulți o socoteau moarte sigură, iar echipagiul, Nungesser, as de război cu 47 victorii, ofițer al Legiunii de onoare și Coli, pilot vechi, fără un ochi, care avea la activul său multe sute de ore de sbor în misiuni din cele mai grele, își anunțaseră în mod oficial plecarea. Știrea aceasta răspândită în toată lumea cu iuteala fulgerului, a pus întreaga omenire într'un mare freamăt, făcându-se asupra acestei încercări cele mai contrazicătoare supoziții.

Această performanță apărea ca o tragică aventură către care mergeau

acești doi eroi. Au fost pe vremea aceea multe discuții și chiar parlamentul francez s'a întrunit pentru a discuta această delicată problemă, urmând ca după această întrunire să se dea permisul de sbor sau nu. Această stare de pesimism domnea în Franța în urma unui tragic accident întâmplat în condițiuni similare, unui alt valoros echipagiu francez, a cărui nefastă impresie mai domina spiritele în preția noului raid.

Era vorba de echipagiul avionului „Goliath”, compus din contele de Saint Roman, Moneyres și Petit, echipagiu plin de avânt și rutină ce pornește să înfrunte nemărginirea Atlanticului de Sud în ziua de 5 Mai a anului de apogeu și declin pentru aviația internațională, 1927. Punctul de plecare a fost orașul Dakar din Senegală, oraș ce și-a ridicat în ultima vreme faima prin numeroasele încercări aviatice ce au pornit din sânul lui, cu scopul de a atinge

Renumitul pilot japonez Masaki Inuma, coborînd din avionul său „Vântul divin”, pe aerodromul Croydon din Londra, după parcurgere distanța Tokio-Londra, 64.000 kilometri, în 94 de ore.

Charles Lindbergh, cel mai popular aviator din lume.

Compatriotul nostru, locotenentul Al. Papană, care a uimit America, prin evoluțiile sale aeriene. Papană este azi unul dintre piloții cari se bucură de cea mai mare publicitate în Statele Unite.

țarmurile Americii de Sud în oricare punct. Din ziua de 5 Mai nu s'a mai știut nimic de acest echipaj, nici cea mai mică urmă nu a putut să aducă vreun indiciu asupra acestei tragedii care a aruncat în doliu pentru multă vreme tricolorul francez și poate, chiar mulți din sburătorii noștri ce și-au făcut studiile superioare de aeronautică la școala din Bordeaux, au simțit o strângere de inimă la auzul acestei catastrofe în care a murit un camarad de școală.

În această stare sufletească găsim Franța împreună cu curajosul său echipaj în zorii zilei de 8 Mai 1927, pe aerodromul Le Bourget într-o atmosferă cenușie de ceață și de presentiment rău. Atât Nungesser cât și Coli, nervoși, atrași de acel necunoscut în fața căruia suntem nepuțincoși, decolară repede la bordul avionului lor „Oiseau Blanc”, pierzându-se curând din ochii spectatorilor în direcția Havre. Cei care au fost în acel moment emoționant pe aerodrom, au fost ultimii care i-au văzut pierzându-se în negura ceoșă a dimineții. Nimic nu s'a mai auzit despre dânșii. Multele vase plecate în direcția Terra-Nova, pe unde se crede că au căzut, s'au întors fără niciun rezultat. Eroul Nungesser, cel decorat cu „Mihai Viteazul” în gradul de cavalier, ca și mulți alți aviatori de vază francezi, a fost trecut în cartea celor căzuți pentru gloria Franței și a lumii întregi alături de nu mai puțin valorosul său tovarăș, Coli.

Aceștia n'au fost nici primii nici ultimii care s'au prăpădit în apele tumultuoase ale Atlanticului. Victimele sunt mult mai numeroase, iar dacă anul 1927 deține triumful primei traversări, neîndoișor că deține și recordul tragediilor aviatice. La 31 August 1927 porneau plini de avânt pentru a încerca trecerea Atlanticului, Colonelul Minchin, Căpitanul Hamilton și Principesa germană Lowenstein-Wertheim-Freudenberg, fiind prima femeie care încerca să treacă oceanul. Aparatul lor „Saint Raphael” pleca din Upavon cu scopul de a atinge Irlanda pe care nu au reușit să o atingă, pierzându-se într'un loc pe care nimeni n'a reușit să-l găsească.

În ziua de 7 Septembrie 1927 decolează de pe aerodromul Old Orchard, America de Nord, avionul „Old Glory” având la bord pe aviatorul Bertaud și ziaristul Filip Payne ținând o încercare de mare anvergură New-Fundland-Bordeaux-Roma, în care timp ziaristul Payne va face un reportaj senzațional asupra călătoriei. Soarta tragică a vrut ca acest reportaj să nu vadă niciodată lumina tiparului, iar ziaristul gloria visată. Încă odată Oceanul își răpea victima nelăsând să-i fie deslegat secretul.

Nu trece mult dela această tragică întâmplare, când alt echipaj compus din aviatorii americani Tully și Med Calf pe aparatul lor „Sir John Carling” se pierd încercând aceeași performanță.

Din acest noian de tragedii, care au aruncat multe familii și țări în adânci desnădejdi, țâșnește ca o lumină pentru triumful aviației, sborul lui Charles Lindbergh, acest „nebun norocos” cum l-au numit americanii și care într-o noapte a devenit o celebritate mondială. Cine îl cunoștea pe Lindbergh înainte de îndrăzneț sa performanță? Nimeni, sau aproape nimeni. Numele său figurând la început pe afișurile bălciurilor unde dădea reprezentații de acrobație cu avionul și salturi cu parașuta în dorința de a-și strânge banii necesari pentru studiile sale și pentru cumpărarea unui avion personal de mai bună calitate. Mulți șefi de triburi din regiunea pieilor-roșii îi păstrează o caldă amintire pentru botezul aerului. Lindbergh nu a fost un diletant în aviație, el este absolvent al școlii de aviație dela Kelly pe care a absolvit-o cu gradul de sublocotenent în rezervă.

Ajungând pilot poștal, într-o noapte pe sus, numai el și Dumnezeu, îi vine în gând raidul peste ocean, schițându-și în gând realizarea acestui proiect ca și aparatul cel mai indicat: monoplanul-monomotor. Aparatul a fost îndată comandat la casa Ryan adoptându-i-se un motor care astăzi a devenit celebru, Wright de 220 cai. Acest tânăr fenomenal, în vârstă de numai 26 de ani, blond, înalt, cu figura zămbitoare lumiată de doi ochi albaștri de culoarea azurului, oarte timid în societate, simțindu-se în largul lui umai în văzduh, era gata să facă o nouă nebulie pe care predecesorii lui o plățiseră cu viața. După ce aparatul a fost adus la New-York, când

socoti el că toate sunt la punct, spuse în seara premergătoare raidului: „Voi pleca”.

Și a plecat neștiut decât de câțiva pe care-i câștigase prin naturaleța și energia miraculoasă ce emana din această ființă mai mult visătoare la înfățișare. Fără trâmbețe și tobe, Lindbergh decolă de pe aerodromul Curtiss din apropierea New-York-ului în dimineața ploioasă de 20 Mai la ora 7,52. După unii martori oculari se zice că intrând în carlingă aparatului ar fi zis: „Întru în celula condamnatului la moarte... Dacă reușesc, înseamnă că am fost grațiat...”

Povestea acestui sbor este lungă, ajungând să spun că tot timpul acestor 33 ore și 32 minute cât a durat raidul, a fost o continuă luptă cu elementele naturii care căutau cu tot dinadinsul să doboare pe acest intrus care le domina prin zămbetul lui. Sbură când la 3.000 metri când la 3 metri deasupra apelor în frământare. Avionul său, botezat „Spiritul Sfântului Ludovic” a avut de luptat cu multe piedici. Vremea ajunsese atât de neprielnică, ghiața începând să formeze pojghița atât de periculoasă sburătorilor pe care o cunosc sub formă de „jivraj” și care a dus la atâtea tragedii, încât Lindbergh începuse să se îndoiască de reușită. A fost ca o descărcare apariția uscatului, recunoscând cu ușurință Cap Valentin și Dingle Bay.

Era Europal

Raidul putea fi socotit ca reușit. Nu trece mult și zboară deasupra Angliei. O mică schimbare a capului de compas și iată-l pe drumul Parisului pe care mulți l-au visat dar puțini l-au ajuns. Pe la zece seara a zilei de 21 Mai aterisă în mijlocul unei mulțimi delirante pe aerodromul Le Bourget care a cunoscut în seara acela, cel mai mare triumf.

A fost izbucnirea unei tensiuni nervoase de multă așteptare nesigură.

A fost izbucnirea triumfului omenesc asupra atâtor piedici ce prăvăliseră cu câțiva timp mai înainte, un fiu de-al lor. Franța a știut cum să primească pe acest erou pentru care primire și-a câștigat simpatia veșnică a poporului american.

Spiritele s'au calmat. Dela acel memorabil eveniment, au trecut zece ani, eveniment care aruncă o nouă emoție prin comemorarea ce va avea loc realizându-se în acest scop un concurs aerian de proporții uriașe. Din 1927 lumea n'a mai fost atât de interesată de manifestările aviatice ca în 1934 când s'a disputat curse Londra — Melbourne și acum când va avea loc concursul New-York-Paris în cel mai scurt timp.

Această manifestare a fost

organizată din inițiativa Aero-Clubului Francez întrunind cel mai select lot de concurenți. Manifestația este cu atât mai interesantă cu cât România este interesată direct prin participarea căpitanului Alex. Papană ce se găsește actualmente în America acoperind tricolorul nostru de triumfuri peste triumfuri. Papană va concura la bordul unui aparat Bellanca, aparat cu trecut în istoria raidurilor aviatice și care are în palmaresul său prima trecere a oceanului Pacific de către echipajul Herndon și Pagboorn.

Concursul începe în ziua de 2 Mai și se termină în ziua de 31 Mai, acordându-se mari premii celui echipe care, în acest interval va realiza cel mai bun timp pe această distanță.

Singurul regret este că această competiție nu are plecare fixă pentru toți concurenții odată, ca în cursa din 1934 când s'a alergat Londra-Melburn.

Interesul pentru noi este capital. Urând pe această cale compatriotului nostru cea mai perfectă reușită mai ales că Alex. Papană caută să realizeze cu această ocazie și un record de distanță în linie dreaptă, căutând să lege New-York-ul cu Bucureștiul trecând prin Paris.

Din partea noastră a tuturor Românilor care-l așteptăm să-l primim cum l-au primit Francezii pe Lindbergh, îi strigăm: Izbândă!

REMUS IONESCU

CITIȚI

„MAGAZINUL” DE PAȘTI

Un bărbat distins și îngrijit. Trăsături viguroase, energice. Pe fața lui se citește bucuria de a trăi și acea încredere, acea siguranță de sine, pe care ți-o dă succesul și... o înfățișare plăcută. Surâsul lui e captivant. E surâsul Chlorodont! Priviți această dentură minunată, perfectă! El știe cum s'o prețuiască, dar mai ales știe cum s'o îngrijească. Din fragedă copilărie și până în ziua de astăzi — mereu și întotdeauna — a întrebuințat numai Chlorodont, pasta de dinți de o calitate neîntrecută. Chlorodont, pasta de dinți realizată

pe cale științifică, îndepărtează, repede și radical, inestetica piatră de pe dinți. Ea dă dinților — uneori chiar după prima întrebuințare — o strălucire minunată, fără ca prețiosul smalț să fie atacat. Fumătorii preferă pasta de dinți Chlorodont fiindcă îndepărtează mirosul urât al gurii, producând o senzație de prospețime și curățenie, care se menține mult timp după prima întrebuințare.

Pentru tineri și bătrâni de 2 ori pe zi — dimineața și seara.

Pasta de dinți
Chlorodont

UN GIBRALTAR GERMAN

GIBRALTARUL Germaniei" aceste este numele ce s'a dat microscopicele insule a Helgolandului, din Marea Nordului și care, cu toate că nu are mai mult de 25 hectare întindere, este mereu în atenția Europei, de cincisprezece ani încoace.

În ultimul deceniu al secolului trecut a produs mare agitație faptul că Anglia oferise această insulă cancelarului Bismarck, ca „dar de ziua sa”; și mulți ani după aceea a făcut obiectul celor mai vii discuții, datorită uimitoarei energii cu care Germanii s'au pus s'o fortifice, iar în cursul războiului mondial ea a fost un ghimpe în coasta Angliei.

După războiu Germanii i-au văzut cu durere întăriturile distruse, dar acum s'au pus iar s'o fortifice.

Puține insule, pe suprafața pământului, au văzut atâtea evenimente ca Helgolandul, căci datorită poziției sale strategice, prin care străjuește gurile Elbei, ale Weserului și — într-o perioadă mai recentă — Canalul Kiel — ea a fost mereu centrul disputelor.

Înainte vreme, piraii se băteau pe ea, fiindcă le putea servi de bază, în expedițiile lor de-a lungul coastelor, iar în cursul războiului mondial, flota a utilizat-o ca pe un scut.

Ne întrebăm ce s'ar fi întâmplat cu Helgolandul, dacă Lordul Salisbury n'ar fi hotărât că anumite concesii în Estul Africii prezentau pentru Imperiul Britanic o valoare mai mare, decât această insuliță în Marea Nordului, pe care marea o mistuie cu înfrângătoare repeziune. Cronicile spun că în Evul Mediu insula avea o întindere de mai mulți kilometri pătrați, astăzi însă, ea prezintă o suprafață de ceva mai mult ca o jumătate kilometru pătrat. Germanii au salvat insula, care cu timpul s'ar fi scufundat cu totul, făcând indiguiri gigantice pe coaste.

Dar în ciuda formidabilelor fortificări și a uriașelor tunuri așezate pe insulă și cu toate că apele din jurul ei erau împănate de mine, marina britanică a reușit să ajungă în cursul primei luni de război, una dintre cele mai strălucite victorii, din întreaga sa istorie.

În fruntea acelor cari au condus operațiile a fost Tyrwhitt și Beatty. Germanii au pierdut în aceste lupte navale trei crucișătoare și un distrugător, iar Englezii nimic. Cu ocazia acestei bătălii flota britanică a avut îndrăzneala să atace direct coastele inamicului ceeace a avut un efect sguduitor, asupra Germanilor.

N'am putea spune cari au fost primii locuitori ai Helgolandului, dar se știe că, în antichitate, insula a fost un centru religios, păgân. Însă trecutul acestor locuri este atât de învăluit în mister, încât până și asupra originii numelui său există discuții. Unii cred că el vine dela „Holy Island”, „Insula sfântă” în limba engleză, deoarece a fost odată o biserică creștină pe insulă, dar alții sunt de părere că denumirea nu înseamnă altceva decât: „fara bancurilor care acoperă și descoperă”.

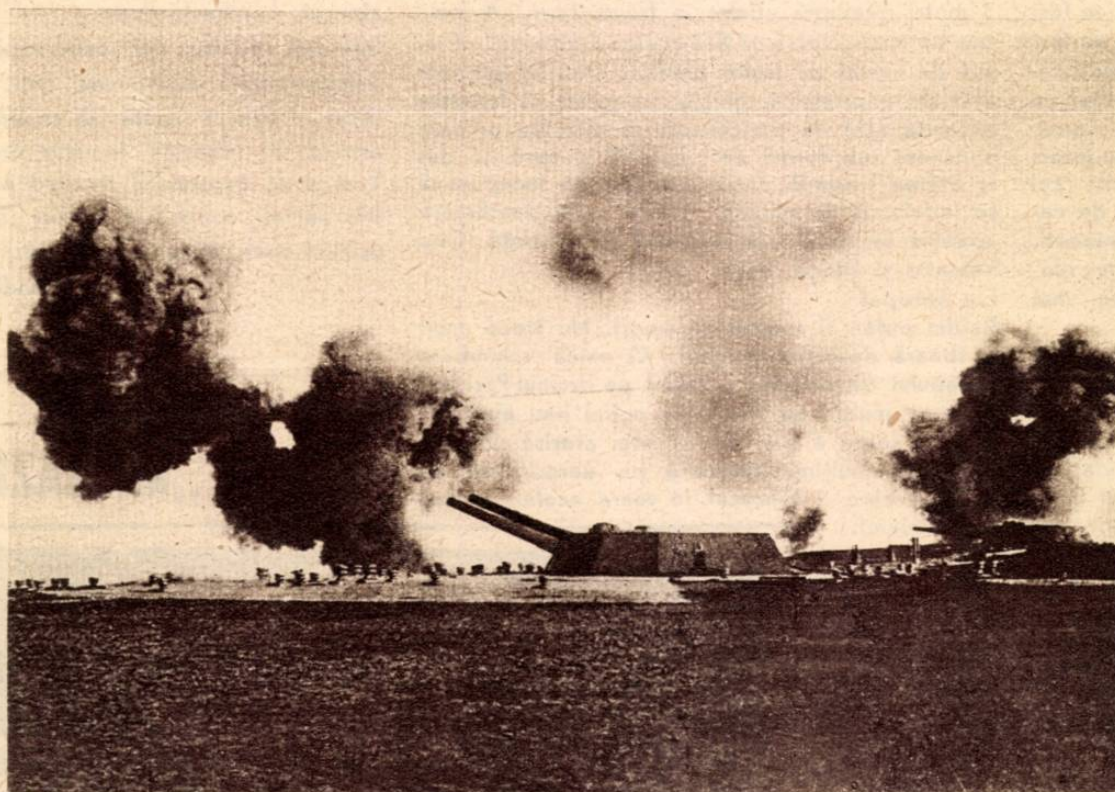
Aceasta din urmă se referă la uriașele dune de nisip, care într-o vreme constituiau o caracteristică a insulei. Ele ocupau un capăt al insulei, dar cu timpul valurile și-au croit drum și insula a fost tăiată în două. Un canal de un sfert de milă lățime separă astăzi partea cea mai mare a insulei, de ceeace a mai rămas din bancurile de nisip, pe vremuri foarte întinse. Această porțiune este cunoscută sub numele de „Dunen-Insel” și constituie o stațiune balneară foarte frecventată. În zilele pre-creștine, Helgolandul a fost un important centru religios, închinat zeiței Hertha, care simboliza fertilitatea. Credincioșii veniau de pe continent, pentru a se ruga aci și statua zeiței, înfășurată în văluri, era purtată într'un car, tras de vaci sacre, din loc în loc, acolo unde se țineau slujbele religioase. Acestea se făceau noaptea, cu rituri misterioase încheiându-se uneori prin orgii, după care idolul, carul în care fusese purtat și vestmintele preoților, erau spălate în apa unui eleșteu.

O legendă spune că un misionar creștin St. Ludger ar fi distrus toate așezămintele păgâne de pe insulă.

Astăzi, deși are o întindere extrem de redusă, — vreo 500

metri în regiunea cea mai lată și un kilometru jumătate lungime, este un ținut foarte plăcut. Stâncile au aproape 70 de metri înălțime și în vârful lor se află cocoțată o biserică. Văzută dinspre mare, insula oferă o priveliște încântătoare, căci stâncile, ce se ridică în partea principală a sa, au fost sfredelite de apă, în peșteri, arcuri și coloane. Râpele roșii, cu plaja albă și covoarele de verdeață, ce o întrerup, alcătuiesc împreună cu micul său oraș, un tablou nespus de pitoresc.

Orașul este format din două părți, una situată sus pe stânci și numită Oberland, iar cealaltă jos, pe litoralul nisipos.

O imagine a războiului viitor, într-o fotografie care înfățișează o vedere din Hellgoland, insula supranumită de Englezi Gibraltarul german:

Această se numește Unterland. O scară de lemn face legătura între cele două regiuni.

Porțiunea de litoral nisipos este singurul loc unde vasele pot acostă. Cele mai mari vapoare pot pătrunde cu ușurință și ancora în interiorul așa numitei „Dunen-Insel”, și aceasta este unul din motivele pentru care Helgolandul a avut atâtea valoare pentru Germani, în cursul războiului.

Are vreo 2500 de locuitori, oameni foarte harnici și desăvârșiți marinari. Majoritatea sunt piloți și pescari. Limba oficială este germana, dar poporul întrebunțează un dialect de friziană.

J. CARVER

(Copyright Keystone și Realitatea Ilustrată)

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telef. 3-59-22, Consult. 11—1, 5—8
sub îngrijirea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.
Sfaturi și îngrijiri date de specialiști în toate tărâmurile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor de prios, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

SUNT OARE VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Această întrebare, nespus de grea, și-o pun toți cari suferă de: astmă, catar de plămâni, tuberculoza laringelui, tuse învechite, flegmă, răgușeală îndelungată, gripă și cari n'au găsit tămăduire până în ziua de astăzi. Toți bolnavii de acest soi primesc dela noi **CU TOTUL GRATUIT**, O CARTE CU ILUSTRAȚII scrisă de Dl. Dr. med. Guttman, fost medic primar al Sanatorului Finser, și intitulată: „Se poate vindeca boala de plămâni (oftico)?” Ca să dăm putința fiecărui bolnav de a lua informații despre felul bolii sale, ne-am hotărât să trimitem oricui această carte, gratuit și francat, spre binele omenirii bolnave. Scrieți o carte postală (francată cu 6 Lei) cu adresa Domniei Voastre exactă, firmei:

PUHLMANN & Co., BERLIN, 836 Müggelstrasse 25-25a

SĂPUNUL CAPILAR „Dr. DAST” E CEL MAI SIGUR REMEDIU
CONTRA CĂDERII PĂRULUI ȘI CONTRA MĂTREȚEI. FACE PĂRUL
FRUMOS ȘI MĂTASOS. FERESTE DE BOLI CAPILARE. DE VÂNZARE
LA FARMACII ȘI DROGUERII. DEPOZITUL ȘI REPREZENTANȚA
GENERALĂ PENTRU ROMÂNIA: TELEFON 4.81.52

„The Old Trusty House G. C.” Str. Doamnei 5. Pal. Adriatică, București.

Așa arată
ASPIRIN

ASPIRIN 0,5
PE FAȚĂ PE DOS

Dacă stomacul Dv. se revoltă

Este că, nouăzeci la sută lați supraincercat lăsându-vă ispiși la câteva mici chefuri. Măncărurile prea piperate și prea abundente, stropite poate și cu un vinisor bun, au stat prea mult în stomac, ele fermentează și dau naștere acelor gaze și stăgihituri acide atât de supărătoare.

Dacă, după fiecare masă, sau în clipa în care simți cea mai mică jenă digestivă, ca, de pildă, amăreală în gură, senzație de greutate, — ați luat o mică doză de Magnesia Bisurata, veți putea digera, fără dificultate, mâncărurile cari vă plac.

Magnesia Bisurata neutralizează excesul de aciditate, împiedică producerea oricărei fermentații și face să dispară toate aceste indispoziții digestive cari, neglijate, pot deschide drumul acrolagiei, gastritei sau ulcerului. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu prețul de Lei 75, sau în marele format economic cu Lei 110.

DE SF. GHEORGHE PE STRA- ZILE BUCU- REȘILOR.

*Bucureștii pe
ploaie: vedere
din B-dul Eli-
sabeta în piața
Kogălniceanu.*

Cum își face reclamă
o bodegă, din mijlocul
Capitalei: și-a construit
o piramidă de butoaie
goale.

Seară ploioasă în strada
Doamnei, din București.

Contrast: vehiculul ve-
chi cu care obicinuesc
să se mute bucureștenii,
camionul, alături de
elegantele automobile.

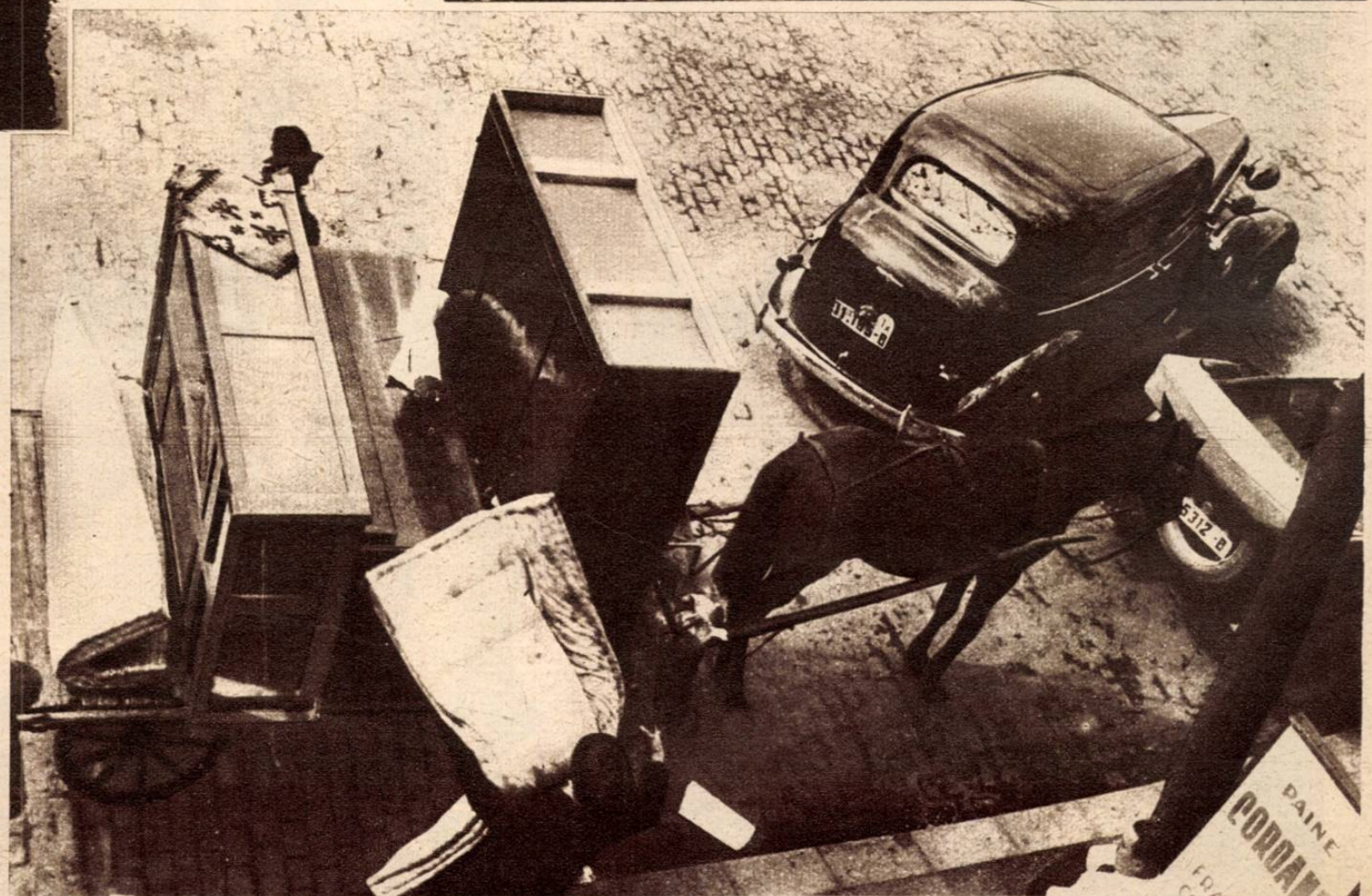
REPORTERUL fotograf e în de-
finitiv un sportiv, în felul său.
Când n'are de îndeplinit anu-
mite obligații profesionale, el își ia apar-
tul — așa cum vânătorul și-ar lua pușca,
sau skyorul skiurile — și o pornește în
căutarea aventurii.

Azi e Sf. Gheorghe! În București, acest
sfânt patronează mutările. De cele mai
multe ori — hătru glumeț cum e — Sfântul
face în necaz oamenilor și le trimite atâtea
ploaie încât le udă leoaică lucrurile.
Fotograful a plecat la vânătoare. El prin-
de pe placa lui aceste mici necazuri
omenești.

Dar Bucureștii au devenit oraș mare și
chiar pe ploaie are multe aspecte fru-
moase surprinzătoare.

Publicăm în această pagină câteva din
ele, așa cum au fost fixate de ochiul și
aparatul fotografului nostru.

Foto E. GROSARU

CIORAPUL
DARLING
MULEAZĂ PERFECT
PICIORUL

IN ACEST NUMĂR :

BÂLCIU

(Forfoteala din ajun de sărbători)

MUNCA DE FOLOS OBȘTESC

MORAVURI DE NOMAZI

UN COPIL MINUNE

Mary Christina Dumm este socotită în America drept un copil minune. Deși numai în vârstă de 2 ani și 4 luni, ea cunoaște 4000 de cuvinte. Institutul psihologic din Washington consideră pe acest copil mai inteligent decât toți copiii

Munca de folos obștesc

Organizarea muncii de folos obștesc, care înseamnă traducerea în fapt a unei inițiative regești, a devenit astăzi o realitate. Ecoul acestei inițiative a pătruns adânc în masele populației noastre, care a înțeles că astăzi trebuie să dea țării tot surplusul de energie și de pricepere. Munca de folos obștesc este cea mai bună educație pe care ne-o facem noi înșine. Săvârșită metodic, va deveni cu timpul un adevărat instrument sufletesc pentru educarea tineretului, căci nu trebuie uitat că munca fizică executată în comun, apropiere pe om de om, și-l ridică nu numai din punct de vedere fizic, dar și din punct de vedere moral. Este o inițiativă măreață, menită să îndrumeze tineretul pe căi luminoase, pe căile muncii constructive, care va da țării noastre locul de cinste ce-l merită alături de marile națiuni ale Apusului.

Premilitarii lucrând pământul

Domnul Ministru Nistor, lucrând în mijlocul premilitarilor

Cu sapa și târnăcopul

Un grup de premilitari lucrând la repararea drumurilor

Premilitarii muncesc la tâmplărie

(Fotografii Berman)

CUM E TIMPUL Ploi generale

Ploile continuă în toată țara. Precipitațiunile căzute ieri au fost abundente, mai ales în câmpia Munteniei, inclusiv județul Ilfov.

PLOILE VOR CONTINUA

Situația generală atmosferică: stăpănită de un maxim barometric format pe Oceanul Atlantic, cu apropiere de insula Islanda și de depresiunea din sud-estul continentului. Ploile vor continua cu intermitență.

Noul ciclul de ploi a fost precedat de furtuni în Dobrogea și pe Bărăgan.

Vântul bate din direcția Nord West, care e direcția Austrii.

Presiunea a scăzut în toată țara mai jos de 760 milimetri. Ploile vor alterna cu zile frumoase.

Până în prezent anul 1936 se anunță că...

**FULGARINE SE VINDE ÎN 20 DE CULORI,
PENTRU DOMNI, DOAMNE ȘI COPII
LA TOATE MAGAZINELE DE PRIM ORDIN**

Cereți eticheta originală!

Lei
650
(FĂRĂ CORDON)
ÎN TOATĂ ȚARA.

Fulgarine

PARDESIUL ELEGANT DE PLOAIE

Stomacul Dv. cere hrană, dar nu îndrăzniți să-l satisfaceți, căci fiecare înghițitură va prelunge supliciul Dv. digestiv.

Ajungeți să mâncați din ce în ce mai puțin și în lipsa unei nutriții suficiente starea Dv. generală se debilitază în așa măsură că nu mai aveți puterea să luptați contra pericolelor de contagiune, care vă impresionează. Apăsările după mese, dificultăți gastrice, însoțite de mirosul urât al gurii, predispuși la gastrită, dispepsie cronică și chiar la boli mult mai grave.

În general toate aceste turburări se datoresc unui exces de aciditate stomacală, care poate fi neutralizată, luând după fiecare masă o mică doză de Magnesia Bisurata în puțină apă. Împiedicând fermentarea alimentelor, Magnesia Bisurata face să dispară în trei minute: râgăielile, acrellile, amăreala din gură, gazele, aerofagia și toate neplăcerile digestive. Magnesia Bisurata se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogueriile, la prețul de Lei 75, sau în format mare Lei 110 flaconul.

VINDECĂ RADICAL
CONSTIPAȚIA
oricât de rebelă ar fi
AMIC se ia ușor,
sub formă de
DRAGEURI
LAXATIV
PURGATIV

AMIC
DE GĂSIT LA FARMACII ȘI DROGUERII

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telef. 3-59-22. Consult. 11—1, 5—8
sub îngrijirea unui medic dermatolog
și unei doctorițe din Berlin.
Sfaturi și îngrijiri date de specialiști
în toate tărmurile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor de pri-
sos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții
și a trupului, etc.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței,
gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București. B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumose culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

S'AU SUPĂRAT BOIERII!... — PRĂPASTIA DINTRE ORAȘ ȘI SAT. — PORNOGRAFII

CÂȚIVA privilegiați ai soartei, bucureșteni cu burta și cu automobil, s'au supărat pe unul din ultimele mele articole apărute în „Realitatea Ilustrată” din luna trecută: de ce să strig „Ajutor! Vine primăvara!” De ce să vorbesc de invazia țiganilor, a cerșetorilor care năpădesc în inima Capitalei, odată cu florile de liliac?

Imi pare rău și mie, dar nu sunt dispus să găsesc toate în roz: nu s'ar mai îndrepta nimic, niciodată, dacă am fi încântați cu toții de cele ce se petrec în jurul nostru.

Adevărul trebuie spus mereu, repetat la infinit, până ne-om trezi.

Nu cred să existe țară în lume în care prăpastia dintre pătura suprapusă și majoritatea poporului să fie atât de largă și de adâncă.

Pe deoparte luxul târgoveților: femei fardate, domni cu ghet fine, automobile strălucitoare, vitrine, cu toate bunătățile pământului: dela pijama de mătase până la cutiile cu icre negre... Pe de alta, numai la câțiva kilometri de centrul Capitalei, mizeria cea mai înfricoșătoare: drumuri desfundate, câini fără sat, colibe 'n fundul pământului, copii firavi, oameni pământii, femei scofălcite, băltoace verzi și beznă, luminată numai de ochii arși ai celor halucinați de friguri palustre.

Când vin străinii de seamă, știți ce fac membrii unor anumite legații din București? Așteaptă pe oaspeți să treacă prin toate saloanele, prin toate icrele și șampaniile centrului, pe urmă îi duc la plimbare în jurul Bucureștiului. Le arată depozite de gunoarie, prin care cotrobăiesc câini râioși, pisici sălbatice și copii negri, cu burta mare și picioarele subțiri, văzute printr-o cămașă sdrențaroasă. Bălți putrede, în care se scaldă tauri, cai și țiganci. Colibe acoperite cu stuh și băligar, în fața cărora dospesc specimene africane.

Fără îndoială, nu populația din jurul Capitalei: amestec de mahalagii, de țigani și de zarzavagii bulgari, înseamnă satul românesc.

Cu cât te duci mai departe de această blestemată câmpie a Dunării, cu atât tipul este mai ales și căsuța mai primitoare. Dar străinul, prieten și dușman, acestea le vede mai des.

El își spune:

— Dacă împrejurimile Capitalei sunt așa, cum trebuie să fie restul țării?

În vreme ce Capitala se modernizează, ridicând blocuri înalte, ca în America, târgurile și cătunele noastre au rămas ca acum o sută de ani.

Țăranul nu e nici mai bogat, nici mai sănătos, nici mai luminat ca înainte de improprietărire. „Progresul” la noi nu merge paralel. Capitala a luat-o razna, iar restul țării a rămas în sărăcia patriarhală.

Am fost la Sofia. Am fost la Praga. Între odaia în care doarme orașanul și cea a țăranului, nu e prea mare deosebire. Nici hrana nu e alta, dela oraș la sat, fiindcă alimentele sunt cam aceleași, iar simplitatea și curățenia fac o trecere calmă, un pod între cele două lumi.

Omul dela oraș nu umblă sclivisit ca al nostru și nici țăranul nu e atât de primitiv îmbrăcat. Noi râdem de cisma ungurului, dela superioritatea obielei naționale.

Târgovețul sătul, căruia nu-i e milă de țăran, care nu se uită la el cu dragoste și dor de mai bine, te face comunist sau trădător, îndată ce te vede comparând și găsind lucrurile dela noi în stare de inferioritate. Vai! Suntem inferiori nu numai marilor țări de departe, dar vecinilor noștri, cari n'au — ce e drept — o „elită” atât de rafinată, dar nici aspectul de trib uitat de Dumnezeu, pe care ți-l oferă periferia bucureșteană. Să ne trezim odată, să nu mai mințim, fiindcă numai pe noi ne mințim. Străinii cunosc stările reale din România. N'o să se ia nici după Rodica lui Vasile Alecsandri, nici după ciobănița lui Grigorescu, nici după filmele și fotografiile artistice, ale birourilor noastre de propagandă. Sunt frumoase toate, dar toate mincinoase.

Să ne vie mintea la cap! Să vedem lucrurile așa cum sunt și să le căutăm îndreptarea. Să ieșim din disprețul pe care-l avem, în fond, pentru țăran.

Să aruncăm poduri peste prăpastia dintre centrul Bucureștilor și hotarele pământului românesc.

Să renunțăm la luxul căii Victoriei, ca să dăm celor mulți hrană, haine, învățătură și sănătate. Acolo e marele rezervor. În lupta tot mai aprigă dintre popoare, va birui numai cel sănătos. Nici sângele anemiât al țăranului, nici scleroza combi nagiului, trăit prea bine, nu sunt garanțiile unei puternice rase viitoare. Să privim în jurul nostru și să imităm armonia popoarelor mai puțin rafinate, dar cu mai multă egalitate între straturi sociale, cu mai multă dreptate pentru fiecare. Această congestie bucureșteană să nu se schimbe într-o bună zi, în paraliză întregei țări!

S'A vorbit mult în vremea din urmă despre pornografie. Cuvântul e grecesc și înseamnă pictor de curtezane.

În Atena veche, unde hetairile, prin frumusețea, cultura și spiritul lor, dețineau un rol atât de important, meseria pornografilor era foarte mănoasă. Ei nu se mulțumiau să aștearnă pe pânză academiile unor celebrități ca Aspasia, Thais, Lais, Theano, Frinea și altele, dar le pictau pe ele înșile, așa cum în temple împodobeau statuile zeilor și ale zeițelor, exersându-și pe chipuri ilustre, arta lor de colorați.

Sunt peste douăzeci și cinci de secole, de când insulta anilor era apărută, prin bunele oficii ale pornografilor, cari știau să aștearnă rozul primăvăratec, peste pielea ofilită, după ce mesetere hetaire subalterne, umpluseră sbârciturile cu alb de ceruză și clei de pește, peste luciul cărora trecuse pederotul.

Pederotul era un fard extras din rădăcini de acant, sau din floarea unui mărăcine egiptean. Amestecat cu oțet, acest roșu vegetal împurpura pielea cea mai sarbădă.

Ca și mustul de mure, cu care își îngrijiau hetairile părul, pederotul nu e folosit astăzi. Modernii ignorează multe formule pe cari cei vechi le foloseau și le perfecționau.

După sentința unui poet grec, frumusețea trebuind să se schimbe neconținut ca să fie frumusețe, — ne închipuim ce rol aveau pornografiile, meniți să adauge strălucire nouă, unei splendori recunoscute.

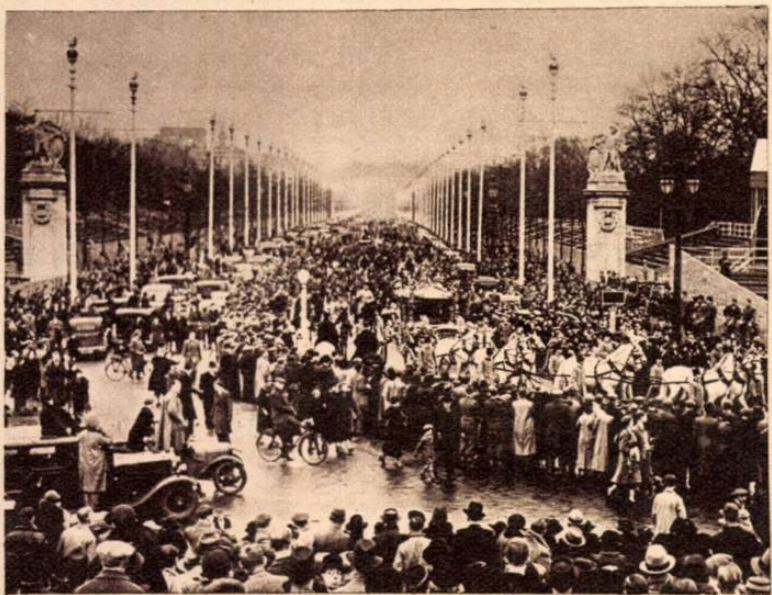
Barbara societate modernă, care a înjosit atâtea instituții vechi, a degradat și cuvântul pornograf.

Artistul care auria părul de marmoră al Veneriei-Pandemos, sau așternea trandafirul de aurora, pe chipul Pallas-Athenei, estetul ce vizita pe Aspasia — curtezana, ridicată la rangul de soție a marelui Pericles — și zugrăvia frumosul chip, care trebuia să iradieze în loje, la o premieră a lui Sofocle, — pictorul de odinioară al Frineiei și al nemuritoarei Thais, și-a împrumutat numele scriitorului de obscenități, scribului vulgar, omului al cărui scris se citește pe ascuns! Ironie a soartei, crâncenă răzbunare a zeilor! Ananké!

Cel care căuta, odinioară, lumina soarelui, ca să-și exercite arta strălucitoare, s'a dus odată cu civilizația atheniană: pornograful de azi folosește elemente impure, cari te fac să roșești prin simpla lor exprimare verbală și pe cari nu ezită să le tipărească, pentru uzul zecilor de mii de cititori. Toate și-au pierdut din prestigiu, vai!

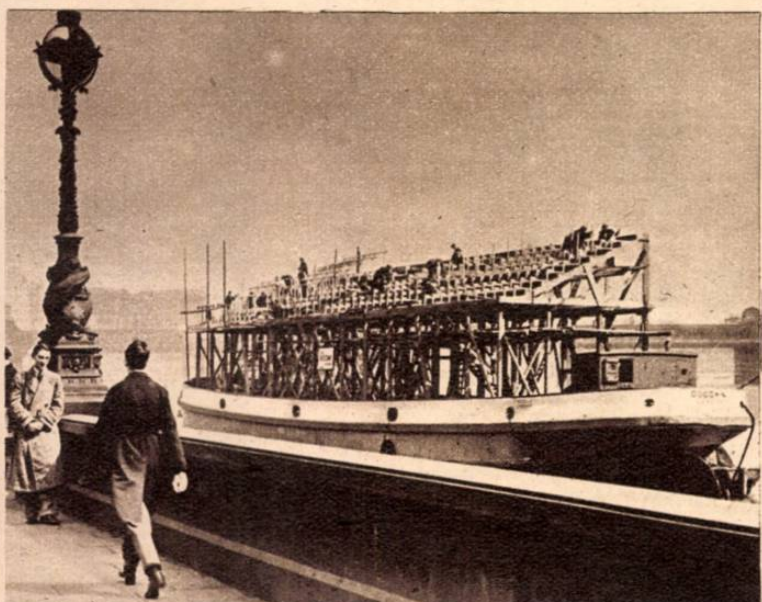
Unde sunt vremurile când un Eschil era proclamat erou național și mare preot, iar Sofocle numit comandant al flotei atheniene, fiindcă a scris o tragedie?

VICTOR EFTIMIU

REPETIȚIA PENTRU INCORONARE.

La Londra a avut loc prima repetiție a încoronării. Deși a început la o oră foarte timpurie, și anume la 6.30 dimineața, mii de oameni au staționat pe parcurs. Trupele erau în uniformă de campanie. Timpul cât a durat trecerea cortegiului de probă dela palat până la Westminster Abbey a fost cronometrat, așa încât programul încoronării se va desfășura cu mare precizie. Fotografia noastră înfățișează trăsura regală parcurgând traseul.

TRIBUNE PLUTITOARE, PENTRU INCORONARE.

De oarece cortegiul de încoronare va trece pe lângă Tamisa, oficialitățile au prevăzut tribune uriașe, construite pe yachturi ancorate, de unde se va putea urmări de minune trecerea cortegiului. Fotografia noastră înfățișează o asemenea tribună plutitoare.

FEERICA ILUMINAȚIE A LONDREI, CU PRILEJUL INCORONĂRII.

În vederea încoronării, care va avea loc săptămâna viitoare, la Londra, au început să fie iluminate feeric, în timpul nopții, parcurile, piețele și clădirile oficiale. Fotografia noastră înfățișează Parlamentul Londrei, luminat de numeroase reflectoare uriașe.

DECALOGUL UNEI FEMEII ELEGANTE

poruncește:

Întâi ciorapul ADY 101. Numai astfel veți reuși să îmbinați în aspectul D-voastră frumusețea cu originalitatea.

O CAP O D'OPERA

Oridecâteori se întâlnesc câteva prietene — vorbesc și despre mine!

Nimeni nu trebuie să se mire de acest lucru, căci fiecărei femei — îi dau tot ceea ce dorește și anume: o piele sănătoasă, un ten tânăr și rezistent contra ploalei și contra vântului! Numai eu conțin „Eucerita” substanța ideală pentru a da unui ten: frumusețe și sănătate!

CREMA NIVEA

FORFOTEALA Capitalei, în ajunul marilor sărbători, agitația mulțimii care — într'un fel de febră colectivă — flutură dela un magazin la altul, cumpără ce are nevoie și ce n'are, cercetează, atinge și tocmește tot ce vede cu ochii, își are echivalentul la țară, în marile bălciuri, cu dată fixă, intrate în tradiție.

În anul acesta, acum de sărbători, bălciurile au cunoscut o animație, o durată și un dever, cum de mulți ani nu s'a mai pomenit. Parcă niciodată n'au fost aselitate bălciurile țărănești de atâta negustorime. În fața ochilor uimiți ai sătenilor au luat ființă mormane de căciuli și de pălării, munți de stămburi de toate culorile, basmale, „fuste“, ilice, bluze, mărgel și cercei, dresuri pentru față și mirosuri, dar tot așa — cum s'a ajuns aici ?.. — sandale romane și pantofi cu tocuri înalte de o palmă și mai bine, soutiene, centuri, mănuși mușchetar — da... da... — și... „Knickerbokers!“

Fotografatul satului, care în alți ani n'avea mâini să prindă și regreta că nu se poate împărți în zece, un mic fotograf al bălciului, s'a văzut înconjurat de alți cincisprezece, cu „aparate moderne“ și cu *saloane*, în toată regula, de pânză pe care litere de o șchioapă anunțau: *reușita garantată prin (sic) timpul cel mai scurt...!*

Goniți poate de spectrul amenințător al desființării pitorescului și plăcutului Târg al Moșilor. — Ce păcat ar fi!... — au năvălit, de pe la periferiile Capitalei, plăcintari și fabricanți de turtă dulce și gogoși à la minut... Turci, veritabili sau de ocazie, au revărsat braga

O femeie târguiește oale de pământ.

urbană, este o raritate, dacă nu ceva cu totul inexistent, la sate. Pentru acei cari au petrecut un timp — oricât de scurt — în inima țării, departe de orașe, nu spunem desigur, ceva nou. În anul acesta mititeii s'au răsfățat și au sfârșit pe grătare, trecând dela roșu la negru, în așteptarea amatorilor de asemenea bunătați, și dela negru la cenușiu, de colbul des rădicat de mulțimea neastâmpărată.

Am avut impresia netă și icoana vie a „Moșilor“, ascultând „orchestra clasică de primul rang“ — două viori și o cobză, zguduite în opintiri balaoacheșe — la „grădina și restaurantul Ilie C. Gâscan, La Mititelu Mare!“... În loc de sârbe, hore, învărtite și „de dor“ duioase, amatorii de muzică au putut savura cel mai nou tango:

*La Căsuța albăăă
Is atâtea fluori la ferești măi!...*

Muzica dela „tiribomba“.

BĂLCIU

turbure în valuri... S'au durat „localuri de consumație“ cu fleici și mititei. A fost poate cea mai mare minune a anului. Oricât ar părea de curios, fapt este că vestitul „mititel“ național, nelipsit de pe tablaua celei mai umile cârciumi din orice periferie

Țăranii își desfac marfa la bălci.

Turci veritabili sau de contrabandă, servesc cafele.

În călușei.

Au fost înlocuite scrâncioburile și călușeii, care ne-au desfătat copilăria... „Tiribombele“ sunt mai iuți. Flăcări și fetele, aninați de capătul lanțurilor zornăitoare și mobile își chiuie bucuria vitezei:

— Păzea mă!... Uhuhuu!... că vine arioplanu!...

Fetele, mai ales, nu s'ar mai da jos. Cu fustele strânse între pulpe, să nu le umfle vântul, s'ar învărti, legănate și asvârlite de flăcări dinapoi, și până noaptea. O femeie își pierde răbdarea:

— Hai Leano, hai... isprăvește că te suciși destul...

— Mai odată, mamă...

— Dă-te jos n'auzi?...

— Ci mai lasă-mă, fă mamă, încă odată, că doar n'o fi foc!...

— Dă-te jos fir-ai a dracului, că te ciufulesc aci în lume!...

Leana se dă jos, rușinată toată și cam amețită. Flă-

căul, unde o vede așa moale, se repede s'o ajute și, strângând-o de sân, o frânge într'un sărut, care o răpune.

Bătrâna sare ca o cloșcă mâniată.

— Las-o, n'auzi?... Ce ai mă cu fata mea!

Flăcăul se ferește într-o parte, liberând pe biata Leana, care, din ce în ce mai îmbujorată și încă slabă pe picioare, nu știe ce să facă mai întâiu: să-și așeze basmaua, să-și întindă fusta boțită, sau unde să se ascundă.

— Da' ce-i făcui lele?

— Dece tragi de ea?...

— Cum să trag de ea..., că nu e iapă...

Se desfac hohote de râs, cu palme trase pe genunchi și pumni veseli în căciuli. Femea își îndeamnă fata cu câțiva ghionți...

— Las' că te-oi prinde sara pe la ulucile mele, fir-ai al dracului de stricat!

Flăcăul dă din umeri, cu ochii duși în urma Leanei.

— Mai rar ca Leana, mă... Da' păcatele ei cu bântuita asta de măsă...

În umbra unei sălcii, o țigancă dă cu ghiocul. S'au strâns în jurul ei un stol de fete mari, cu obraji rumeni și ochi umezi. Țigancă le învâluie în privirea ei adâncă și le prinde în plasa vorbelor meșteșugite. Scurpă, bolborosește și face semne în vânt, cu degetele negre și uscate...

Ghiocel, ghioc, ghioc
Spune babei de noroc
De „ursata” fetilor
De boala băieților...

Fetele se clatină, ca să-și șoptească vorbe și râsetele lor gâlgăie a chemare pentru flăcăii strânși în cerc, mai la o parte, în așteptare.

Dar dela celălalt capăt al bălcii, se ridică o larmă care adună lumea cât ai clipi din ochi.

Vasile, țiganul satului, se tăvăleşte și țipă, țipă cât poate și se bate cu pumnii în piept, în văzul unui jandarm tânăr și tare stingherit și spre indignarea unui negustor vânăt de mânie, care se adresează sătenilor:

— M'a furat, oameni buni... S'a dat la marfă!... L-a văzut nevasta...

Vasile răcnește, cât îl ține pieptul:

— Aoleleleleee!... Aoleleleleee!... Mamă, unde ești?...

Fir-ai a dracului să fii tu mamă, că mă făcuși negru la față și alb la suflet!... Să răză lumea de mine și să mă facă hoț și nimeni să n'aibă milă de mine!... Of!... Of!... Irimia căraușul, îl împinge cu opinca:

— Ho! cioară... nu mai răcni așa...

Moș Solomon îl oprește însă.

— Lasă-l mă Irimie... N'o fi vinovat... Ii suflet și el...

— Asta, așa e — își dau cu părerea cei mulți.

Lica împinsă, lumea se întoarce către negustor:

— Da' ce ți-a furat?

— Il văzuși luând?

— Să-l dai pe mâna jandarului e lesne... Da' dece?...

Negustorul face ochii mari și, prins din toate părțile, își pierde cumpătul. Furia mulțimii e nedreaptă. O știe poate din trecut. Abea îngaimă:

— A furat... dacă vă zic... Il văzu nevasta...

— Dac'a furat să-l caute jandaru, — își dă cu părerea

Moș Solomon.

Vasile se svârcolește și bocește. Jandarmul dă pușca unui sătean și încearcă să-l salte în sus. De sub cojoaca zdrențuită se desfășoară un șarpe roșu: niște bete de toată frumusețea, bătute cu fluturi și late de o palmă.

— Ahaa!...

— I-oite mă!...

— Na, văzuși!...

Lumea se sgudue, ca într'un fior. Negustorul prinde suflet. Irimia jubilează și injură.

Vasile s'a lăsat iar în țărână și-și dă cu pumnii în cap:

— Aoleleleee!... Aoleleleee!... Fir-ai a dracului tu mamă, că mă făcuși țigan prost... Dă ce am ascuns eu betele în sân și nu le-am dat țigăncii, să fugă cu ele... Aoleu și of!... și of!...

Dela „marele restaurant” se aud frânturi dintr'un cântec. „Tiribomba” se rotește neobosită.

— Tiribombaaa!... E doi lei, numai doi lei!...

Pe drumul cu marginile bătute în ulmi bătrâni, de două și trei vieți, vine lume, pleacă lume...

Așa e la bălcui!

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

INFERNUL LUI DANTE

a fost inspirat în mare parte celebrului poet italian, de... stomac. Într'adevăr, după o recentă descoperire în arhivele Florenței, Dante a suferit foarte mult din pricina stomacului său rebel. Chinurile lui egalau chinurile iadului și când Dante a compus „Infernul”, a rețut ceasurile lui de proprii suferinți. Și aceste ceasuri de suferință le-a transpus în nemuritoare epopee. Astăzi... nu mai e cu puțință să compunem o asemenea ope-

ră. Pentru că... bolile de stomac nu mai pot chinui omenirea deoarece prin preparatul „Gastro D.”, al cunoscutei fabrici „Thoiss” din București, Calea Victoriei 124, care se expediază contra ramburs de lei 135, s'a rezolvat și această problemă. Într'adevăr, „Gastro D.” s'a dovedit a fi excelent remediu al afecțiunilor stomacale de orice natură, un minunat mijloc de a reda funcția lor normală, intestinelor, ficatului și rinichilor.

Dirijăm
frumusețea Dv

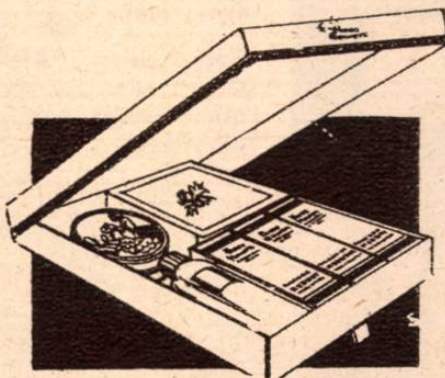
După cum bagheta dirijorului armonizează sunetele diverse ale instrumentelor, redând un tot armonios, la fel frumusețea Dv. trebuie îngrijită armonios, în tot complexul ei.

Dar armonia este știința, care dirijează însăși frumusețea.

Doamnă, pentru a armoniza distincția trăsăturilor cu claritatea tenului, optimismul surâsului Dv. cu sănătatea pielii, vă punem la dispoziție tratamentul de înfrumusețare RICHARD HUDNUT, care conține întruinsul principiul armoniei. Tratamentul conține:

1. Three Flowers Special Cleansing Cream (cremă specială pentru curățirea tenului). Pătrunde lesne în pori mulțumită ușurinții fluidificării sale și eliberează epiderma de impurități.
2. Three Flowers Skin and Tissue Cream. (Cremă pentru învierea celulelor pielii obrazului). Alimentează pielea și o regenerează.
3. Three Flowers Vanishing Cream. (Cremă de zil). O bază minunată pentru pudră, dă tenului o tonalitate mată și o înfățișare tinerască. Apără contra căldurii prafului, precum și a frigului.
4. Three Flowers Skin Tonic and Freshener tonic înviorător al tenului. Activează circulația sângelui alimentează și regenerează tenul. După tratamentul cu crema de curățire, această excelentă apă de față șterge ultimele urme de grăsime și de impuritate.
5. Three Flowers Face Powder (Pudră). Acest produs superior al casei RICHARD HUDNUT, compus cu ajutorul celor mai fine ingrediente, catifelează tenul și adăre perfect.

[O serie completă a acestor 5 preparate THREE FLOWERS pentru îngrijirea frumuseții, se găsește într'un frumos cofret special, în toate magazinele de specialitate.]

RICHARD
HUDNUT

Se poate observa
pe mersul ei

Cât se simte de sigură pe efectul ciorapilor de mătase, și frumoși și fini! Ea are toată grija, ca ciorapii să-i șadă perfect și să-și conserve elasticitatea, spălându-i exclusiv cu

LUX

LUX

se dizolvă și în apă rece

Un miracol uitat: Pătârlagele!

Părinții și cele patru odrasle. Dela dreapta la stânga, în ordinea în care s'au născut și greutatea pe care o au: Anișoara = 3.100 kg.; Steluța - Petruța = 3 kg. 50 gr.; Alexandrina = 3.260 kg.; Nicolai = 2.800 kg.

mai ti trebuit să vie, când cei șase abia găseau codrul de pâine zilnică, din munca celor doi întovărășiți. Omul lucra pe unde găsea, într-o comună care n'are prea multe izvoare de producție. Femea spăla cu ziua — a cărei plată era în primul rând blidul de fiertură, pe care jumătate îl aducea seara acasă, copiilor. Dar Dumnezeu, care îmbogățește pe oameni altfel decât după voia lor, n'a ținut seama de nevoile casei săracilor din Pătârlagele și a binecuvântat femeia cu încă patru copii — patru deodată, câteva săptămâni după Anul Nou 1937.

Părinții celor patru copii, împreună cu doicile, în fața casei cum părăsesc Ministerul Sănătății.

CEEACE s'a petrecut în America, unde s'a născut în împrejurări tot atât de vitrege ca în orice țară din Balcani, cele cinci surori gemene ale soților Dione, ține de admirație — de admirație din partea noastră. În câteva săptămâni milioane de mame, cu dragostea lor instinctivă, au pus în mișcare opinie publică, ale cărei forțe irezistibile au entuziasmat până și birourile autorităților, ele care se entuziasmează și emoționează atât de greu. Ziarele, revistele, asociațiile de binefacere, societățile culturale, științifice și sportive, casele de editură și de filme, fabricile de săpunuri și len-

injurul lumii. Doi din cei mai nevoiași locuitori ai comunei ursită parcă, după nume, mediocrității, Pătârlagele, s'au urit ca să-și crească progenitura adunată din căsnicii anterioare. Femea Smaranda Soare avusese, din alte două legături, — cu un Constantin Căpriș și un Radu Soare — doi copii. Mihai Gerea avea patru copii și când s'au hotărât să întemeieze un nou cămin, Smaranda și Mihai își aduceau astfel zestre șase copii, șase guri. Alți copii n'a

Cei patru gemeni din Pătârlagele au împlinit trei luni.

Domnișoara Aristizza Cișmeleanu și doicile, alimentează copiii, cu biberonul.

juri — dar cine în America n'a adus un prinos cald de recunoștință, (adică un dar) celor cinci copii și părinților nevoiași, pentru formidabilul lor optimism vital, oferit omenirii, în vremuri atât de amenințătoare? Se spune că familia Dione — părinți și copii — au azi în stăpânirea lor câteva milioane de dolari. Un miracol aproape asemănător s'a petrecut la noi în România și vestea a făcut și ea numaidecât

Domnișoara Cișmeleanu, dela Leagănul Sf. Ecaterina din Capitală, care are răspunderea creșterii celor patru gemeni. În fiecare zi, cei patru copii sunt cântăriți. Lui Nicolai nu-i place deloc această operație, și țipă cât îl ține gura.

(Fotografii Berman)

Nici Mihai Gereă, nici Smaranda Soare nu știau de minunea din America, a soților Dione și nici ei nu socoteau ivirea celor patru gemeni ca o minune. Mai curând ca o pacoste — și a fost nevoie tot de isteții de ziariști (în primul rând de serviciul de presă complet, stăruitor, entuziast al Realității Ilustrate) ca opinia publică și autoritățile noastre să afle de existența miraculoasă a Pătârlageilor.

Cum a reacționat opinia publică dela noi nu se poate asemui deloc cu cea din America. Se va spune că mamele din România sunt mai sărace. Exact. Dar cum se face că tocmai cele mai sărace mame din America au sărit întâi în ajutorul gemenelor Dione?.. Românul se naște poet, adică în primul rând cu un mare sentiment de uimire — și gemenii din Pătârlagele (trei mici domnișoare și un domnișor) au apărut asupra lor, din par-

Cei patru gemeni dorm sub supravegherea îngrijitoarei.

Cine-i ajută să dea copiii de-acasă, cei șase, în seama vreunei femei din sat, care să vadă de ei, să-i îngrijească, să-i hrănească în lipsa mamei?...

(Lăsăm deoparte faptul că'n familia lui Mihai și a Smarandei se întemeiază două clase sociale, cari peste câțiva ani se vor dușmăni!)

Această situație, jalnică și penibilă din toate punctele de vedere, trebuie schimbată.

Ajutorarea familiei din Pătârlagele trebuie să devie integrală. Autoritățile pot găsi ușor mijloace de a înzestra familia — toată familia — cu un adăpost omenesc, cu un petec de pământ de agricultură, cu ceva unelte și câteva bancnote, ca cei patru gemeni să se poată întoarce la casa părintească și familia să trăiască laolaltă, așa cum a fost dela început voia lui Dumnezeu și cum cere legea firii omenești. Domnule primar din Pătârlagele, vorbește în acest sens cu domnul prefect și domnul deputat al județului!

A.

Comitetul din Pătârlagele (în mijloc d. primar Tomescu) care are grija străngerii fondurilor pentru creșterea copiilor.

tea imensei majorități a locuitorilor României, curiozitatea lor desinteresantă. După două săptămâni, totul a fost uitat, curiozitățile fiind — se știe — din fire multiple și nestatornice.

Cum au reacționat autoritățile?...

Cu un zel demn de toată lauda și — mărturisim — neobiceiuit. Gemenii din Pătârlagele s'au bucurat dela început, se bucură și azi, se vor bucura mereu — suntem încredințați — de atenția și bunăvoința autorităților. Celor patru miracole în fașă nu le lipsește nimic din punct de vedere igienic, nu le va lipsi mai târziu nimic, din punct de vedere social. Pentru mai bună îngrijire, sunt adăpostiți într-o locuință deosebită de a familiei și supravegheați de surori medicale și de medici specialiști.

De părinți, de ceilalți copii însă, a binecuvântatei familii, nu se mai ocupă nimeni! Mai mult: existența gemenilor a devenit pentru restul familiei... o povară!

Dacă familiile, unde apar patru copii în patru ani, n'au dreptul să se bucure de privilegiul familiei unde apar deodată patru sau cinci — e oare drept ca Mihai Gereă și Smaranda Soare, cu ceilalți șase copii, să fie lăsați în mizeria de altădată?... Ei poate nu-și închipue că au vreun drept — facerea copiilor e o întreprindere particulară — dar e drept ca de pe urma unui asemenea record neașteptat, situația să devie și mai grea ca înainte?...

Căci iată care e situația: Cei șase copii, rămași în cocioaba părintească, se duc și privesc cu jind la îngrijirea boarească a fratelui și surorilor gemene, care n'au decât meritul de-a fi venit pe lume în același ceas. Mama nu-și mai poate vedea ca înainte, de îndeletnicirea de spălătoreasă, de grija copiilor celor mari, ca și de străinii cari vin s'o vadă. În felul acesta are — ca să vorbim așa — *cheltueli de reprezentare*, pe care nu i le acoperă nimeni.

N'o rabdă inima, inima ei de mamă, să-și lase gemenii pe mâna unor doftori și doftorițe de aiurea. Vine mereu să-i vadă — și cine-i acoperă paguba zilelor când nu spală?...

VINE PRIMĂVARA!

Natura renaște și odată cu ea puhoiul de paraziți, muște, molii, țânțari, ploșnițe și toată pacostea gândacilor, stricându-vă bucuria și tot entuziasmul primăverii! Știința vă pune însă la dispoziție un excelent mijloc ce vă debara-sează de toată gama acestor nepoștiți: lichidul FLY-TOX. Ca să scăpați de paraziți utilizați numai FLY-TOX!

FLY-TOX

ACEEA CARE DEȘI LUPTĂ PENTRU LIBERTATE N'A FOST NICICÂND ARESTATĂ

Sarojini Naidu

O nouă victorie a „Privighetoarei Indiene”.
Viața eroică a unei femei celebre

RECENTELE alegeri din India au adus o victorie strălucită partidul „All India-Congres”. Pentru întâia oară, bărbați și femei au votat loialtă. Conducătoarea femeilor hinduse a fost Sarojini Naidu, aceea care după Ghandi și succesorul lui, Tyabji, a trecut în fruntea mișcării pentru independența Indiilor.

Sarojini Naidu... — înseamnă „Privighetoarea indiană” — pare să fie mai mult poetă, decât politiciană; cu toate acestea, își împlinește cu prisosință misiunea ei politică, punând în joc sufletul și întreaga pasiune de care e în stare o femeie. Și, ceea ce izbește mai ales și din capul locului, este faptul că Sarojini Naidu, care totdeauna a fost o poetă mai mult engleză decât indiană, a izbutit — fără incidente — să ducă poporul din izbândă în izbândă, până la triumful suprem...

Dar iată o latură pe cât de neștiută, pe atât de tragică a naționalismului hindus: vrând cu tot dinadinsul să nu mai fie nevoită să tremure, sau măcar să se sinchisească de Anglia, această minunată fiică a meleagurilor pururea înverzite din preajma Gangelui se servește numai de limba engleză. Cele mai mari opere ale ei, scrise în engleză, ca „Pragul daurit”, „Pasărea timpului” și „Aripi frânte” sunt tot atât de celebre în Anglia, ca și în India. Intr-o zi, când Sarojini Naidu a fost întrebată de ce nu scrie în limba ei maternă, a dat acest răspuns semnificativ: *Limba noastră maternă nu ne îngăduie să facem decât literatură de provincie... O literatură pan-hindusă poate fi zămislită numai în engleză...*

O CĂSĂTORIE ȘI UN SCANDAL

Oare femeia aceasta, cu un temperament liric extraordinar, n'a fost din totdeauna nimic altceva decât poetă? Sau totdeauna a fost o propagandistă vajnică, ce și-a închinat viața luptei pentru libertatea Indiilor? Și una și alta, dacă ținem seamă de lucrările sale și roadele obținute până azi, de pe urma acestor lucrări... Mica Sarojini a crescut într'un mediu musulman. Copila citia

Sarojini Naidu, care luptă pentru naționalismul indienilor.

Sarojini Naidu, venind la o întrunire împreună cu leader-ul naționalist al Indiei, Mahatma Gandhi.

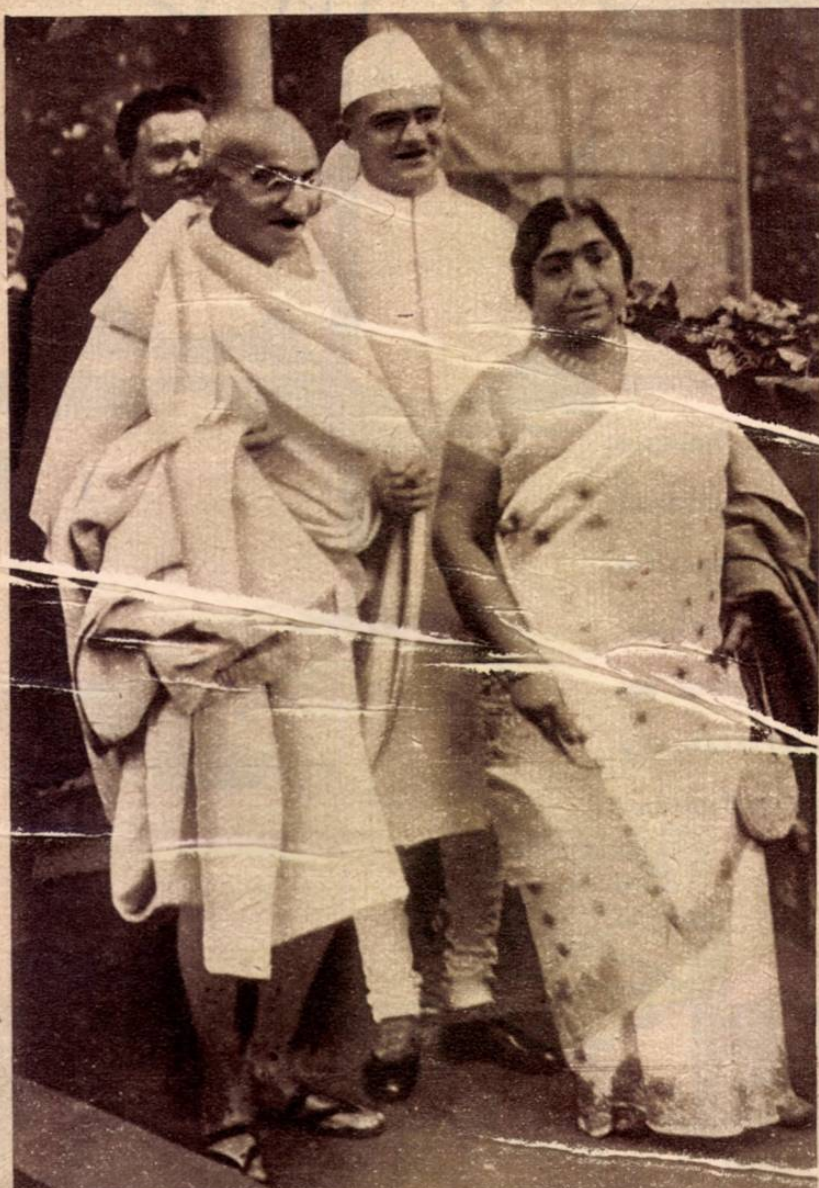
Fruntașa mișcării naționaliste indiene, Sarojini Naidu, vorbind cu doctorul M. A. Ansari din Delhi, un alt conducător al congresului naționalist.

mult, însă nu-i plăcea învățătura. Când tatăl acestei fetițe de 12 ani îi dădu să deslege o problemă grea, în locul deslegării, ea prezintă un poem în nu mai puțin de 12.000 versuri. Mica Sarojini e trimisă numaidecât în Anglia, unde studiază istoria și literatura la Cambridge. Acolo, face cunoștința a doi vestiți critici englezi, sir Edmond Gosse și Arthur Symonds, cari descoperă talentul ei liric. La vârsta de 19 ani, Sarojini Naidu publică întâia culegere de poezii în engleză: „The Golden Treshold”. Cartea obține un succes răsunător. Celebritatea ei depășește hotarele Angliei, se împrăștie dealungul Europei întregi, ajungând până în India. Împlinind 20 de ani, se înapoiază în patrie, iar acolo, căsătoria ei stârnește un scandal între cele mai sgomotoase. Se mărită cu un elev al părintelui ei, un medic militar, de casta inferioară și nu prea bogat. Scandalul atinge culmi nebănuite. O fiică de brahman și poetă admirabilă se căsătorise la casta militară!... Apoi, fierberea se potolește, tot atât de repede și pe neașteptate cum izbucnise. Vreme de zece ani, înconjurată de stima obștească, tânăra căsnicie duce un trai fericit... În acest răstimp, Sarojini Naidu aduce pe lume doi băieți și două fetițe. (Mai târziu, cea mai tânără dintre fete ajunge profesoară de economie națională la o universitate hindusă). Pe lângă datoriile de mamă, ea mai găsește vreme să scrie alte două culegeri de poezii.

„ÎNȚAIA ȘI SINGURA FEMEE DIN INDIA”

Atunci, pe negândite, iată că începe perioada politică a vieții sale. Induioșată de tragedia dela Amritsar, unde căzuseră câteva sute de victime nevinovate, tânăra femeie caută să se intereseze de-aproape de mișcarea pentru independența patriei sale. Politicianul Gokhale a fost acela care a convins-o să-și pună întreg geniul și talentul ei oratoric în slujba cauzei naționalistilor hinduși. Sarojini Naidu consimte. A ajuns la o cotitură hotărâtoare a vieții sale.

Aproape zilnic e văzută luând cuvântul în adunări populare. Ea întemeiază mișcarea feminină hindusă, cerând drepturi și datorii pentru femeia indiană. Și, în scurtă vreme, e

numită pretutindeni „întâia și unica femeie din India“. În partid, ea urcă trepte din ce în ce mai însemnate. E trimisă cu o misiune delicată în Africa de Sud, vorbește și ajută acolo unde sunt hinduși, ajungând astfel cea mai bună ambasadore a țării sale. Succesele pe cari le obține, rând pe rând, nu se datoresc atât frumuseții, cât verbului ei luminos și mușcător, încrederii neștrămutate în sine și, mai cu seamă, darului de convingere, ce clocotește în această femeie...

NIMENI NU SE ATINGE DE EA!

De-acum încolo, onorurile încep s'o copleșească. În 1925, Sarojini Naidu devine Prezidenta Congresului național hindus. Ea luptă fățiș pentru suprimarea interdicției armelor în India. Pune cea dintâi temelie pentru formarea unei armate de voluntare indiene, pe care mișcarea de independență ar putea să se sprijine mai târziu. Niciodată n'a fost arestată! Ca femeie și personalitate, guvernul britanic nici nu se gândește să se atingă de ea. În 1929, întreprinde un turneu triumfal prin Statele Unite. Apoi, vine la Berlin, ca să-și apere acolo idealul politic, la Congresul mondial feminin. Călătorește neconținut. Azi, Sarojini Naidu are 64 ani. Că a rămas o femeie gata oricând de luptă, eroică și neobosită, faptul e demonstrat acum de victoria Partidului feminin hindus...

G. R.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată“. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a patra serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 6 Maiu crt., ora 12.30 a. m.

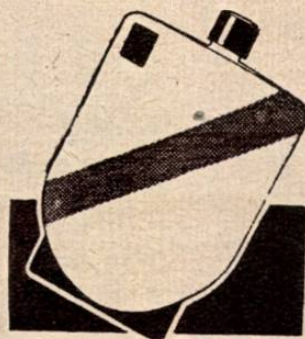

cu flori, cu razele invio-
rătoare ale soarelui și cu
parfumul apei de Colonia

NOBLESSE —LEGRAIN

o compoziție modernă, care va da
ființei Dvs. un aer de tinerețe, de
primăvară minunată și prețioasă.

Veritabile numai în
ambalajul original

APA DE COLONIA — PARFUMUL

NOBLESSE *Legrain*

**Rezultatul concursului
pentru plecarea gratuită
la Paris**

Din cauza marelui număr de răspunsuri so-
site la concursul „Rea-
litatea Ilustrată” — „Me-
tro Goldwyn”, vom pub-
lica abia în numărul
viitor rezultatul con-
cursului și numele câș-
tigătorului călătoriei la
Paris.

Răspunsurile sunt în cer-
cetarea unui juriu al-
căuit din domnii :

Tudor Theodorescu-Braniște,
directorul ziarelor „Adeve-
rul” și „Dimineața”.
Barbu Lăzăreanu, publicist.
Horia Roman, publicist.
Em. Zaharovici, directorul
casei Metro Goldwyn Film
S. A. R.

Nic. Constantin, directorul
revistei „Realitatea Ilus-
trată”.
Ion Golea, publicist.

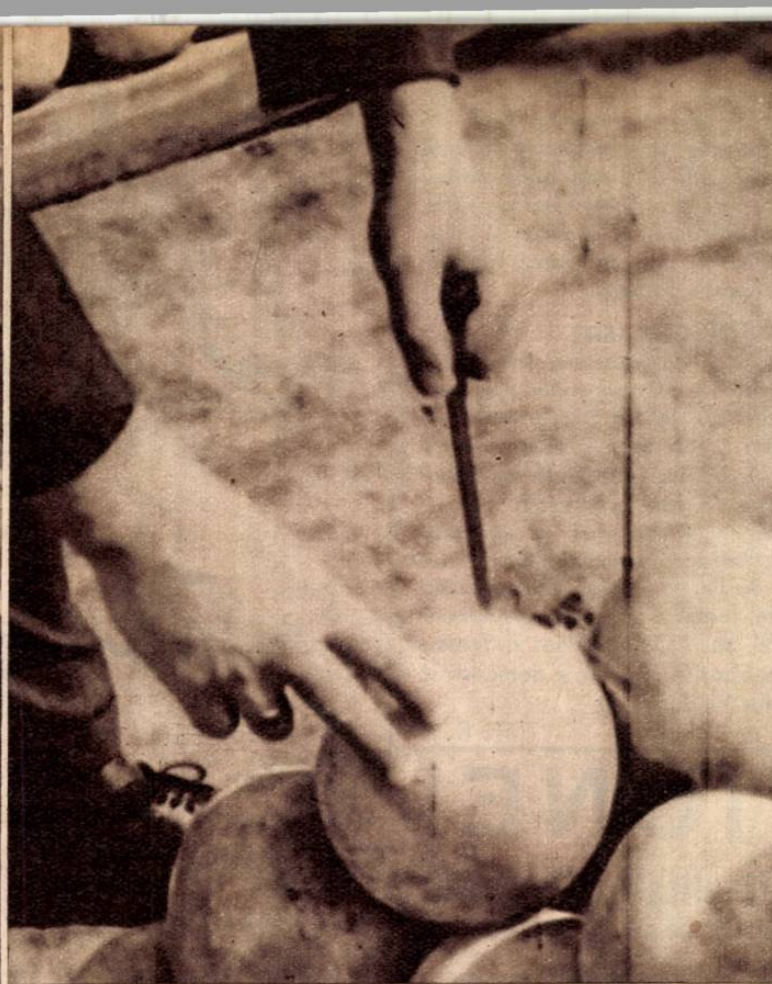
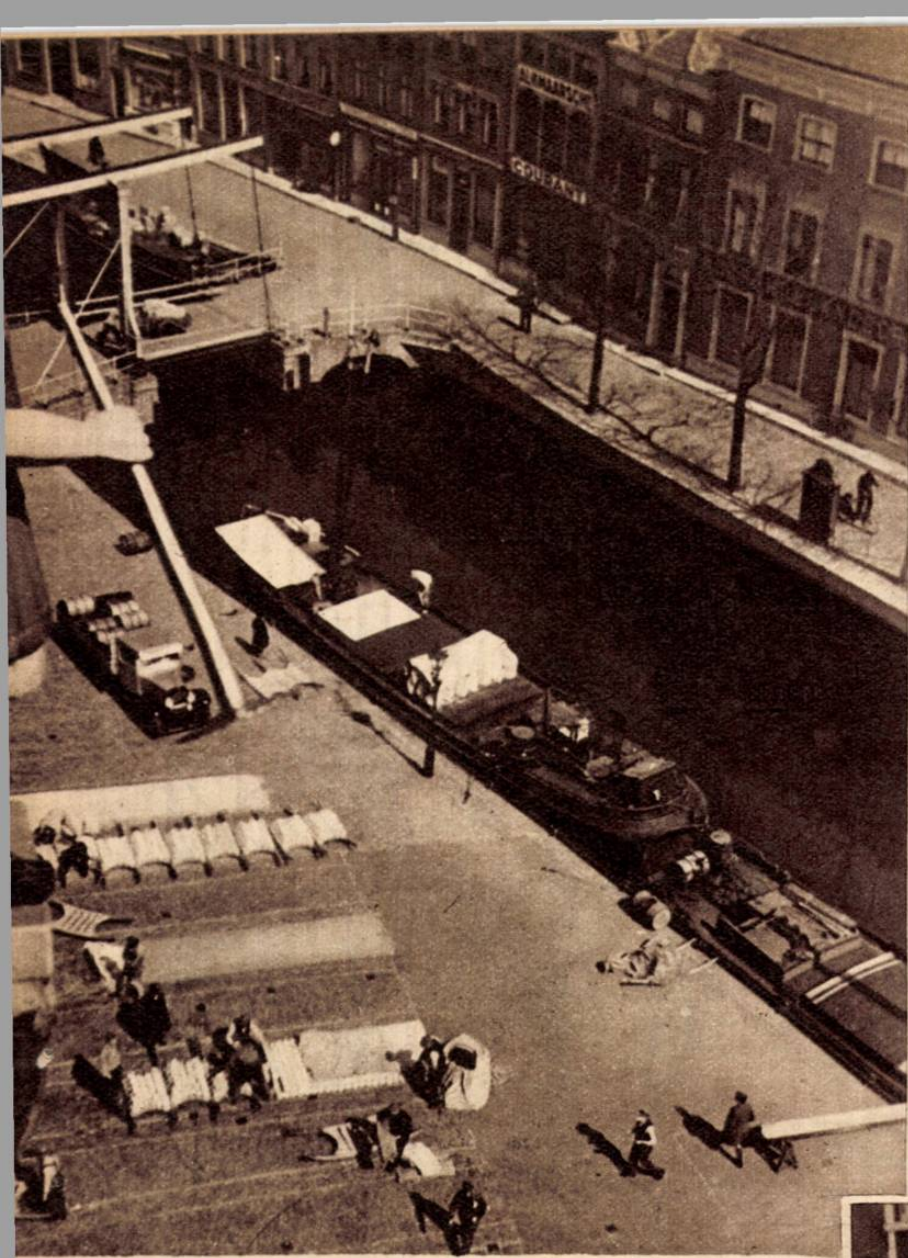
Ca și o floare ofilită...

asa arată fața unei femei ti-
nere, chinată de constipație.
De ce îngăduiți ca stomacul
leneș sau obosit să vă mal-
trateze astfel?

Readuceți-l în funcțiunile lui
normale, luând seara, înainte
de culcare, o perla „PAN”.
„PAN” face ordine în stomac
și redă frăgezime siluetei și
tenului D-voastră.

Purgativul „Pan” se găsește
la farmacii și drogherii.
Fiecare plic conține 3 dra-
geuri și costă 7 lei.
Aprobat de onor. Ministerul Sănătății

Din turnul înalt al fostei biserici, unde se află acum cântarul pentru brânzeturi, se poate vedea o parte a celebrului târg al brânzei.

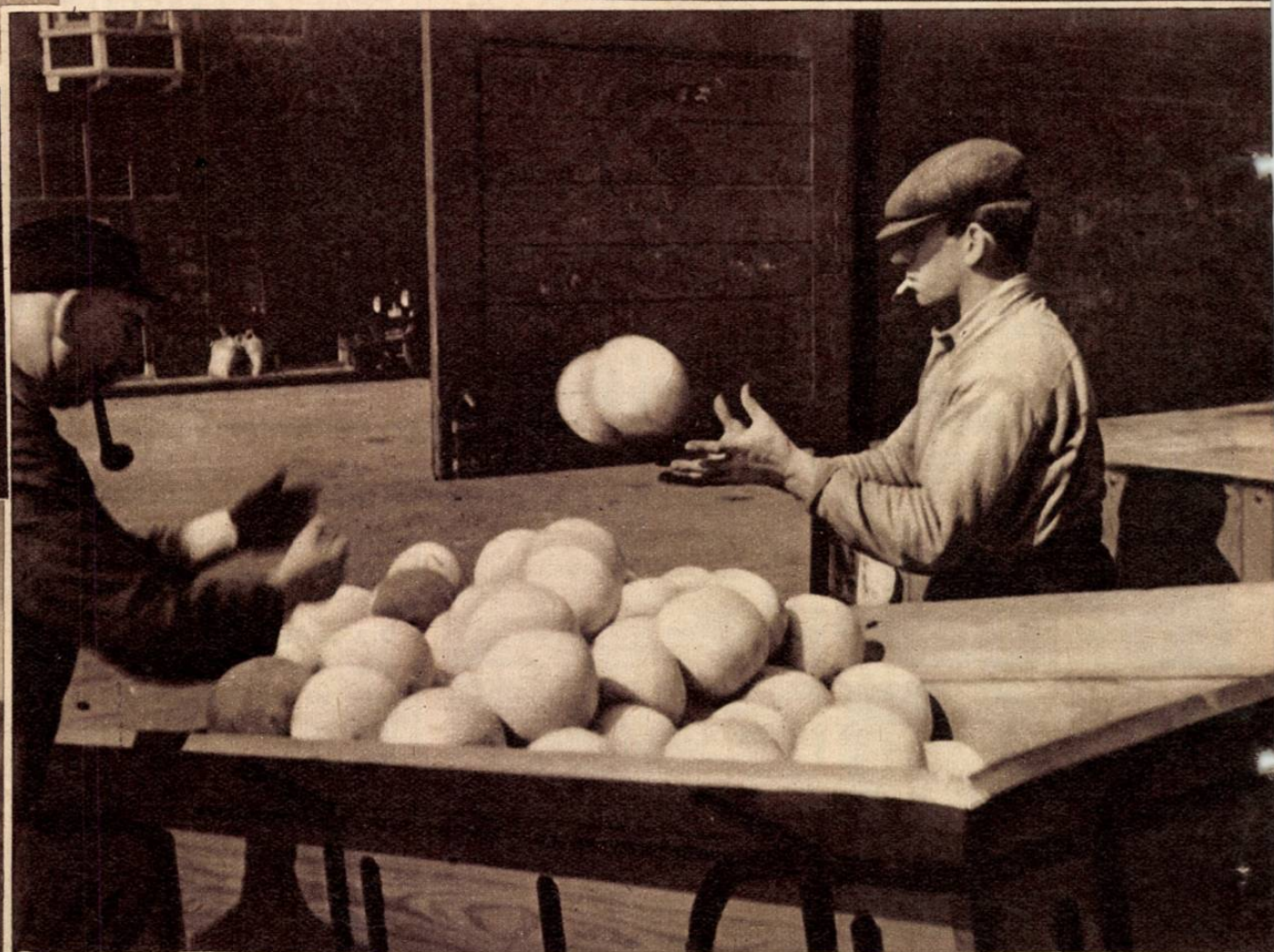
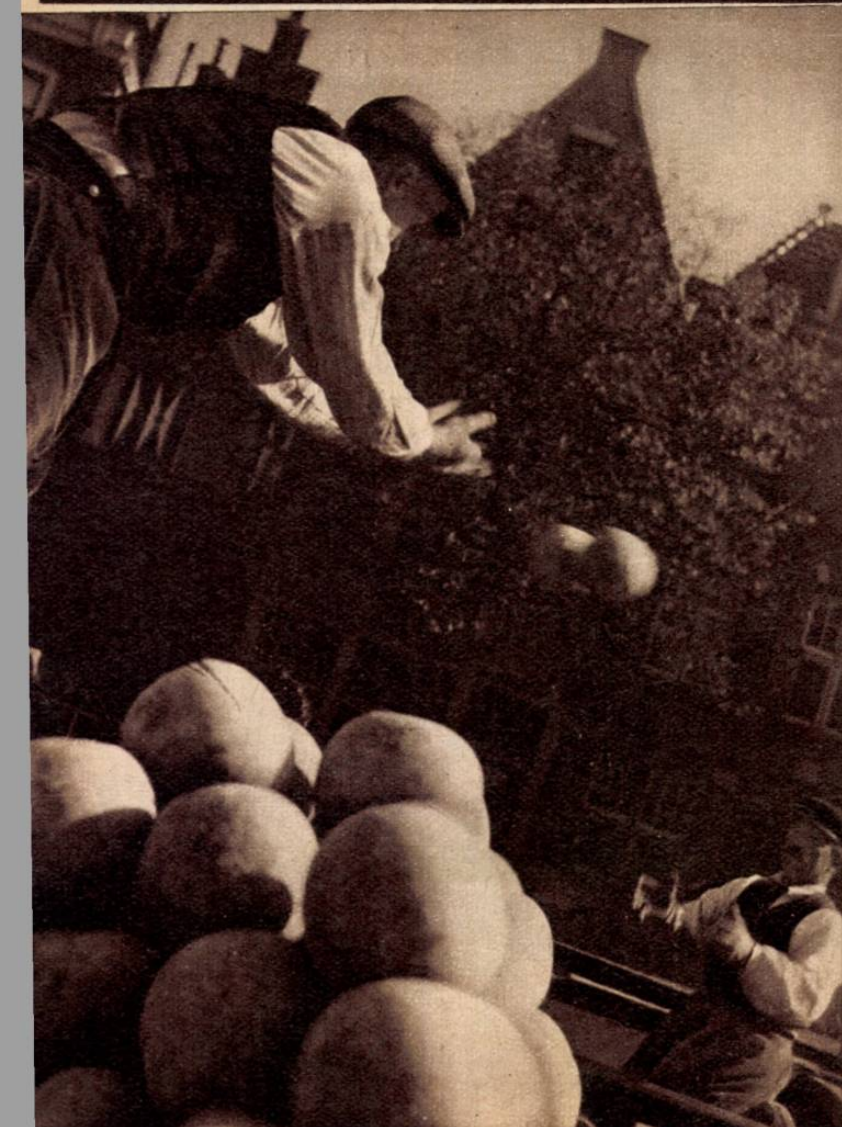
Proba: cu bățul cilindric, gol pe dinăuntru, se scoate o bucată din bila de brânză. După ce a fost gustată, restul e pus în apoi, în gaura făcută.

Pretutindeni în Alkmaar, pe străzi, ulițe, se găsesc, în zilele de târg, mormane de bile de brânză, așteptând cumpărătorii.

La cântarul oficial se cântărește marfa vândută.

SFÂRȘITUL CELEBREI PIEȚE A BRANZETURILOR?

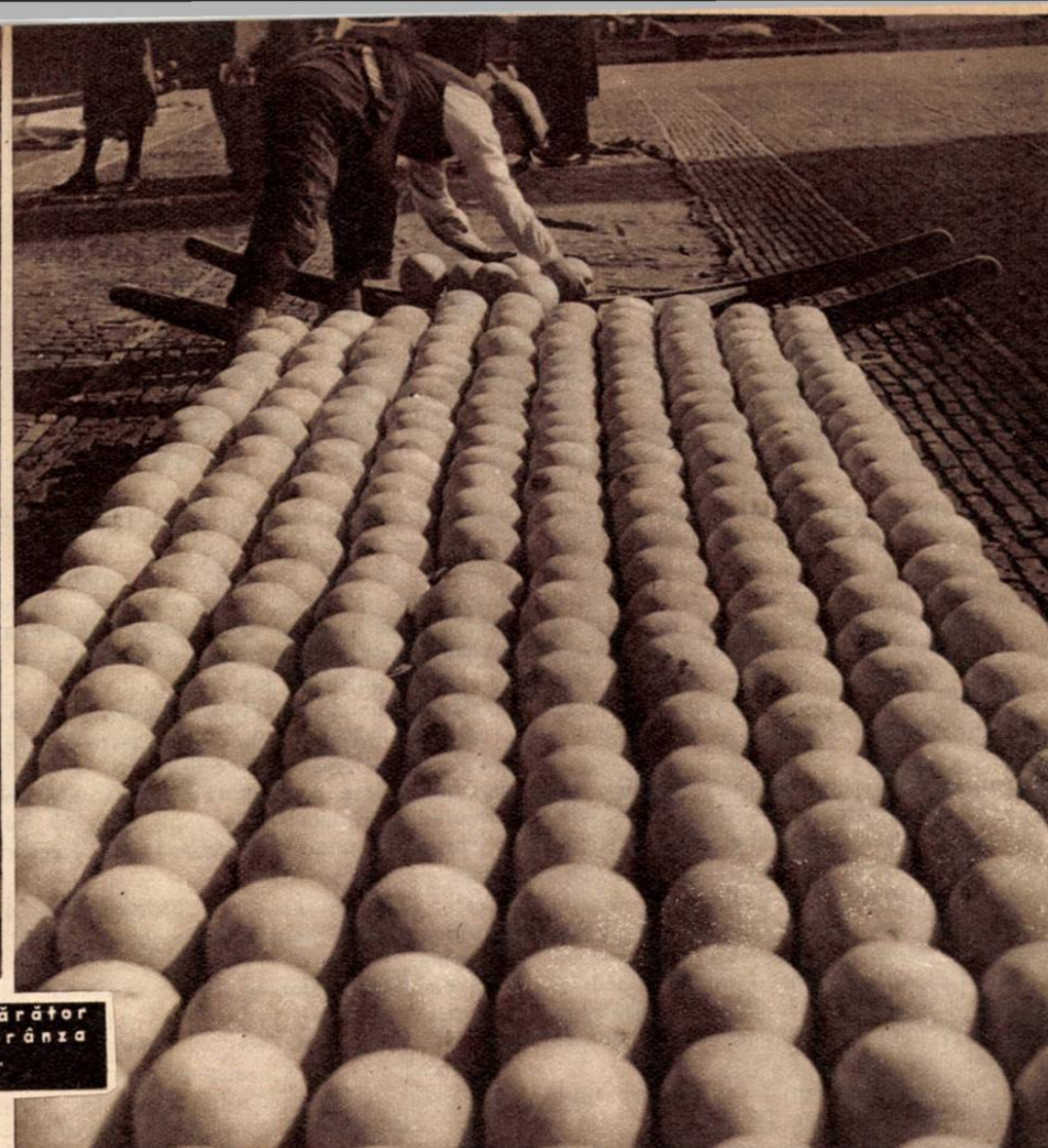
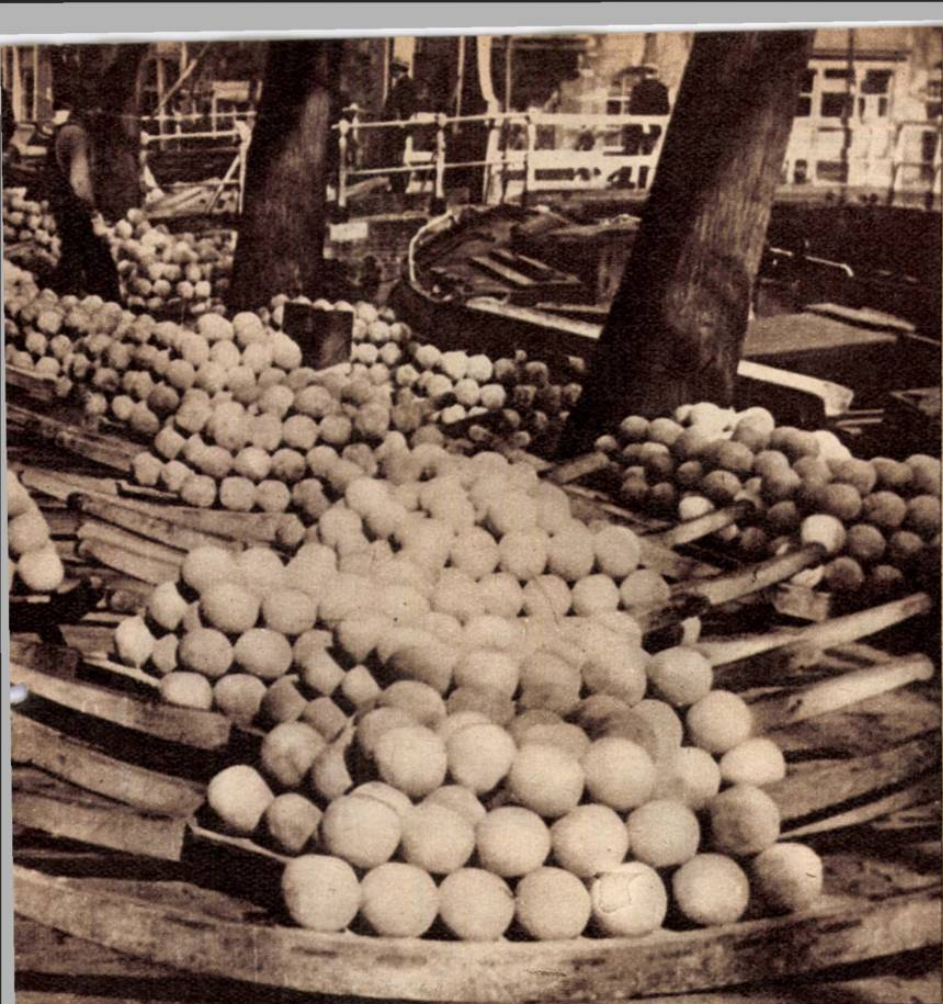
Războiu în țara brânzei! — Una dintre cele mai bătrâne tradiții olandeze e menită să dispară, Alkmaar, orasul în care „crește brânza”!

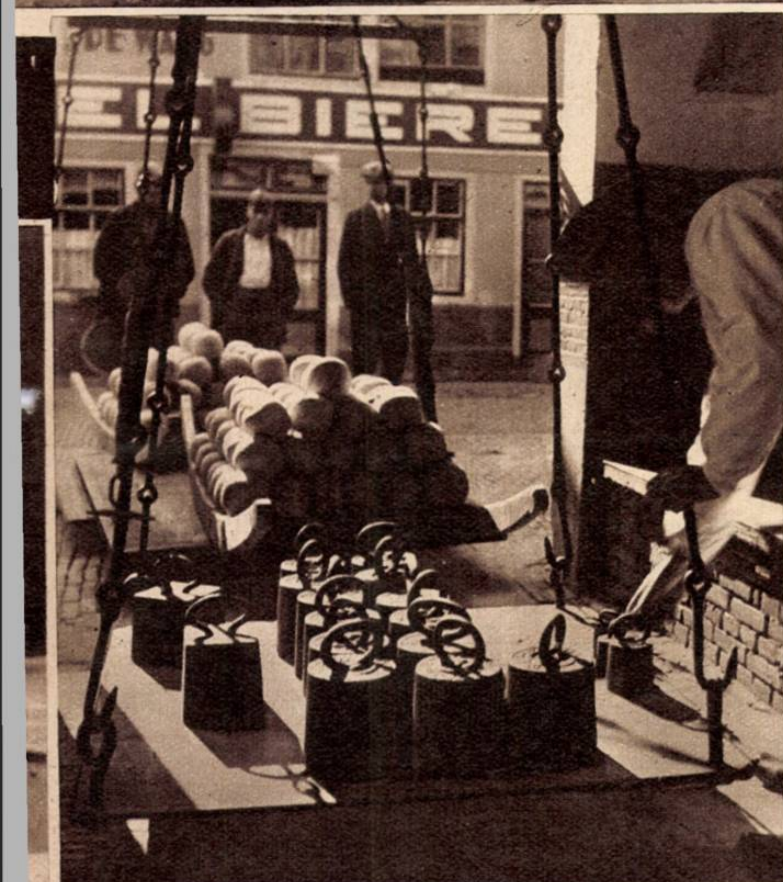
Încărcatul brânzei, privit din de-părtare, apare ca un joc cu mingea, practicat de oameni mari.

Cu aceste bile de brânză te poți juca la fel ca și cu mingea. În felul acesta încărcatul merge mult mai repede.

DE câțva timp, autoritățile olandeze sunt preocupate de o afacere senzațională, care nu interesează numai Olanda și pe Olandezi, ci merită atenția și a popoarelor din afară: granițelor acestei țări: renumita piață de brânzeturi din Alkmaar, — orașul în care „crește” brânza olandeză — e sortită să dispară și în locul său să se clădească o bursă modernă, comercială, în care brânza să fie comercializată ca acțiunile, devizele și valutele. Un adevărat război a izbucnit între partizanii bursei moderne și cei ai tradiției, bătrâne piețe de brânzeturi. Partizanii bursei susțin că piața de brânzeturi, în vechea ei formă de târg cinstit, oficial, care are loc odată pe săptămână, în stradă, și la care vin cumpărători din toate părțile, spre a perfecta afacerile cu o strângere de mână, constituie un sistem învechit, lipsit de rentabilitate, în aceste timpuri de criză. Ea înghite singură 20.000 guldeni, cheltuieli pe care trebuie să le suporte participanții. Aceste cheltuieli depășesc cu mult valoarea de propagandă a pieții. Partizanii tradiției, apărătorii datinei pitorești a pieții sub cerul liber, susțin dimpotrivă că 20.000 guldeni nu constituie o sumă prea mare, și o bursă modernă ar însemna moartea micului

Un cumpărător strânge brânza cumpărată.

comerț de brânzeturi, a acestui comerț care și-a extins firele până'n fermele cele mai mici ale acestei țări agrare. Bursa este privilegiul afacerilor mari, care-ar putea să facă și să lase deoparte tot ce vrea, iar micul comerț să rămână la vechea lui tradiție.

Deocamdată târgul se ține în fiecare săptămână, la câțiva pași de întreprinderea modernă numită „bursă”, de care niciunul dintre țărani nu vrea să audă. Odată pe săptămână vin și străinii, cari sunt în plimbare prin Olanda, pentru a admira „purătorii” de brânză, în costumele lor tradiționale, și spre a se convinge că renumita brânză este mai întâi vopsită cu lac roșu, înainte de a părăsi granițele Olandei, ca și când s'ar rușina că pleacă în străinătate. Ei admiră pe maestrul dela cântare, care cu o liniște stoică, cântărește — pe cântarul oficial, care este adăpostit într-o veche biserică — sute și mii de bucăți de brânză. Lângă piață — cum e și natural în această țară bogată în ape — curge un râuleț, pe care se află bărcile în care se încarcă brânza cântărită și cu prețul gata fixat. Aci brânza este înțepată cu un soi de baston cilindric, gol pe dinăuntru, de către cumpărătorul care nu vrea să cumpere mâța'n sac, ci vrea să guste brânza. El scoate o bucată cilindrică de brânză, rupe o bucățică, o gustă, iar restul îl pune la loc în bucata mare, în așa fel încât nimeni nu poate bănuși că, înainte sa, bucata de brânză a mai fost gustată de altcineva. Străinul nu poate să vadă nimic din lupta care clocotește în jurul brânzei din Alkmaar. Dar sub înfățișarea pacinică, lupta între organizația modernă, business și tradiție, mocnește. Ici bursa... colo piața! Oare comerțul nu mai are voie să fie romantic?

mg.

Brânza se încarcă direct, din piață, în vapor.

MORAVURI DE NOMAZI

A murit baronul Matheus Kwieck, regele Țiganilor din Polonia. Cu această ocazie, i s'au făcut la Varșovia funeralii impresionante, la cari a luat parte o mulțime imensă, alcătuită din toate rasele de Nomazi: Gitanos, Gypsii, Romanișeli și Țigani, cari vântură drumurile Europei.

CARE este origina etnică a raselor nomade purtătoare a atâtor nume felurite? Asupra acestui punct, știința modernă are date prea puține și destul de vagi. În general, Romanișelii, cari cuturează regiunile din sudul Franței, se socotesc originari din Egipt; iar numele de „Romanișal” pe care obișnuiesc să și-l dea, ar fi chiar o dovadă în sprijinul acestei convingeri. „Châl” sau „Șal” în limba lor, înseamnă țara Egiptului și „Romanișal”, „Romanișal”, vrea să spună tocmai „oameni din Egipt”. Un cântec popular al nomazilor din Spania face aluzie la șederea lor în țara Șalului: „O, Șal, patrie unde noi ne desfățam în

plinătatea tuturor bucuriilor, fără să cunoaștem cazna muncilor!”.

O altă dovadă a originii lor egiptene se mai găsește în cucernicia cu care nomazii din Franța se duc în fiecare an să prăznuiască în biserica Sfintelor-Marii-ale-Mării, cultul sfintei Sara-Egipteanca, patroana lor.

În sfârșit, numele de *Gypsii*, purtat de o ramură a rasei lor, sălășluită în Anglia, pare să fie chiar o deformare a cuvântului „Egipteni”.

Unii autori însă pretind că ei ar fi originari de pe țărmurile Eufratului; și e fapt sigur că tipul rasei se apropie în mod surprinzător de caracterul fizionomic al vechilor Asirieni.

Acest tip, în deosebi, era profund caracterizat în persoana regelui nomazilor polonezi, mort în vremea din urmă.

Unul din triburile lor ar fi fost strămutat în Franța, de către Constantin V Copronymul, în anul 755. Regele sau voevodul acestui trib se numea Asingann. De aci numele de „Zingannes”, „Ziganes”, „Zingari” în italianește, „Ciganos” în portugheză, și Țigani la noi. Însfârșit, o altă părere îi înfățișează ca rămășițele unei rase de

paria, izgonită din India. Împrăștiți de năvălirile cuceritorilor tătari, pe la începutul veacului XV-lea, ei apar în Ungaria și în Germania. La câțiva timp după aceea, se răspândeau în țările apusene ale continentului nostru.

Un Țigănuș
ștrengar.

O familie de Țigani
în fața gospodăriei,
situată la periferia orașului.

Mereu pe drum, mereu pe drum... Iată un grup de Țigani nomazi făcând un popas lângă carele care-i poartă din loc în loc.

ROMII VEACULUI XV-LEA

Etienne Pasquier, în vestita lui lucrare istorică, „Cercetări în trecutul Franței”, arată că în anul 1427, doisprezece pocăiți, cari se dădeau drept creștini din Egiptul-de-jos, alungați de Sarrasini, au venit la Roma spre a se spovedi Papei care, drept canon, le-a prescris să rătăcească șapte ani prin lume, fără să doarmă în pat.

Printre ei se afla un ducă, un conte, și șase cavaleri; suita lor era de 120 persoane. Când au sosit la Paris, toată lumea a dat năvală să-i vadă. Aveau părul negru-creț și purtau cercei de argint în urechi.

Femeile lor, îngrozitor de urâte, fumau ziua întreagă și ghiceau norocul drumeților. Episcopul îi sili să se depărteze, excomunicând pe acei cari recurgeau la sfaturile lor.

De atunci, Europa occidentală n'a încetat să fie năpădită de acești nomazi. Totuși, erau primiți cât se poate de rău: erau excomunicați, alungați sub pedeapsa de a fi trimiși la galere. În Italia, în Danemarca, în Olanda, în Germania, stăpânirea făcu împotriva lor legile cele mai riguroase.

Țigani

Sub Ludovic XIV-lea, nomazii erau spânzurați, iar femeile lor bătute cu biciul.

Astfel stând lucrurile, nu e de mirare că această rasă n'a izbutit să pătrundă niciodată într-o societate, care o disprețuia și o oprima, în chip atât de nemilos.

Existența acestor vânturători de drumuri nu prea s'a schimbat, în scurgea veacurilor.

Un englez, cu numele de Georges Borrow, s'a gândit, în veacul trecut, să propage civilizația în seminția Romilor. El reuși să câștige simpatia câtorva șefi de triburi, învăță cu destulă anevoință limba misterioasă a acestor neosteniți hoinari și încercă să-i moralizeze. Strădanie zadarnică. După ani și ani de eforturi, trebui să recunoască el însuși că experiența nu dăduse niciun rezultat și că țiganii aveau o fire profund îndărătnică, oricărei încercări de civilizare.

REGELE GITANILOR

În orice țară s'ar nimeri, chiar dacă s'au statornicit acolo, ființele acestea păstrează, cu sfințenie, obiceiurile lor speciale.

În Spania, la porțile Grenadei, există o întreagă mahala, locuită din timpuri străvechi de *Gitanos*. E vorba de un popor care a trăit totdeauna acolo, în mijlocul poporului spaniol, fără să se fi contopit cu el.

Acești *Gitanos*, la fel ca țiganii din Polonia, din România, din Ungaria și ca toți țiganii muzicanți, au un voevod, care exercită o adevărată autoritate asupra tuturor triburilor aflătoare în peninsulă.

Unul din acești suverani gitanos a fost odinioară celebru. El se numea *Chorrojumo* și se intitula coboritor din Faraonii Egiptului.

Chipul și portul lui pitoresc erau destul de cunoscute turiștilor străini, cari vizitau Alhambra din Grenada. Ședea acolo, în permanență, realizând câștiguri frumoase, din vânzarea fotografiilor sale. Servise ca model artiștilor faimoși din toate țările, iar cărțile poștale, răspândite cu sute de mii, popularizează imaginea lui în Europa și în America.

În Anglia, se află de asemenea o colonie a acestei rase stranie, aciuată acolo de vreme îndelungată și care nu pribegeste decât între hotarele Mării Britanii. Aceștia sunt nomazii ziși *Gypsii*...

REGINA GYPSILOR

Dacă *Gitanos* au un rege, peste *Gypsii* domnește o regină. Un reporter parisian, care a văzut exact acum treizeci de ani pe suverana de atunci a Gypsyilor, povestește că aceasta avea 90 de ani și se numia Henty-Sertenius Smith. Era foarte iubită și avea asupra poporului ei o autoritate absolută. Poruncia la câteva mii de bărbați și femei, risipiți de-a lungul Regatului Unit, cari primeau dela ea sfaturi și ordine precise, prin scrisori s'au curieri de încredere.

La cursele din Epsom, în ziua de adunare a tuturor Gypsyilor, ea își avea cortul ridicat în mijlocul peluzei și nu se îndupleca să ghicească

Tip de țigan din Bicazul ardelean.

De multe ori, țiganii își instalează corturile pe câmp, departe de sgomotul orașelor.

Familie de țigani în fața cortului mizer în care-și duc existența. Cortul este plasat pe gunoaiele din Valea Plângerii.

norocul decât câtorva rari privilegiați. Nimic nu era mai ciudat decât priveliștea celorlalte corturi, strânse roată în jurul cortului ei, care le domina fiind așezat pe o ridicătură de teren și era cel mai încăpător dintre toate.

Sportsmenii, cari frecventau acel câmp de curse, cât și Londra întreagă, ce-și dădea întâlnire acolo, odată pe an, cunoșteau pe regina Gypsyilor și se îmbulzeau să admire ținuta ei distinsă și evocarea trăsăturilor cari, cu vârsta ei înaintată, nu trădau cătuși de puțin pustiirile bătrâneții.

Ca să spunem totul, Henty-Sertenius nu se asemena întru nimic cu desgustătoarele țigănci-vrăjitoare, im-

Țiganii petrec și dansează în localitatea lor Stegersbach din Austria.

REDAȚI DINȚILOR ÎNGALBE- NIȚI ȘI DECOLORAȚI ALBEAȚA LOR NATURALĂ

Kolynos elimină rapid petele
și decolorările și dă dinților
o albeață sclipitoare. Incer-
cați Kolynos și notați rezul-
tatul.

Economisiți,
cumpărând tubul mare

KOLYNOS
DENTAL CREAM

Nervosii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne al unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețeală, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrelor, sperieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nădăduri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire.

Nu lăsați ca această stare să dăinuiească, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiureli sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuintarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.
Postsammlstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin S.O.
Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

Eg-Gü

brăcate murdar și zdrențuroase pe cari le mai întâlnim din când în când pe drumurile noastre fumându-și pipa, în vârful căruței. Ea a murit chiar în anul acela și funeraliile au fost celebrate după riturile și tradițiile Gypsyilor. Corpul a rămas expus o zi întreagă, în căruța cu polog a suveranei, împodobită cu flori, pentru circumstanță.

Peste două sute de inși, rudele ei și mai multe mii de oameni, din rasa nomazilor au petrecut-o până la cimitir, însă fără manifestări de jale, deoarece moartea pentru Gypsii înseamnă descătușarea de viața pământească și, prin urmare, dobândirea fericirii veșnice.

Romanișelii, cari cutreeră Franța, sunt mai puțin statornici decât triburile de Gitanos din Spania și Gypsii din Anglia. Nu se cunoaște vreun loc unde ei să se fi fixat definitiv. Aceștia sunt nomazi în toată puterea cuvântului. Ei sunt spoiatori, căldărari, geambași, pieptănari și „florari”, cum le place să se numească. La porțile orașelor, în vecinătatea satelor, ei se opresc, deșeală caii lor slăbănogi și-i lasă să pască, în voie, iarba rară de pe marginea șanțurilor. Apoi, din zori și până seara, în aer liber, trebăluiesc de zor, cu meșteșugul lor. După un popas de două, trei zile pornesc din nou la drum, continuându-și întrerupta, dar veșnica lor odisee.

Jean Richepin, care i-a frecventat în tinerețea lui și prețindea că el însuși avea în vine sânge de romanișel, a schițat itinerariul pururea neschimbat al pribegirii acestor nomazi.

În nordul Franței, este un ținut inverzit și mănos care se numește Tierahia, iar orașul principal este Hirson. Această regiune abundă în mlaștini, acoperite în parte cu răchitiș. Desigur că numai răchita îi atrage pe Romi acolo, fiind cei mai destoinici împletitori de coșuri. În orice caz, pământul Tierahiei este halta cea mare și locul de popas al nomazilor, în peregrinările lor. De-acolo pleacă ei în lungi caravane, coborînd spre sud. Străbat Franța, se îndreaptă apoi spre Spania, sau spre Italia și vin, în sfârșit, în România, ultima țintă a pelerinajului lor. Însă rareori se întâmplă să rămână pe la noi. Instinctul lor de nomazi îi împinge diu nou și mereu pe drumuri. Prin Austria și Germania, ei se reîntorc în Tierahia.

„Niciodată, spune Jean Richepin, nu se aventurează prin regiunile dela miază-noapte. Intocmai ca păsările călătoare, ei urmează neîntrerupt una și aceeași direcțiune...”

În tinerețe, poetul trăise în satul Ohis, din Tierahia, de unde era originară familia lui, în mijlocul unei colonii de Romi; studiasse moravurile acestora și învățase câteva cuvinte din limba lor, idiom straniu, fără nicio înrudire cu graiurile cunoscute. El a observat că dacă acești nomazi trăiesc în marginea oricăror civilizații, totul provine din spiritul lor de rasă și mai ales de independență. Ei se cred cu mult superiori celorlalți oameni. Se denumesc cu porecla de „Romanișavé”, ceea ce vrea să spună „copil roman”; potrivirea de sunete a acestui cuvânt a dat naștere epitetului de „romanișel”, prin care se indică toți țiganii din Franța.

„Fiecare trib — spune Jean Richepin — are regele lui, adică voevodul sau șeful care, de dimineată până seara, își fumează pipa; însuși regina fumează cu pipa. Copiii se nasc la drumul mare. Părinții îi declară în țările unde se nimeresc atunci, le dau un nume franțuzesc, nemțesc sau italian, după cum nașterea a avut loc în Franța, în Germania sau în Italia. Unul din principiile acestor popoare nomade este acela că banul care intră în tagma lor nu trebuie să mai iasă de acolo.

Toate elementele cari alcătuiesc un trib de Romi sunt, în general, foarte trainic legate între ele. Totuși se ivesc uneori desbinări și chiar „dezertări”, când nemulțumiții părăsesc tribul și se duc de capul lor, răzlețiți, încotro văd cu ochii. Pe acești renegați, nomazii îi numesc cu dispreț „rozători”.

Jean Richepin a trăit câțva timp cu una din aceste familii de „Rozători”. Erau niște muzicanți. Umbla cu ei din oraș în oraș și cânta. Poetul i-a părăsit, deoarece tovarășii plănuiseră să-l însoare cu una din fetele lor...

OBICEIURI LA NAȘTERE ȘI LA MOARTE

Un alt scriitor a avut prilej să asiste la două manifestări felurite ale moravurilor acestor țigani, în Polonia.

O caravană, compusă din șase căruțe și din 54 persoane, poposisse la porțile unui orașel din nord, unde locuia familia lui. La două zile după sosirea tribului, o femeie dădu naștere la doi copii cari, la început, au fost scăldați în apa rece a unui pârâu, conform tradițiilor, după care noul născut trebui să suporte această încercare spre a se cunoaște dacă este destul de tare ca să trăiască.

A doua zi mai mulți bărbați s'au dus călare la preotul satului, pentru a fixa ziua și ceasul botezului. Întreg tribul se gătise de sărbătoare; caii erau împopoțonați cu zurgălăi, cu hamuri sclipitoare și cu beteală, iar căruțele abia se mai deslușiau

printre ghirlandele de flori și panglici multicolore.

La biserișă, toată șatra a ingenuunchiat, rămânând în această poziție, până la sfârșitul ceremoniei, în timpul căreia înălțaseră cerului rugăciuni fierbinți. La ieșire, în semn de bucurie, fiecare aruncă unei droaie de copii câte un pumn de gologani. După aceea, bărbați și femei s'au înapoiat la corturile lor, spre a încheia sărbătoarea cu un ospăț dintre cele mai bogate.

Dar, vail la douăzeci și patru ceasuri după această petrecere, unul dintre copii noi-născuți își dăde suflul. Și ceremonia funebă a început chiar în clipa când botezul se sfârșia.

Și autorul, continuând să-și depene amintirile, istorisește cu deamănuntul desfășurarea acestei ceremonii.

Cadavrul pruncului era întins sub cerul liber. I se închisesse pleoapele și buzele cu ceară topită. La căpătâiul lui ardea o luminare. De jur-împrejur, familia stătea ghemuită pe vine, fumând — bărbați și femei — într-o reculegere mută...

Din când în când, țiganka cea mai bătrână, o vrăjitoare cu trăsăturile pârlite, cu pielea învârtoșată de ani, argăsită de vânturile aspre, de soare și de brumă, intona un fel de melopee stranie, întretăiată de suspine, de oftături și de sughițuri și care, începută în surdina, izbucni în cele din urmă în hohote sfâșietoare de jale.

În întunericul și liniștea serii, acel priveghiu al morții, acele vaiete, psalmodiate într-o limbă necunoscută, desigur improvizată, după capriciul inspirației, în fața aceluia cadavru gălbejit ca ceara, producea o impresie adânc-pătrunzătoare și semăna un fel de neliniște în jurul grupului funebru.

Tribul a veghiat noaptea întreagă, iar a doua zi, cu mic și mare, toți au venit în păr la înmormântare. Corpul copilului a fost dus în căruța până la treptele biserice; acolo, un flăcău din șatră, luând cosciugul sub braț, ingenuunchiă pe prag, apoi se îndreptă spre catafalc, unde depuse binișor mica sarcină. Se aplecă, după aceea, să sărute pământul și toată adunarea i-a urmat exemplul.

În cursul ceremoniei, bărbații și femeile au stat în genunchi.

Când s'a sfârșit slujba, flăcăul a luat corpul mortului și, în frunte cu preotul, toată adunarea s'a îndreptat spre cimitirul satului, unde coșciugul a fost coborît în groapa anume săpată.

Un copil din trib sări în clipa aceea înăuntru, în vreme ce toți țiganii aruncau bani mărunți în mormânt. Copilul n'a fost scos afară decât după ce pământul acoperise coșciugul în întregime; iar asistenții n'au parăsit cimitirul decât atunci când groapa a fost umplută până sus și crucea înfiptă deasupra mormântului...

PELERINUL PASIONAT

15 ANI IN U. S. A.

de MIHNEA ION SOCEC

Cititorii noştri găsesc continuarea interesantului reportaj cu acest titlu, în suplimentul „De toate pentru toţi”. În capitolul din săptămâna aceasta autorul ne vorbeşte despre „Valea Morţii” şi „Pieile Roşii”. Reproducem aci trei fotografii, în legătură cu aceste capitole:

Minotanka, prinţesă indiană, din tribul „Iroquois”. În 1932, a fost „Miss America”.

„Valea Morţii”. Un fund mare, la o adâncime de 120 m., sub nivelul mării. Flora se reduce la tufişuri anemice, de „mezequite”.

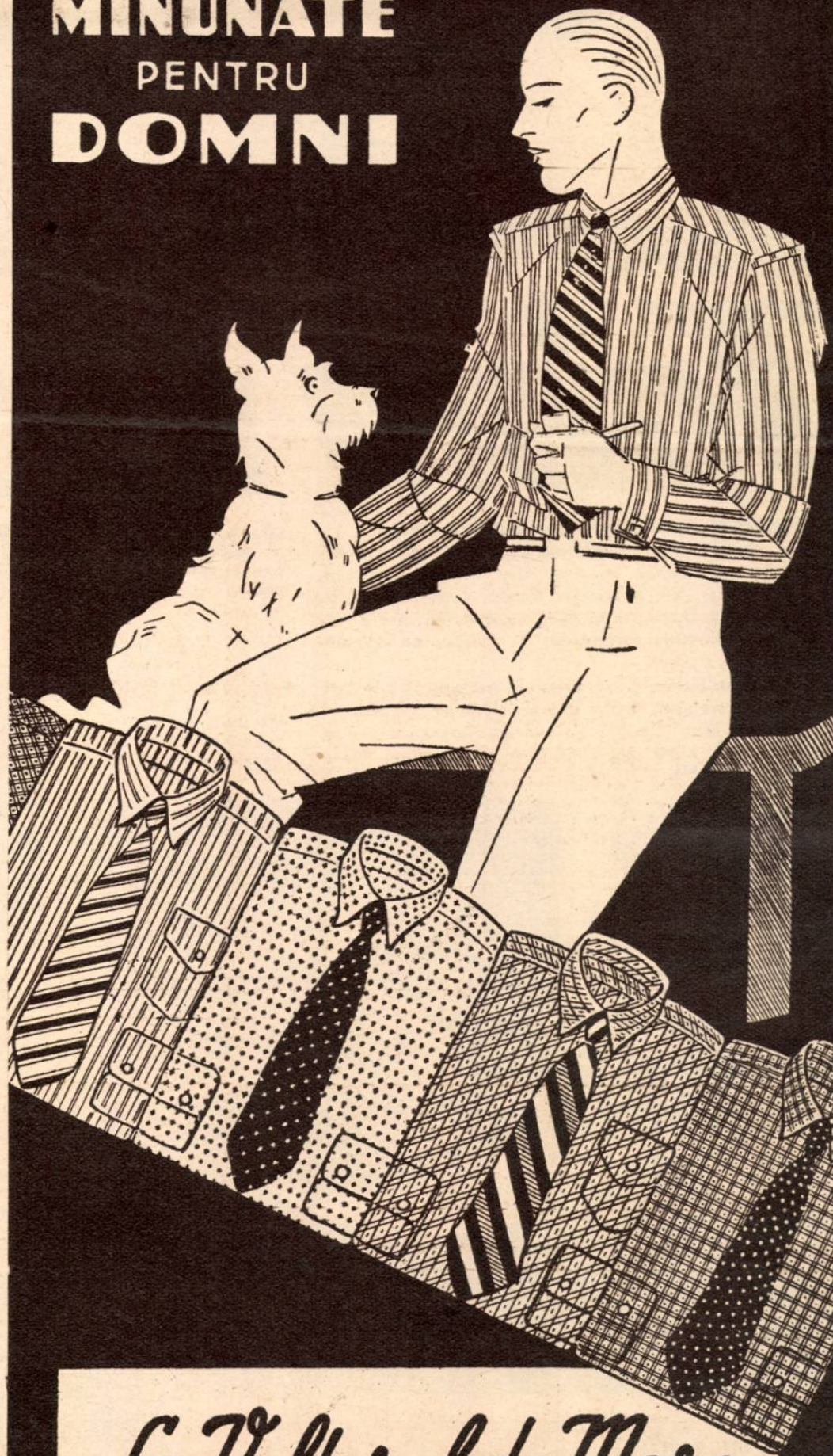
Indiene din tribul „Seminele”, lucrând oale de pământ, cu motive româneşti.

POPLINURI

MINUNATE

PENTRU

DOMNI

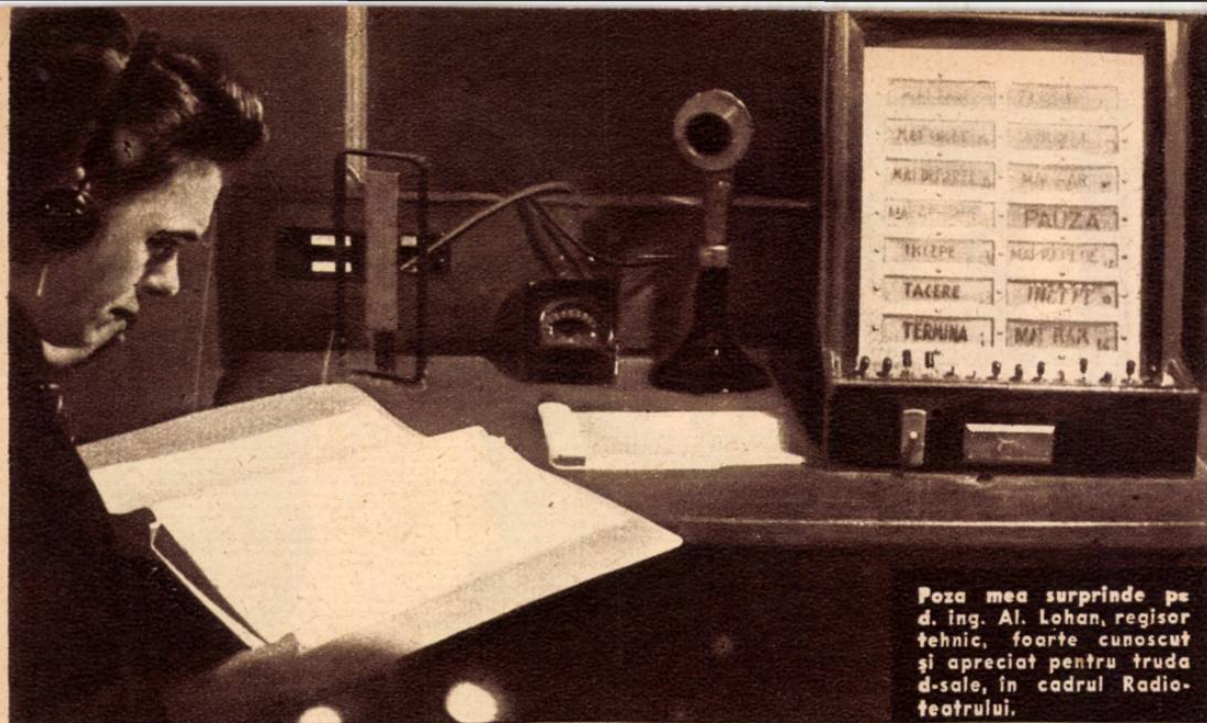
*La Vulturul de Mare
cu peştele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

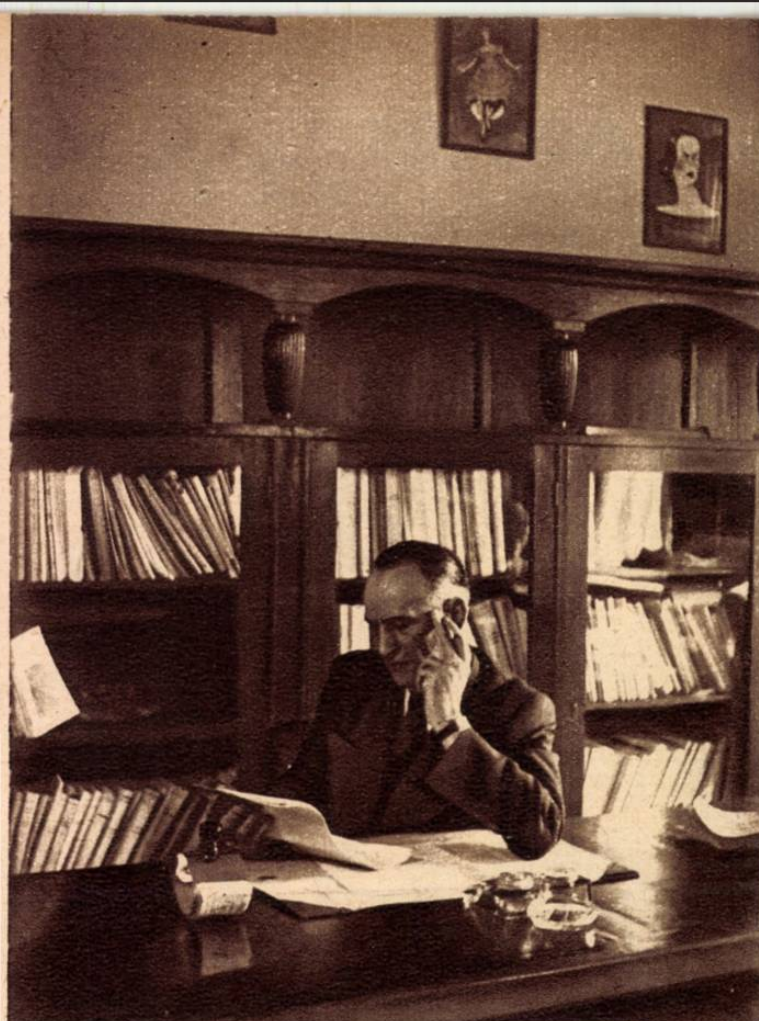
STR. BAZACĂ 1

STR. CAROL 76-78-80-82

STR. HALELOR 21

Poza mea surprinde pe d. Ing. Al. Lohan, regisor tehnic, foarte cunoscut și apreciat pentru truda d-sale, în cadrul Radio-teatrului.

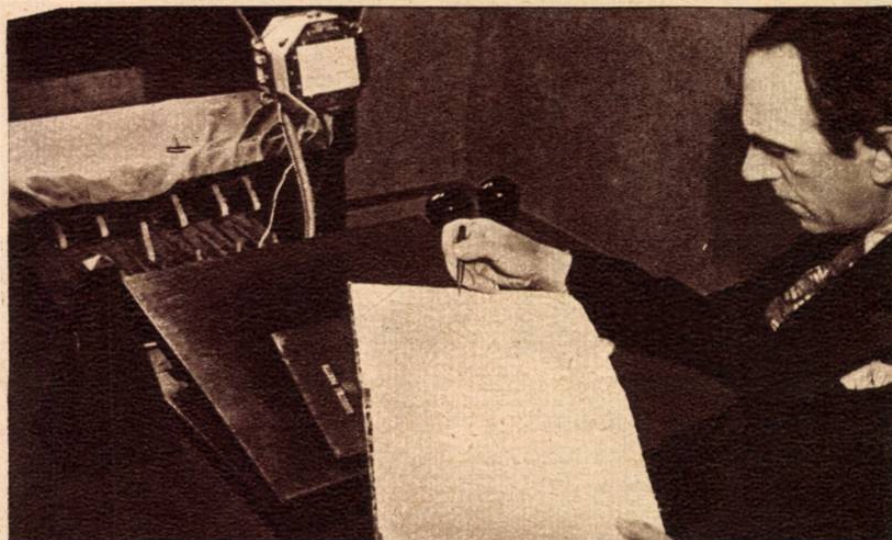

Taina LA RADIO

ATENȚIUNE! Radio România și Radio București! Am avut prilejul să întâlnesc prin studio-urile și cabinele radio-stației noastre, din strada Berthelot, grupuri de *abonați*, din provincie, dornici să dea ochii cu încăperile de unde Dinicu își într'aripează *Ciocârlia*, cu microfonul, această cutie fermecată, cu *lelița*, cu *speake-rițele* și *speakerii*. Binevoitorii conducători și funcționari îi însoțeau peste tot, lămurind orice întrebare. Ochii provincialilor se căscau, alunecau ca niște faruri pe pereți, aparate, becuri, butoane, perdele. La sfârșit, când știa omul cum stă chestia, exclamația venea invariabil:

Iată, în poză, pe maestrul V. Bumbesti, cercetând manuscrisul unei plesă de radio.

Atragem atenția asupra pianolei din spatele microfonului: e festa „Lelii”!

Ochiul obiectivului a prins pe d-rele Domnica Păun și Yvonne Demetriad, în truda lor de însumare a părțicelor programelor artistice.

D. Dem. Psatta, citind rolul într-o plesă a d-sale.

Și la urmă, mai înfățișează cititorilor un instantaneu reprezentând pe d-l At. Mitric (dreapta) și Marg. Dumitrescu.

O ceată de *ingineri de sunet* (așa li se spune) și tehnicieni, supraveghează, în toată clipa, mersul emisiunii. Cadranale, butoanele, tablourile, becurile, rămân în orice moment sub ochii atenți ai inginerilor de sunet. Se lucrează în studio? Fluxul electric și sonor, care e împins spre antena cea înaltă dela Băneasa, sau spre Bod, trebuie să aibă o anume intensitate. Dacă executanții (instrumentiști, soliști, actorii, școlarii dela ora copiilor) nu au poziția potrivită în fața micro-ului, un buton anunță pe cel vizat: mai departe, mai aproape, mai încet, mai repede. Cu ochiul pe

— Asta e tot, dom'le?

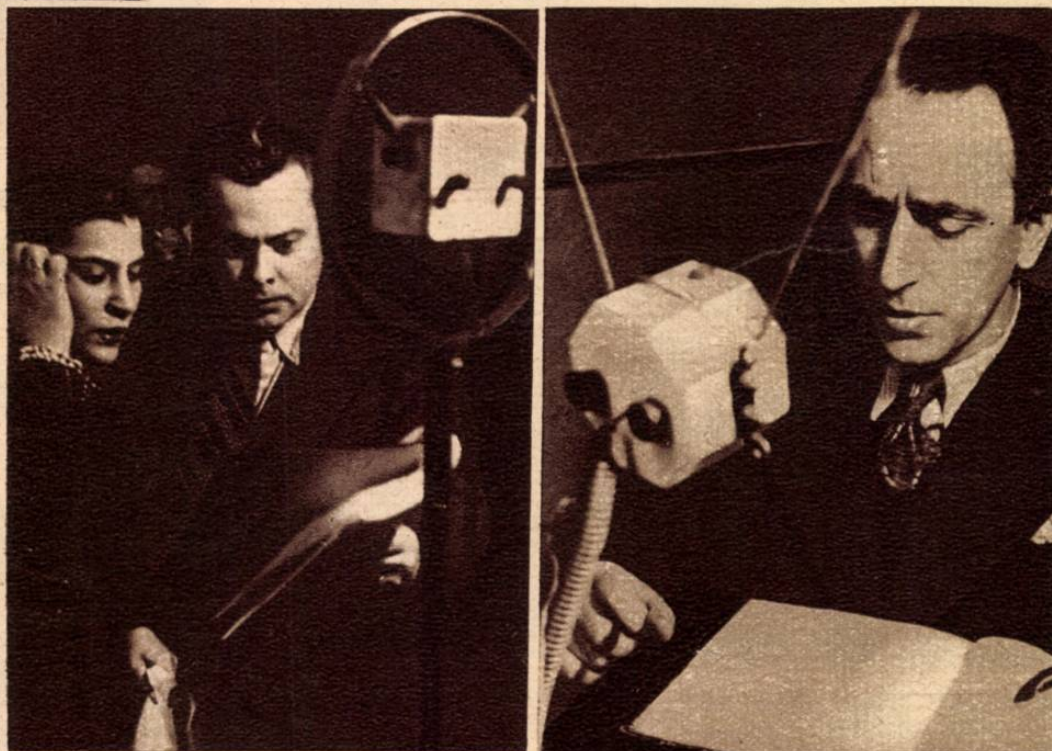
— Desigur!

— Și noi care credeam! Vorba ăluia...!

Fotografiile pe care le-am prins, ne desvăluie câteva colțuri și chipuri dela Radio-București și Radio-România.

Iată, un colțișor din biroul programelor! Acest birou constituie creierul radio-stației. Se adună laolaltă, în celulele programului, cu patru săptămâni înainte, contribuțiile de tot soiul: muzică, radio-teatru, conferințe retransmisiuni, radio-jurnal. E muncă de stup. Biroul întrunește pe maestrul Alfred Alessandrescu, pe d. G. D. Mugur, d. Dr. Voiculescu, V. Bumbesti. În alți termeni: muzica, programele artistice, conferințele și ora satului, regisorul orei copiilor. Se triază, se clasează, se proiectează. Mașinile de scris bat înfrigurate, telefoanele sbârâie, chipuri se perindă.

Tehnica este, în câmpul de activitate al Radiodifuziunii, un element de seamă. În fapt, radiofonia e o combinație cu mașinărie, nu-i așa? De ingineri n'a fost nevoie numai la început, când s'au potrivit aparatele.

text, pe program sau pe partitură, inginerul dirijează la rândul-i, peste puterea conducătorului de orchestră, a regisorului de studio. Există o regie tehnică a spectacolului de radio-teatru. Notații special scrise în text, indică intervenția unei sonorizări pe disc. Atunci, discurile, pregătite în doză electromagnetică, lansează la poruncă, tot ce se cere: șuer de tren, sbor de avion, cotcodăcit de găini, cucurigu, trâmbiți!

Modulațiile în glasul actorului le poate influența mâna regisorului tehnic, care manipulează butoane speciale. Planurile sonore tot el le obține. —

Cu prilejul difuzării, din studio, a *Clopotelor din Cornéville* s'a recurs la un dublaj de voci. Cântăreții aveau să-și cânte ariile, iar actori cu același timbru de voce, aveau să dialogheze rolurile personajilor, care mai înainte cântaseră. Două grupe, de-o parte: cântăreții, de alta: actori. Două microfoane, așa dar!

Un al treilea microfon prindea întovășirea orchestrei Radio, pe care o dirija d. C. Bobescu. Trei microfoane deschise, pentru a capta: cântăreții, corul, actorii și orchestra, plus sonorizările dirijate de regisorul de studio: d. At. Mitric. Mâna regisorului tehnic alerga pe trei butoane. Tot ce captau microfoanele se împletea într'un fluid unic, în care totuși se deosebiau glasurile, sunetele, sgomotele eventuale. Nu trebuiau să se covârșească unele pe altele. Câtă măiestrie se cerea regisorului tehnic!

Teatrul de studio constituie un ceas fermecător, dorit nespun de ascultători. Acest domeniu de muncă adună în strada Berthelot o sumă de personaje.

Regisorul artistic al spectacolelor de radio-teatru e d. Victor Bumbăști, dela T. Național. Are în grijă teatrul radiofonic de Duminică seara, operetele și ora copiilor. Piese de radio, libreturile adaptate pentru microfon, scenariile pentru copii capătă sub conducerea maestrului V. Bumbăști, interpretarea artistică, turnura radiofonică, glasurile actorilor distribuți.

Repetițiile țin o săptămână și ele duc la o simfonizare a textului cu glasurile, cu pasagi de muzică și culisa sonoră. *Culisa sonoră*, o întreagă gamă de sunete, onomatopee, sgomote, se află pe disc sau e iscată, în studio, de regisorul de studio. Acesta se agită dela ușa sonoră, la barele clopotelor, agită clopoței și tilingi, varsă apă pentru a da iluzia unui izvor...

O activitate din cele mai curioase.

Glasul d-lui Dem. Psatta e pe cât de cunoscut, pe atât de simpatic! Cine nu a ascultat, tresărind, vocea lui groasă, plină, cu modulații joase, sonoră. D. Dem. Psatta e actor de meserie. Dar mai e și regisor al pieselor sale radiofonice. Trebuie, prin urmare, să mai spunem că e și autor! Programele de radio-teatru au anunțat la timp: „Profesorul”, „Lupii” și acum, în urmă „Desfiguratul”. Amintim că d. Dem. Psatta, datorită glasului său radiogenic, a fost crainic! Pozele noastre îl înfățișează în ipostaza de speaker, în cabina vorbitorului.

Nici o taină lămurită, prin urmare, iubiți cititori! Pentru detalii mai ample, poftiți pe la soc. de Radiodifuziune, această uriașă dar simplă jucărie, care e un post de radio-emisiune! Replica va veni, invariabil, mereu aceeași:

- Asta e tot, dom'le?
- Desigur!
- Și noi care credeam...! Vorba ăluia!

N. PAPATANASIU

(Foto: E. Grossaru)

HENRY FORD — PROFESOR.

Nelăsându-se influențat prea mult de recente greve din fabricile sale, Henry Ford se ocupă cu lucrul în atelierul model pe care-l posedă pe moșia sa „Ways” din Georgia. Fotografia noastră îl înfățișează explicând unui grup de copii cum funcționează aparatele atelierului său.

A slăbit cu 9 kgr.

Plină de recunoștință pentru
SĂRURILE KRUSCHEN

Un „compliment” cam neplăcut, pe care această doamnă îl auzi dela o cunoștință, o puse pe gânduri. Ea se hotărî atunci să facă tot posibilul pentru a scăpa de masele de grăsime care o diformau. Citiți scrisoarea ei:

„Nu mă pot opri de a vă informa cât sunt de mulțumită de sărurile Kruschen. Cântăream înainte 63 kgr. și acum nu cântăresc decât 54 kgr. Am 35 de ani și am înălțimea de 1.52 m. Trebuie să vă spun că am început să iau sărurile Kruschen mai mult din neceaz. Eram invitată la un banchet când auzii pe vecina mea de masă spunându-mi în auzul tuturor: „Ei, dar știi că ai luat proporții!” Atunci mi-am zis, că am să le arăt eu lor. Chiar a doua zi am cumpărat un flacon de săruri Kruschen, am început să țin și puțină dietă, dar nu am rămas flămândă niciodată. Am început tratamentul cu Kruschen acum patru luni și am slăbit cu 9 kgr.” — (D-na) P. R.

Kruschen combate cauzele grăsimii, ajutând organele interne să-și îndeplinească rolul de a elimina în fiecare zi materiile nefolositoare și otrăvurile care, dacă sunt lăsate să se adune, se transformă în corpul nostru în grăsime. Incet, dar sigur, Kruschen curăță organismul de toate materiile nefolositoare, care se transformă în grăsime, de toate substanțele toxice și acizi vătămători, cari provoacă reumatismul și multe alte afecțiuni. De vânzare la farmacii și drogherii. Fl. mare 95 lei, fl. mic 60.

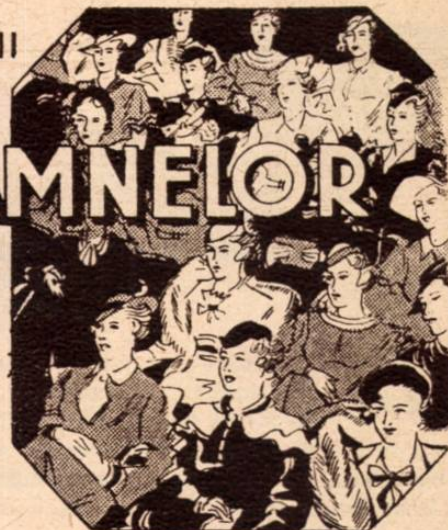
Primul institut cosmetic medical

Bul. Carol 57 fost 39. Tel. 3.52.73
D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite

COLȚUL FEMEII

DOAMNELOR

Nu întrebuințați
ORICE substanțe,
ORICE preparate,
pentru toaleta
intimă

IMPORTANT

Cereți Lysoform numai în flacoane originale închise. Acest preparat fiind superior tuturor preparatelor din acest gen, se falsifică și se vinde vârsat sub denumirea Lysoform. Refuzați aceste imitațiuni fiindcă sunt foarte vătămătoare sănătății. Deci doamnelor, pentru sănătatea Dv. nu cumpărați decât Lysoform în flacoane ermetice închise.

Femeile prevăzătoare trebuie să-și amintească mereu unele lucruri extrem de importante pentru ele, printre care și următorul lucru: toaleta intimă cere nu numai o îngrijire deosebită, dar și multă precauțiune. Nu orice desinfectantă, nu orice substanțe tari sau preparate necunoscute pot fi întrebuințate pentru toaleta intimă. Efectele pot fi extrem de nepăcute, de multe ori chiar vătămătoare. Deci, întrebuințați un preparat care a fost experimentat de medici specialiști și s'a dovedit a fi foarte eficace și nevătămător. Un astfel de preparat este Lysoform — realizat pe cale științifică. Lysoform este singurul preparat care — datorită compoziției sale științifice — poate fi întrebuințat zilnic fără a cauza iritațiunile pe care le provoacă săpunul sau alte preparate de calitate inferioară.

Pentru toaleta intimă, întrebuințați numai

Lysoform

un preparat științific, un antiseptic puternic cu miros plăcut.

SUNT OARE VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Această întrebare, nespun de grea, și-o pun toți cari suferă de: astmă, catar de plămâni, tuberculoza laringelui, tuse învechite, flegmă, răgușeală îndelungată, gripă și cari n'au găsit tămăduire până în ziua de astăzi. Toți bolnavii de acest soi primesc dela noi CU TOTUL GRATUIT, O CARTE CU ILUSTRAȚII scrisă de Dl. Dr. med. Guttman, fost medic primar al Sanatorului Finser, și intitulată: „Se poate vindeca boala de plămâni (oftica)”? Ca să dăm puțină fiecărui bolnav de a lua informații despre felul bolii sale, ne-am hotărît să trimitem oricui această carte, gratuit și francat, spre binele omenirii bolnave. Scrieți o carte postală (francată cu 6 Lei) cu adresa Domniei Voastre exactă, firmei:

PUHLMANN & Co., BERLIN, 836 Müggelstrasse 25-25a

Dr. ELISABETA MOLNAR MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă,
coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3-6 Telefon 46601

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

SUFERIȚI

DE DURERI DE CAP
GRIPĂ, DURERI
NEURALGICE

LUAȚI IMEDIAT

ANTIDOLOR
PROF. LUPU

REMEDIU PROMPT

Viata de NOAPTE a Londrei

de L. RASKAY

DAR aceste hotăriri vor nimici viața de noapte a Londrei, a exclamat avocatul, atunci când vreo doisprezece dintre clienții săi fură condamnați la amenzi mari. Izbucnirea sa nu făcu însă nicio impresie asupra judecătorului, care împreună cu o mare majoritate a poporului englez, era de părere că Anglia nu are nevoie de o viață nocturnă.

Nu exagerăm câtuși de puțin, dacă spunem că 99% din cei opt milioane și jumătate de locuitori ai Londrei nu cunosc viața de noapte, decât din cele ce citesc prin ziare. Pașnicul cetățean englez, când legea a hotărât că e timpul să lase băutura și-i închide localurile, care oricum nu sunt prea vesele, se duce docil acasă. „Unde mergem după teatru?” este o problemă pur continentală, ce nu se pune niciodată la Londra. Răspunsul natural și neîndoios la această întrebare este „Acasă”. Acela care ține neapărat să mai întârzie în oraș, poate să intre într'unul din așa numitele Lyons Corner Houses, care țin deschis toată noaptea și să ia un ceai cu un sandwich cu șuncă, dar în tot acest timp va fi cu ochii pe ceas, de teamă să nu piardă ultimul autobus sau tren, ce trebuie să-l lăcă acasă. Căci

Compania de transporturi londoneză este de acord cu guvernul și cu marea majoritate a populației, că cetățenii onorabili trebuie să fie în pat, după miezul nopții.

Dar, se înțelege că nu tot astfel stau lucrurile cu clasele privilegiate ale societății. Restaurantele marilor și selectelor hoteluri ca: Ritz, Dorchester, Savoy sau Berkeley rămân deschise până la ziuă. Aci supeurile și vinul sunt obicei și o seară de petrecere costă cel puțin trei sau patru lire (adică între 2000 și 3000 lei).

Către orele mici ale dimineții, când aceste restaurante încep a se goi, publicul lor este înghițit de elegantele localuri de noapte ca:

Four Hundred, Embassy sau Florida, unde găsesc șampanie și muzică. Aci, se poate bea și dansa până în zorii zilei, ba chiar și mai târziu, dar iarăși, minimul de cheltuială este trei sau patru pfunzi. Se înțelege că acest soi de localuri nu sunt accesibile decât acelor care nu sunt nevoiți să se scoale de dimineață, ca să fie la slujbă. Aceasta înseamnă că publicul lor este format din câteva sute de persoane, mereu aceleași.

Ce face londonezul vicios, care vrea să mai rămâie în oraș după miezul nopții? Ce fac provincialii, cari vin la Londra să vadă viața și vizitatorii străini, obicinuți cu hoinăgeliile nocturne? Iau cu toții drumul localurilor de noapte din Soho. Sau cel puțin, îl iau. Căci de când poliția și-a început raziile și judecătorii dau amenzi de câte 50 de lire, localurile de noapte și întârzierile la câte-un păhărel de vin sunt amenințate să ia sfârșit, căci puține dintre aceste modeste întreprinderi își pot permite luxul de-a plăti asemenea sume.

Legea este făcută pentru a fi eludată — sau cel puțin așa se credea, până mai acum câțeva vreme. Legea interzice vânzarea de băuturi spirtoase, în localuri publice, după o anumită oră, dar această restricție nu se aplică stabilimentelor particulare, în categoria cărora se situează cluburile. Și astfel, în Soho, cartierul internațional al Londrei, au răsărit, ca din pământ, sumedenie de cluburi. Au apărut asemeni unor ciuperci, peste patru sute, pe o întindere relativ restrânsă. Intrarea în aceste cluburi se putea face pe baza unui carnet de membru, pe care-l ofereau oricui, vânzătorii de ziare. Iar la așa numitele „petreceri particulare”, te invitau femeile de stradă.

Poliția londoneză știa de această ocolire a legii, dar era extrem de greu s-o împiedice, pentru că ea nu are acces în case particulare și în cluburi, decât pe baza unui mandat special, emis de către autoritatea competentă. Și astfel începu un joc de-a v-ați ascunselea cu poliția. Deși ilegală, nu trebuie să vă închipuiți însă că viața nocturnă a Londrei era scandaloasă și licențioasă. În total cluburile de pe malul Tamisei nu ofereau nici măcar pe jumătate din ceea ce prezintă stabilimentele similare de pe continent.

Și totuși autoritățile au pus la cale o campanie de completă curățire a capitalei, înainte de încoronare. Iar pentru aceasta, au trimis agenți special pregătiți, în așa zisele cluburi, ca mușterii. Dacă polițiștii izbuteau să pătrundă, fără a fi mem-

Dansatoare de cabaret.

Scenă dintr'un așa zis club londonez.

Unul dintre localurile de noapte, închise în ajunul încoronării.

bri și să obție băuturi alcoolice, natura publică a întreprinderi era dovedită și în ziua următoare avea loc o razie.

Dar deși nu este chefliu, publicul englez privește cu oarecare suspiciune manevrele poliției. Patronii de cluburi dați în judecată și apărătorii lor, s-au ridicat împotriva trucurilor întreprinse de agenți, pentru a înșela vigilența portarilor. Ei prezentau scrisori de recomandare falsificate, din partea unor presupuși membri, sau se dădeau drept provinciali, spunând că voiau să vadă ceva din viața nocturnă a Londrei. Unii veniau cu soții, surori sau femei cu totul străine. Ba își făceau drum cu sila, chiar și în acele cluburi unde nu se admiteau decât membri înscrși în regulă. Unul dintre patroni spunea că a dat afară cinci agenți deghizați dar un al șaselea a reușit să se strecoare înăuntru printr'un truc extrem de ingenios. Iar avocatul său a adus argumentul că polițiștii deghizați călcau și ei legea, lucrând ca agenți provocatori. Apărătorii n-au uitat să releve faptul că unii dintre oamenii poliției făceau exces de zel. Ei vizitau cluburile în câte două și trei rânduri, beau șampanie, dansau cu femeile aduse, împărțind bacșișuri principare și apoi pretindeau că au lucrat în interes de serviciu.

Din toate acestea, tribunalul n'a reținut decât faptul că pen-

tru prima dată avea înaintea-i niște martori demni de toată încrederea, cum sunt agenții corpului polițienesc, cari puteau relata în amănunt amuzamentele obținute în mod ilegal, fără să fie membri ai cluburilor vizitate. Ei băuseră și — auzi domnule ce crimă — dansaseră cât le pofțise inima. Astfel o eludare a legii, devenită aproape o procedură recunoscută, se transformă în „încălcarea legii”. Moulin Rouge, Chez Moody, Ziegfield, Slip-in, Cuba, Nest, Manhattan — pentru a menționa doar câteva dintre cluburile cu firmeat de atrăgătoare, fură toate condamnate. Ele nu afluă nici urmă de indulgență, la venerabilul judecător, în vârstă de 70 de ani. Fața sa trandafirie de om sănătos, încadrată de o perucă albă, îl situa în categoria celor mulți, cari sunt delazece seara în pat. Ca un solid cetățean englez ce este, judecătorul s'a arătat incapabil a înțelege că cineva și-ar putea irosi de bună voie, noaptea, în asemenea...

Patru ani dela moartea pictorului Dumitrescu

La 7 Mai se împlinesc patru ani dela moartea pictorului Ștefan Dumitrescu. Publicăm aci două reproduceri după două lucrări ale regretatului pictor („La Mare”, și „Casă bătrânească”) precum și un autoportret.

Adesea ori.....

Viața începe la 40 de ani!

Elizabeth Arden susține că, pentru multe femei, vârsta de 40 de ani este cea mai frumoasă, când, pe lângă farmecul experienței, se mai adaugă și strălucirea unei fețe neatinse de vreme. Dacă v'ați neglijat, urmați sfatul lui Miss ARDEN și veți găsi un nou izvor de tinerețe...

Ce propune Miss Arden?...

Mai întâiu, Curățirea cu *Venetian Cleansing Cream* și cu *Ardena Skin Tonic*, cari, activând împreună, curăță radical și previn uscarea feții și formarea ridurilor.

Apoi, *Nutriția*, înainte de culcare, cu *Orange Skin Food*, ca să umpleți ridurile feții, menținând-o suplă. Această cremă este esențială pentru persoane mai în vârstă. Puțin *Muscle Oil*, întrebuințat cu *Orange Skin Food*, grăbește dispariția totală a ridurilor. La urmă, *Intărirea* cu *Special Astringent Lotion*, ca să redați vigoare mușchilor slăbiți, ca să corectați conturul feții și ca să dați viață nouă întregului Dv. obraz.

Urmați acest tratament, și veți putea spune adio bătrâneții!...

* * *

Venetian Cleansing Cream Lei 330.-
Ardena Skin Tonic Lei 350.-
Orange Skin Food Lei 330.-
Muscle Oil Lei 330.-
Special Astringent Lotion Lei 625.-

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd.

25 OLD BOND STREET LONDON W.1.

Treziți-vă ÎNTINERITĂ măine dimineață

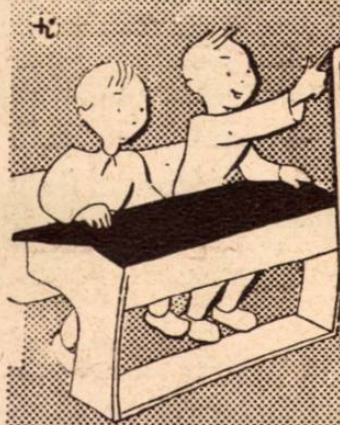
UN NOU ALIMENT PENTRU CELULE.
NUTREȘTE PIELEA
PE CÂND DORMIȚI

Descoperirea senzațională
a unui medic

La 60 de ani o piele netedă fără sbârcituri. Femei de 50 de ani arătând aproape atât de tinere ca fetele lor. Aceste fapte în aparență miraculoase nu sunt decât rezultatul descoperirii uimitoare a Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. Sânciturile sânt cauzate prin faptul că pielea pierde cu timpul anumite elemente vitale și nutritive. Dr. Stejskal a extras aceste prețioase principii nutritive pentru celule din animale tinere alese cu îngrijire. Se numesc Biocel și acum sunt conținute în Crema Tokalon, aliment pentru piele culoarea roză, celebra Cremă de Paris. Prin întrebuințarea acestei creme se întinerește pielea iar cutele și sânciturile dispar în scurt timp. După câteva săptămâni femeii de 50 pot ușor arăta cu 10 ani mai tinere. Ziua întrebuințați Crema Tokalon culoarea albă (neunsuroasă). Ea disolvă coșurile, contractează porii di-

latăți și face moale, albă și netedă pielea cea mai întunecată și aspră. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie.
De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

Cum s'a dezvoltat!...

A devenit un băiat atât de vesel și isteț, pe când înainte vreme era slăbuț și bolnăvicios. Dar de îndată ce mama sa — după sfatul doctorului — i-a cumpărat o lampă de raze ultraviolete „Soare artificial” — Original Hanau — efectul fu imediat și surprinzător: Culoarea sănătoasă a feței, viiciunea și puterea sa de muncă, sunt dovezi sigure ale acestei minunate schimbări.

SOARELE ARTIFICIAL

— Original Hanau —

— APARATE COMPLETE DELA —
— LEI 8.000 PANA LA LEI 28.000

Cereți prospecte dela Reprezentanța Generală „Industria Medico Technica” S.A. Siemens Reiniger Werke, București, Str. Aristide Briand Nr. 20, (fosta Regală) (Palatul Carlton) — Telefon: 4-70-00, Jec.

SĂPUNUL CAPILAR „Dr. DAST” E CEL MAI SIGUR REMEDIU
CONTRA CĂDERII PĂRULUI ȘI CONTRA MĂTREȚEI. FACE PĂRUL
FRUMOS ȘI MĂTASOS. FERESTE DE BOLI CAPILARE. DE VANZARE
LA FARMACII ȘI DROGUERII. DEPOZITUL ȘI REPREZENTANȚA
GENERALĂ PENTRU ROMÂNIA: TELEFON 4.81.52

„The Old Trusty House G. C.” Str. Doamnei 5. Pal. Adriatica, București.

APERITIV
DIGESTIV
TONIC
FĂRĂ RIVAL
**ELIXIR
DI CHINA**

MARTINI & ROSSI

O REPREZENTAȚIE RARĂ LA TEATRUL NAȚIONAL

Când un actor nu știe francezește. — Paul Gusty
și „Manevrele de toamnă”. — Societarii figuranți

Actul al IV-lea din „Scrisoarea pierdută”, așa cum a fost prezentată, pe vremuri, la „Național”. Se distinge în fotografie Al. Mihailescu, V. Toneanu, Ion Petrescu, Niculescu, Aristide Demetriad, Belcot, Mița Ciucureescu și Ion Livescu.

SĂ ai noroc în teatru — presupunând că ai și talent — înseamnă, de cele mai multe ori, să se îmbolnăvească cineva și să-i iei locul, pe nepusă masă, sau să refuze careva rolul și directorul, pornit să arate precum că nu e nimeni de neînlocuit pe lumea aceasta să-ți-l încredințeze.

IULIAN ȘI GRATIFICAȚIILE

Marele actor care a fost Ștefan Iulian avea o meteahnă; gratificațiile — pe care el le cerea sub formă de avansuri. Când, la 1888, I. L. Caragiale a fost numit director al Teatrului Național, Iulian bun prieten cu autorul „Scrisoarei pierdute” s'a gândit să profite de prilej pentru a-și întei cererile de gratificații. Iulian era convins că nu i se vor respinge cererile, biziindu-se atât pe amiciția cu Caragiale, în piesele căruia făcuse neuitate creații, cât și prin faptul că Teatrul se afla la ananghie, prin plecarea lui Notara, certat cu Caragiale, a lui Grigore Manolescu și Aristizza Romanescu.

CARAGIALE NU SE LASĂ I

Dar Caragiale, dorind să-și arate autoritatea, nu s'a lăsat terORIZAT, spunând amicului său că „gratificațiile nu se dau la comandă ci sunt lăsate la bunăvoință a celui care are puțința să le dea”. Iulian însă și-a pus în cap să reacționeze. În ce mod? Caragiale și-a ales pentru deschiderea singurei stagiuni cât a fost director, localizarea d-lui Paul Gusty, „Manevrele de toamnă”. Rolul principal, cel al locotenentului Fumureanu, a fost încredințat lui Iulian. Iulian însă l-a refuzat, pe motiv că piesa... e insultătoare pentru armata română (Alt motiv nu găsisem). Caragiale nu l-a rugat însă să revie asupra „hotărârii” sale și nici n'a luat împotriva-i vreo

măsură disciplinară; măcar că avea acest drept. L-a chemat însă pe localizator, rugându-l să găsească un alt interpret.

NOROCUL LUI IANCU NICULESCU

Paul Gusty s'a gândit la Iancu Niculescu, pe vremea aceea destul de tânăr. Era însă o greutate. Rolul cerea interpretului să amestece în vorbire fraze francezești: Niculescu — „copil din popor” — nu știa însă boabă de franceză, deși avea toate celelalte calități pentru interpretarea rolului.

Deslegarea a găsit-o cel care localizase și urma să insceneză piesa. L-a luat pe Niculescu la plimbare și-l tot dăscălea pe stradă:

— I-a spune Iancule: „c'est tout à fait rigolo”.
— Se tut a fe rigolo.
— Așa Iancule! Și acum: „entre camarades, c'est parfaitement égal”.

— Antră camarad se parfetman egal.
— Bun; i-a mai zii odată!

Și astfel s'a deslegat limba lui Iancu Niculescu, încât actorul ajunsese să spună, cel puțin aceste două fraze, ca un vorbitor al limbii franceze.

Și „Manevrele de toamnă” au însemnat consacrarea lui Ion Niculescu.

A doua zi, în Capitală circulau expresiile francezești ale lui Ion Niculescu.

O REPREZENTAȚIE RARĂ

Dar anii trec și cu ele tinerețea. În seara de 21 Aprilie 1913 Iancu Niculescu și-a dat reprezentația de retragere, cu „Scrisoarea pierdută” în care juca pe Cațavencu.

În semn de omagiu, camarazii marelui actor s'au oferit să figureze în piesă.

Și astfel, atât la întrunirea din actul al III-lea al nemuritoarei piese, cât și la manifestația din ultimul act, figurația a fost făcută de societari.

Am în față două fotografii ale acestei rare reprezentații.

Iată-l pe Iancu Niculescu-Cațavencu, închinând cu Aristide Demetriade-Tipătescu: „Să mă ierți și să mă iubești, căci toți suntem Români, mai mult sau mai puțin onești”. Lângă el regretatul Belcot, care juca pe Dandanache, Mița Ciucureasca (Zoe) Ion Brezianu în Cetățeanul turmentat, Vasile Toneanu (Farfuridi), Al. Mihailescu (Ionescu).

Iar în figurație: Petrache Sturdza, Ion Livescu, Radovici, Ion Iancovescu, R. Bulfinschy, G. Storin, Maria Filotti, G. Achille, Olimpia Bârsan, Nae Bassarabeanu, Ion Morțun și alții.

Cea mai mare parte dintre cei cari figurează în cele două fotografii au plecat din lumea aceasta. Hârtia se dovedește mai rezistentă decât omul...

IOAN MASSOFF

MODA

UN TAILLEUR DE SPORT DE PRIMĂVARĂ

Jachetă fără guler, pentru dimineață. Culoarea: beige. Toate cusăturile sunt făcute de mână. Agrafele originale sunt de antilopă marron. Stofa: de lână.

MAREA MODĂ — ROCHII DE LÂNĂ!

În fotografia noastră dăm un model care a avut mult succes la Londra. Rochia este compusă din două piese, împletită din lână angorată verde. Nasturii și cordonul au câte o garnitură de ciucuri verzi cu alb.

În instantaneu luat la expoziția muzeului de artă și industrie din Praga. Nasă modernă.

4 PĂLĂRII PRIMĂVĂRATECE A LA NEW-YORK!

Patru pălării diferite de primăvară, confecționate după gustul american și prezentate la o mare expoziție de modă din New-York.

... un surâs fermecător, surâsul femeii fericite, triumfătoare, sigură de sine! Gura sănătoasă, fragedă, parfumată — o gură îngrijită cu Chlorodont. O veți distinge dintr-o mie, fiindcă desvăluie un șir de perle minunate, strălucitoare...

Cât de fragilă însă este această pozoabă naturală, atât e de prețioasă și de câtă îngrijire are nevoie... Chlorodont, o pastă de dinți realizată pe cale științifică, întrunește toate însușirile necesare pentru îngrijirea rațională și igienică a gurii. Datorită compoziției sale extrem de

fină, pasta de dinți Chlorodont are proprietatea de a apăra smalțul atât de prețios al dinților. Ea îndepărtează repede și radical piatra care decolorează dinții dând acestora — uneori chiar după prima întrebuințare — o strălucire neîntrecută. Gustul ei plăcut și înviorător, însușirile ei desodorante, iață calitățile care o fac să fie pasta de dinți preferată de femei și bărbați.

Pentru tineri și bătrâni de 2 ori pe zi — dimineața și seara.

Pasta de dinți Chlorodont

PUDRELE și FARDURILE sculptează fața Dvs.

Particularitatea PUDREI ANGELUS LOUIS PHILIPPE constă în faptul că e „caligenică” adică de o finețe extremă, că aderența ei este desăvârșită făcând corp comun cu pielea, că omogenitatea ei împiedică îngroșări sau urme, permeabilitatea ei nu împiedică respirația pielii și, în fine, că asimilarea ei de către epidermă face ca să se armonizeze cu nuanța specifică a acesteia.

PUDRA ANGELUS
„caligenică” în 8 nuanțe
și FARDUL în 4 nuanțe

OCHII SUNT CEI CE VORBESC...

Ochii Dvs. sunt ambasadorii frumuseții Dvs., ei atrag atenția asupra Dvs. — Louis Philippe vă ajută să intensificați sau să atenuați expresia lor. Prin tonalitatea COSMETICULUI său, care favorizează creșterea genelor, care nu pătează, ține la umiditate și nu produce îngroșări; prin importanța pe care fardul gras o dă pleoapelor și prin felul prin care atenuiază orbita uneori prea bombată, puteți nuanța privirea Dvs. cu tandrețe, duritate, mister sau franchețe.

În 4 nuanțe cosmetice

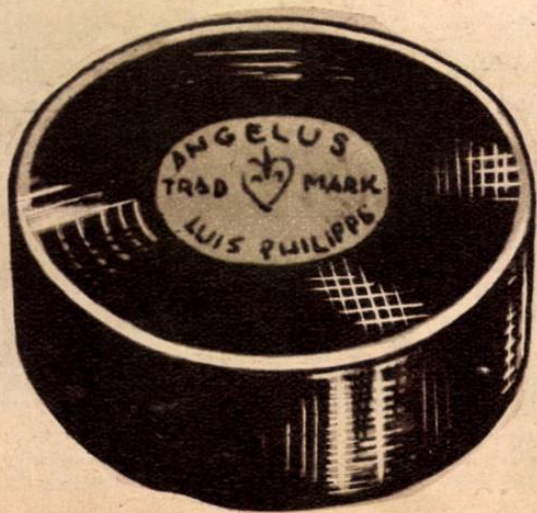
...IAR GURA ESTE ACEEA CARE PROMITE!

Înainte chiar de a vă fi observat mai de aproape, bărbații au și remarcat linia buzelor Dvs. Rușul inefabil Angelus Louis Philippe vă permite corectarea buzelor Dvs. Gras, fără de a înclăia, acest ruș ține perfect și permite desenul cel mai net. În celebra cutiuță gravată în aur și roșu veți găsi cele 10 culori ce se adaptează cel mai bine fiecărei nuanțe individuale.

CREMA înseamnă atât igienă, cât și strălucirea tenului

Nu uitați Doamnă, că o femeie care nu este cu îngrijire demaquillată seara, pregătește riduri premature. În fiecare seară, veți aplica pe fața Dvs. crema „DEMAQUILLAGE” Louis Philippe, pentru ca în timpul somnului porii epidermei să fie liberi.

*Tată patru lucruri esențiale
pentru realizarea frumuseții
feminine*

NUMAI produsele Louis-Philippe au izbutit să dea tenului un aspect catifelat, neted și un colorit natural.

Produse Louis-Philippe sunt universal cunoscute și apreciate impunându-se ca un apanaj al lumii mondene și al celei mai distinse aristocrații. Nu există revistă sau publicație de specialitate pe tot globul, să nu releve excepționalele produse Louis-Philippe, care și-au creat renumele numai datorită calității desăvârșite și perfecțiunii formulelor sale.

Doriți să puneți cât mai bine în valoare frumusețea Dv.? Atunci nu ezitați și procurați-vă numai pudra, cosmeticul, rușul și crema de demachiaj Louis-Philippe.

Louis Philippe
ANGÉLUS

LOUIS PHILIPPE-ANGÉLUS: Chicago - New York - Londra - Paris

Vânzarea exclusivă pentru România. „FARCOSA” București.

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL XI No. 538

12 MAIU 1937

10 LEI

IN ACEST NUMĂR:

CONCURSURILE TINERIMII ROMÂNE

PRIMA ÎNTÂLNIRE

Fotografie exclusivă, transmisă prin radio, înfățișând pe ducele de Windsor și fosta d-nă Simpson în curtea castelului Condé din Franța

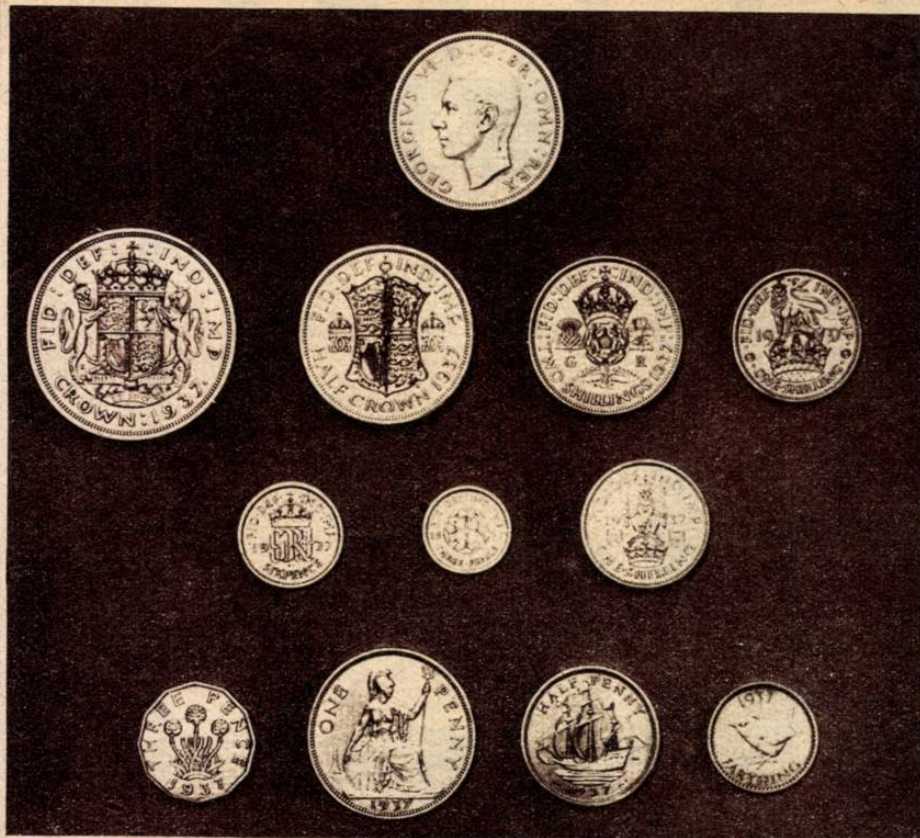

S'A DESCHIS LUNA BUCUREȘTILO

Suveranul, J. Gh. Tătărăscu și d. Mareșal Urdărea la inaugurare

PARADA DE 10 MAI

M. S. Regele Carol II primind defilarea trupelor în ziua de 10 Mai. În picioare, lângă Suveran, d. Gh. Tătărăscu președintele consiliului de miniștri.

MONEZI NOUĂ CU PRILEJUL INCORONĂRII

Monetăria britanică a scos o serie de monezi nouă, cu prilejul încoronării. Toate poartă portretul regelui George al VI-lea. S'a bătut și un tip cu totul nou de monedă de trei pence în 12 colțuri. Fotografia noastră înfățișează: sus în mijloc o monedă de un penny cu portretul Regelui George al VI-lea, dedesubt verso-ul diferitelor monezi britanice. Rândul de jos stânga: noua monedă de trei pence în 12 colțuri.

O TRĂSURĂ DE 250 DE ANI, LA INCORONARE

Maestrul de ceremonii al Parlamentului englez va parcurge drumul scurt dela Parlament până la catedrala Westminster, în trăsura sa istorică, datând de aproape 250 de ani. Trăsura cântărește 2 tone și jumătate, și va trebui trasă de cai foarte puternici. Fotografia noastră înfățișează trăsura „domnului speaker”, la o repetiție, în procesiunea încoronării.

**VICHY
ETAT**

IZVOARELE
STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINICH-BASICA-
GUTA-DIABET-
ARTRITISM
**VICHY
GRANDE-GRILLE**
BOLILE FICATULUI
SI ALE APARATULUI
BILAR
VICHY-HOPITAL
AFECȚIUNILE
STOMACULUI
SI ALE INTESTINULUI.

VICHY
CÉLESTINS

Avea mâinile complet defor- mate

15 ani în ghiarele reumatismului

Oricât ar fi de cronic reumatismul de care suferiți, nu trebuie să pierdeți speranța. Nu e niciodată prea târziu pentru a începe un tratament cu Kruschen, însă cu condiția ca să-l urmați cu stăruință, cu încredere, așa cum ne-o dovedește scrisoarea de mai jos:

„Nu am ieșit din casă timp de vreo doi ani; din cauza durerilor reumatice nici nu puteam umbla. Mai ales mâinile și picioarele mă dureau îngrozitor. Imi era imposibil să umblu fără baston. Am încercat mai toate medicamentele recomandate prin reclame, dar nu mi-a folosit niciunul. M'am gândit atunci să nu le mai dau nicio atenție dar citisem atâtea despre Kruschen, încât m'am hotărât să fac o ultimă încercare. Abia după trei luni au început să se arate efectele, dar eu nu m'am descurajat, am urmat tratamentul cu stăruință și încredere și acum mă simt foarte bine și nu mai am nevoie de baston. Mâinile imi erau complet deformate, dar acum sunt aproape normale. Nici nu am pretenția să d'spară dintr'odată urmele unei boli atât de vechi, fiindcă am suferit 15 ani înainte de a începe tratamentul cu Kruschen.”
— (D-ra) A. L.

Reumatismul nu poate rezista acțiunii puternice a sărurilor Kruschen, care dizolvă cristalele dureroase de acid uric — cauza acelor dureri grozave — și ajută rinichii să elimine această otrăvă prin căile naturale.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl mare Lei 95. Fl mic lei 60.

nu
decolorează

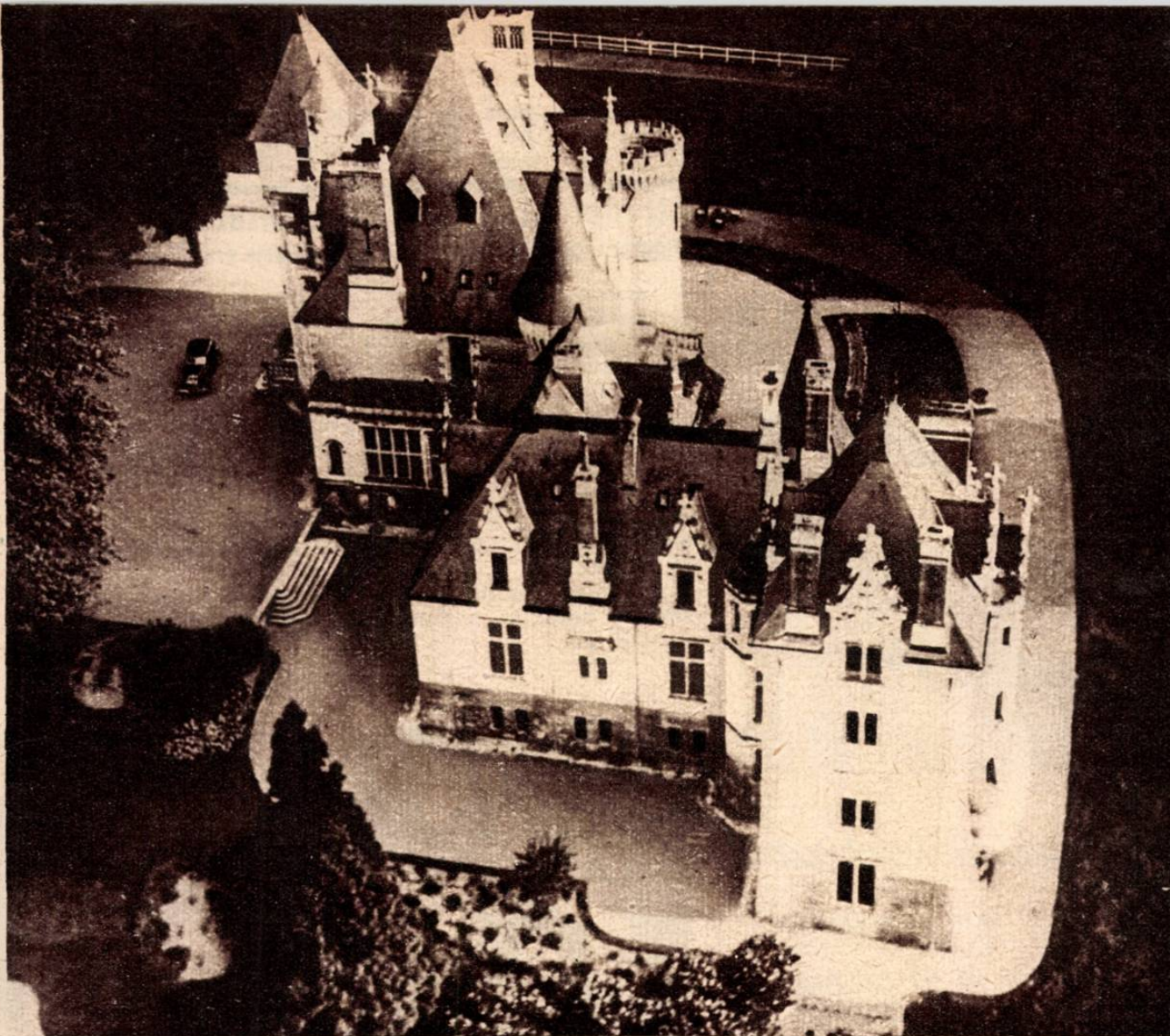
AVANTAJELE CREMEI IN TUBURI:

1. mai economică
2. nu se usucă
3. are un efect reînviitor
4. după curățire nu lasă rămășițe de ceară

UN OASPE EXOTIC LA INCORONARE

Locotenentul Thakoban a sosit la Londra, pentru a participa la serbările încoronării, în calitate de reprezentant al insulelor Fiji. Uniforma sa curioasă mai ales la picioare, a stârnit curiozitatea cetățenilor Londrei. Fotografia noastră îl înfățișează pe locotenentul Thakoban în gara din Londra.

DUCELE DE WINDSOR PE PERONUL GĂRII SALZBURG

De îndată ce-a primit la St. Wolfgang, vestea divorțului d-nei Simpson, Ducele de Windsor a plecat la Salzburg, iar de acolo a luat expresul de Paris, pentru a se duce în Franța, unde urmează să se întâlnească cu viitoarea lui soție.

CASTELUL UNDE SE VA ÎNTĂLNI DUCELE DE WINDSOR CU D-NA SIMPSON

Prima întâlnire între Ducele de Windsor și Mrs. Simpson, dela divorțul acestuia din urmă, va avea loc în castelul De Condé, din Franța. Fotografia noastră înfățișează o vedere luată din avion asupra castelului De Condé.

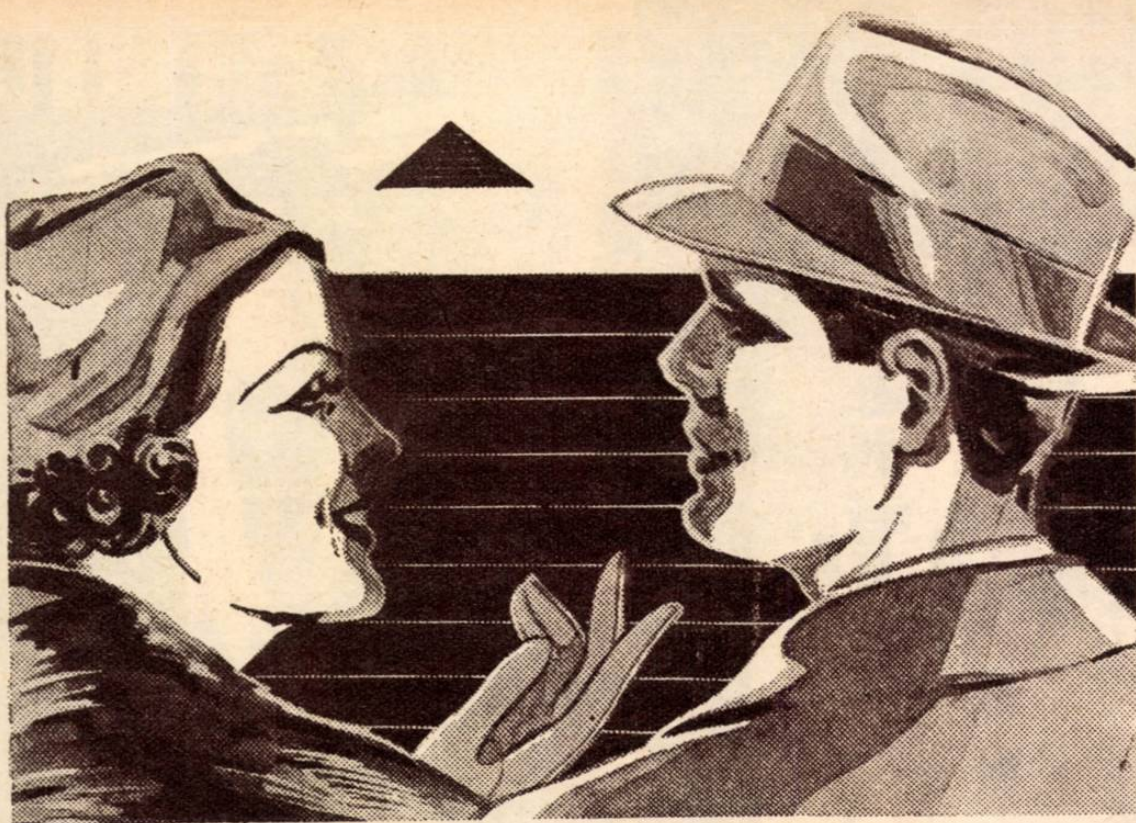
DUCELE DE WINDSOR JUCÂND GOLF LA ST. WOLFGANG

Reporterii noștri fotografi din străinătate ne-au trimis aceste fotografii exclusive, luate scurt timp înainte de plecarea Ducelui de Windsor din St. Wolfgang. Ducele a fost fotografiat la o partidă de golf împreună cu adjutanul său, căpitanul Greenacre. Fotografiile înfățișează: Ducele își aprinde o țigaretă în pauza jocului și apoi Ducele în timpul jocului.

Dinți atât de frumoși

prin pasta de dinți Ódol.
Pasta de dinți Odol este cel mai bun păstrător al dinților Dv. Totodată **pasta de dinți Odol** înviorează și înfrumusețează. Pasta de dinți Odol este un mijloc minunat contra oboselii și surmenajului mai cu seamă în anotimpul cel mai călduros al anului.

Pasta de dinți Ódol întrebunțată zilnic menține dinții sănătoși și îi înfrumusețează.

Cravate fine - dar batiste de calitate inferioară

Mulți bărbați, cari se cred eleganți, cheltuiesc fără socoteală când e vorba de cravate, dar nu dau nici o atenție batistei. Ce gândesc ei? În fundul buzunarului nimeni nu o vede. Ei uită însă că un bun observator te judecă tocmai după astfel de detalii. Bărbatul cu adevărat elegant și îngrijit își alege întotdeauna batistele cu multă atenție. Fie că preferați batiste albe sau colorate, fie că le asortați cravatei sau cămășii, colecția PYRAMID vă va satisface întotdeauna!

Nu uitați! Batistele PYRAMID sunt un produs garantat al fabricii Tootal, Manchester (Anglia).

BATISTA PYRAMID
SE VINDE LA PREȚUL
de lei 41·BUCATA
lei 492·DUZINA

PYRAMID

Un produs al fabricii TOOTAL MANCHESTER (Anglia)

Aceasta e nuanța exactă
care se potrivește și încântă. De aceea alegeți după tabela Scherk, pudra Mystikum și fardul Mystikum potrivit — le la culoarea părului, pielii și ochilor. Ambele sunt extrem de fine și perfect aderente. Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

Pudra Mystikum
Compactul Mystikum (Ford)

SCHERK PARIS - BERLIN

Așa arată
ASPIRIN

PE FAȚĂ

PE DOS

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gūșei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniței 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată

Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”.

Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a patra serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 13 Maiu crt., ora 12.30 a. m.

Un grup de reprezentante ale Sighişoarei la concursurile „Tinerimii Române”.

SERBĂRILE TINERIMII ROMÂNE

Fotografia aceasta înfăţişează pe conducătorii Tinerimei Române în faţa palatului Regal. În dreapta, d. Nae Dumitrescu preşedintele societăţii „Tinerimea Română”.

Concurenţii din Grebena (Grecia) la probele „Tinerimii Române”.

Două concurente la „Tinerimea română” purtând frumoasele costume din Arad.

DESCHIDERA EXPOZIȚIEI TÂRG „MUNCA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ”

Duminică după amiază a avut loc în piața Brătianu inaugurarea celei de a doua expoziție târg „Munca noastră românească”.

Fotografia noastră înfățișează pe M. S. Regele Carol II primind explicații dela d-na Aretia Tătărescu.

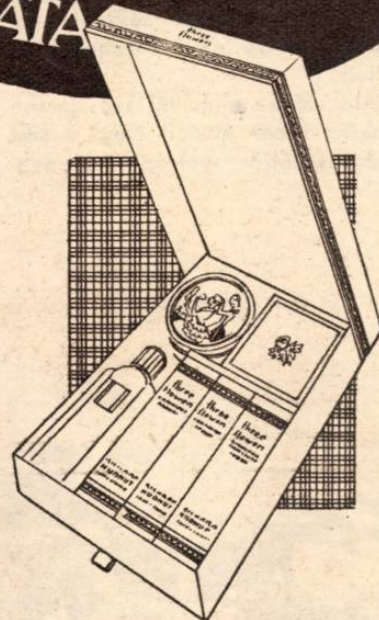

Câtă bucurie umple inima unei Doamne, care ține să-și îngrijească tenul, atunci când descoperă cosmeticul, care i se potrivește.

Dar de cele mai multe ori rezultatele sunt nefericite, chiar cu preparate excelente. Căci nu e de ajuns ca pudra și crema să fie bune în sine, câtă vreme nu sunt armonizate, câtă vreme nu sunt preparate pe baza aceluiaș principiu, care să le facă aderente între ele.

Problema aceasta este rezolvată definitiv și în condiții optime de tratament de INFRUMUȘETARE RICHARD HUDNUT, cu cele 5 preparate speciale:

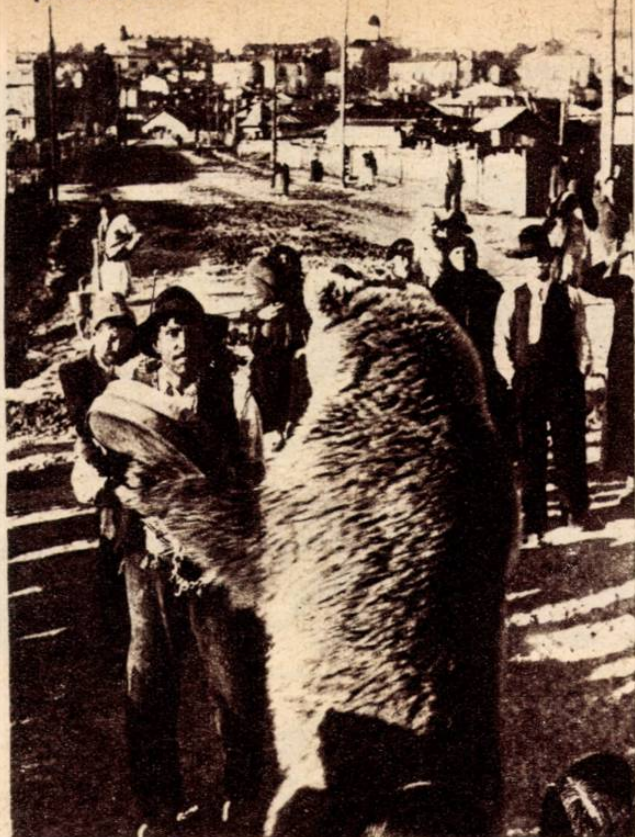
1. Three Flowers Special Cleansing Cream (cremă specială pentru curățirea tenului).
Pătrunde lesne în pori mulțumită ușurinții fluidificării sale și eliberează epiderma de impurități.
2. Three Flowers Skin and Tissue Cream (Crema pentru înviorarea celulelor pielei obrazului).
Alimentează pielea și o regenerează.
3. Three Flowers Vanishing Cream (Cremă de zi).
O bază minunată pentru pudră, dă tenului o tonalitate mată și o înfățișare tinerească. Apără contra căldurii, prafului, precum și a frigului.
4. Three Flowers Skin Tonic and Freshener (tonic înviorător al tenului).
Activează circulația sângelui, alimentează și regenerează tenul. După tratamentul cu crema de curățire, această excelentă apă de față șterge ultimele urme de grăsime și de impuritate.
5. Three Flowers Face Powder (Pudră).
Acest produs superior al casei RICHARD HUDNUT, compus cu ajutorul celor mai fine ingrediente, catifelează tenul și aderă perfect.

O serie completă a acestor 5 preparate THREE FLOWERS pentru îngrijirea frumuseții, se găsește într-un frumos cofret special, în toate magazinele de specialitate.

Richard HUDNUT

THREE FLOWERS

(Fotografii E. Grossaru.)

URSUL și PRIETENII lui

V'ATI întrebat vreodată de ce orașele și târgurile noastre sunt pline de jivine aproape sălbătice de foame și de frica omului, cărora, deși au nume cunoscute, nu le-a mai rămas aproape nimic din credința caldă a câinelui, din grația multiplă a pisicii? Și de ce nu vedem nicăieri, în preajma sălașului omenească, niciun admirabil urs-?...

Se va spune că ursul e sălbatec, că face stricăciuni, că se dă la viețuitoare și nu poate fi domesticit.

Câte cuvinte atâtea minciuni sau greșeli. Ursul nu e sălbatic decât atunci când e silit — și tot atât de sălbatic sunt în asemenea cazuri

„Joacă bine moș Martine, că-ți dau pâine cu măsline”.

Prim plan cinematografic, înfățișând pe urs și pe ursar.

Întreg satul a eșit în întâmpinarea ursului.

oarece el e domestic din fire (precum văzurăm mai sus). Puii de urs, crescuți în preajma omului (în menajerii, în grădini zoologice și de ursarii noștri) sunt mult mai asemenea copiilor noștri, decât toate celelalte viețuitoare presupuse sălbatic. Urșii mici se joacă ușor, beau lapte din biberon, respectă curățenia și își așteaptă cu nerăbdare și iubire protectorul.

În marea lui nepricepere, omul dela noi cunoaște din urs numai o fabulă și o zicală — „de-aia n'are ursul coadă” — iar după numele ursului, am fabricat o ciocolată — „urs de Dorna” — și un fel de zahăr ars, delicios. Știe cineva mai mult despre urs?... Să-l vedem!

Trebue să mai observăm că ursul e de mult împăcat cu noi — și dacă e să se plângă cineva de lipsă de omenie, apoi acest drept îl are ursul, pe care-l hăituim și-l împușcăm fără nicio nevoie, numai de dragul de a ne încălca fiorii fricii și puștile de oțel englezesc. De sute de ani codrii și munții noștri sunt străbătuți de vânători, cari n'au plăcere mai mare decât a scoate pe urs, cu ajutorul fumului, din bârlogul unde-și priveghează puii, și a-l ciurui cu gloanțe, sau a-l spinteca în pântece cu vreun cuțit. E asta civilizație? E asta cultură?... Sau măcar omenie?

